வாலிப வேடம்

பூமி நீர்குடித்து ஒளி உறிஞ்சி தன்னுள் ஏற்பட்ட இரசாயன மாற்றத்தைத் தாவரங்களுக்கு அனுப்ப, வயல் களில் நெற்கதிர்கள் மதாளித்துக் கிடந்தன.

தமிழ்நாட்டில் வேறெங்கும் இப்படி ஒரு பச்சை பார்க்க முடியாது. வண்டல் மண் மிகுந்த தஞ்சையில் தான் இந்தத் தனிப்பட்ட பச்சை கிடைக்கும்.

ஆடுதுறையிலிருந்து திருமங்கலக்குடிக்கு சைக்கிளில் போவது தான் உலகத்திலேயே மிகப்பெரிய சந்தோஷம். அதுவும் ஐப்பசி பருவ மழை முடிந்து கார்த்திகை சுரக்கா நிற்கும் காலை நேரம் போவதுதான் சந்தோஷம்.

பட்டணத்தில் நிறைய தவறுகள் இருக்கின்றன. பட்டணத்தில் மிகப்பெரிய தவறு காற்று. ஒரு சிக்னலில் நிற்கும் போது மூச்சு அடைத்து குப்பென்று வேர்க்கிறது. இத்தனை பெட்ரோல் புகையை ஒருவன் சுவாசித்தால் ஐம்பது வயதில் நோய்ப்படுவான். செத்துப் போனால் கூட பரவாயில்லை. நுரையீரல் கெட்டு இருதயம் சுருங்கி நரம்புகள் தளர்ந்து விட்டிற்கு பாரமாய் இருக்கிற மனிதர்கள் அதிகமாய் இருப்பார்கள். ஆரோக்கியமான கிழவர்கள் அறவே இருக்கமாட்டார்கள்.

ஒரு மனிதன் ஆரோக்கியமாகவும், வயசாளியாகவும் இருப்பதுதான் அழகு. எத்தனை வயதானாலும் இடுப்பு வேட்டியை மடித்துக் கொண்டு இந்த ஆடுதுறைச் சாலை

யில் நடப்பதுதான் சந்தோஷம். வயதாக வயதாக ஆரோக்கியம் கூட வேண்டும். அந்த ஆரோக்கியத்தைச் சரியான முறையில் செலவு செய்ய வேண்டும். தன் ஆரோக்கியத்தால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்.

ஒரு ஆரோக்கியமான கிழவர் கப்பல் கேப்டன் போல வாழ வேண்டும். வீடு முழுவதையும் நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். ஊருக்கு நீதி சொல்ல வேண்டும். மூன்றாம் தலைமுறைக்குப் புத்தி சொல்லி வழிகாட்ட வேண்டும்.

தொண்ணூறு வயது வரை நடமாடி விட்டு அதற்குப் பிறகு வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து மந்திர ஜபம் செய்கிற ஆளாய் மாறிவிட வேண்டும். படியேறி யாரும் வந்தால், காலில் விழுந்து வணங்கினால், மனப்பூர்வமாக இந்த உலகம் வாழட்டும் என்பது போல் வணங்கியவர் களை வாழ்த்த வேண்டும். இன்னார் இனியார் என்கிற பாகுபாடு இல்லாமல் போய்விட வேண்டும். ஜாதி சடங்கு களை எட்டி உதைத்து விட்டு ஆச்சாரங்களையெல்லாம் அறவே மறந்து விட்டு தலை வருடி, முதுகு தடவி, கன்னம் வழித்து ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டும்.

அந்த ஒரு தொடலில் வந்தவன் நடுங்க வேண்டும். மலர்ந்து நிற்க வேண்டும்.

"உனக்கு வேலை கிடைக்கும் போ. பயப்படாதே... போ" என்று ஆசீர்வதித்தால் வேலை கிடைக்க வேண்டும். கல்யாணம் ஆகும் என்றால் கல்யாணமாக வேண்டும்.

அப்படி பலித்தால்தான் தொண்ணூறு வயது வரை வாழ்ந்ததற்கு அர்த்தம்.

ஆடுதுறை பக்கம் அமைதியாக வாழ்ந்தவர்கள்தான் தொண்ணூறு வயது வரை உயிரோடு இருக்க முடியும்.

முரளி தன்னுடைய ராலே சைக்கிளை மெல்லமிதித்துக் கொண்டு வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒரு தொலைதூரப் பார்வையோடு தன் ஊர் நோக்கிப் போனான்.

அவனுக்கு ஊர் திருமங்கலக்குடி. அவனுக்கு வேலை இடம் ஆடுதுறை. ஆடுதுறையில் ஒரு தனியார் உரக்கம்பெனி நெல், வாழை, கரும்பு பரிசோதனை மையம் வைத்திருக்கிறது. அந்தப் பரிசோதனை மையத்தில் ஆறு விஞ்ஞானிகள் வேலை செய்கிறார்கள். அந்த விஞ்ஞானிகள் நிறைய படித்தவர்கள் வெளிநாடுகளில் பல வருடங்கள் வாழ்ந்து வேலை கற்றவர்கள்.

தஞ்சை மாவட்டம் தான் உரத்திற்கு நல்ல வியாபார இடம் தமிழ்நாட்டுப் பயிர்களுக்கு என்ன உரம் தேவை. என்ன உரம் தேவையில்லை என்பதை இந்த விஞ்ஞானிகள் தான் முடிவு செய்கிறார்கள். அந்த விஞ்ஞானிகளில் நாலு பேர் தமிழர்கள். எப்போதுமே தாவரம் பற்றிய சிந்தனையில் இருப்பவர்கள். இரண்டு பேர் தெலுங்கர்கள். அவர்களுக்கு உதவி செய்ய ஒரு ஜெனரல் மேனேஜர், ஒரு உதவி மேனேஜர், மூன்று குமாஸ்தாக்கள். மூன்று ஸ்டெனோகிராஃபர்கள். நான்கு பியூன்கள் அடங்கிய பட்டாளம் இருந்தது.

இது தவிர கார் டிரைவர்களும் வயல் வேலை செய்கிற கூலிகளும் இருந்தார்கள்.

சென்னையிலுள்ள குமாஸ்தாவுக்கு உரக் கம்பெனி என்ன சம்பளம் கொடுத்ததோ அதை இங்கேயும் கொடுத்தது. ஆனால் திருமங்கலக் குடியில் வாழ்கிற ஒருவருக்கு ஆறாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் மிக அதிகம். இது கடவுள் தந்த வரம். திருமங்கலக்குடி தெய்வமான மங்களாம்பிகாவின் ஆசீர்வாதம்.

பல விஷயங்கள் முரளிக்கு அதிர்ஷ்டகரமாகவே கிடைத்தன. இந்த ராலே சைக்கிள் கூட அதிர்ஷ்டம்

தான். இது முப்பது வருடத்திய ராலே சைக்கிள் நீயே வச்சுக்க, எனக்கொண்ணும் காசுதர வேண்டாம் என்று ஒரு குமாஸ்தா கொடுத்து விட்டு போனார். முன்னூற்று ஐம்பது ரூபாய் செய்து வீல் மாற்றி, கோன் பேரிங் மாற்றி டயர், ட்யூப் மாற்றி வலதுபக்கம் பெடல் கட்டையை மாற்றிய பிறகு சைக்கிள் வெண்ணெமாதிரி இயங்குகிறது.

வேலைக்குச் சென்ற பத்தாம் நாள் கிடைத்த அற்புதமான வண்டி இது. அலுவலகத்தில் இங்கே அங்கே போய் வர பயணப்படி தருவார்கள். அதைச் சேர்த்து வைத்து இந்த சைக்கிளுக்குச் செலவு பண்ணுகிற போது வீட்டுக்குப் போய் வருதல்கூட எளிதாகி விட்டது. சனி, ஞாயிறு கிழமைகளில் வெளியே அலைவதற்கு சௌகர்யமாக இருந்தது.

திருமங்கலக்குடியிலேயே வீட்டுக்கும், கோவிலுக்கும் போய் வர வசதியாக இருந்தது.

திருமங்கலக்குடி அக்ரஹாரத்தில் எதையும் சட்டென்று கடன் கேட்பார்கள்.

''செத்த சைக்கிளைக் குடேன். ஆடுதுறை போயிட்டு வந்துடறேன்'' என்று விடிகாலையில் வந்து நிற்பார்கள்.

''இது ஆபீஸ் சைக்கிள் ஆடுதுறைல யாராவது பார்த்தா எனக்கு வேலை போயிடும்'' முரளி கோபமாக மறுப்பான்.

''ஆமாம் பெரிய ஆபீஸ்க்காரு. அத ஆடுதுறைல நிக்க வச்சா அடடா முரளி வந்திருக்கான்னு எல்லாரும் கேட்கபோறா கொடுடா.''

''ஸாரி, சைக்கிள் மட்டும் கேட்காதீங்கோ.'' முரளி மறுத்து விடுவான்.

அக்ரஹாரம் அவனை முறைக்கும்.

அலட்சியப்படுத்துவான்.

ஆயிரத்துக்கும் ரெண்டாயிரத்துக்கும் திருமங்கலக் குடியில் வாழ்ந்தவர்கள் சென்னையில் நாயாய் அலைந்து கொண்டிருக்கையில், ஊர் வாசலிலேயே உத்தியோகமும் ஆறாயிரம் ரூபாய் சம்பளமும் அவர்கள் கண்களை உறுத்தின.

ஆனால், முரளிக்கு அந்த உரக்கம்பெனி ஆடுதுறை டிவிஷனில் வேலை கிடைக்க காரணம் தமிழ் சுருக்கெழுத்து.

''எதுக்கு தமிழ் ஷார்ட்ஹேண்ட் படிக்கறே. இதுக்கு கவர்மெண்ட்ல தானேவேலை கிடைக்கும். நீயோ பிராமணன், கவர்மெண்ட் வேலை சுத்தமா கிடைக்காது. எதுக்கு இது படிக்கறே. வொங்கு வொங்குன்னு நடந்து ஆடுதுறை போய் தமிழ் சுருக்கெழுத்து படிக்கறதுக்கு ரெண்டு எருமை வாங்கி மேய்க்கலாம்.'' அக்ரஹாரத்து ஜீண்டு பேப்பர்கள் அலட்டிக்கொள்ளும்.

ஆனால், தெய்வக் கட்டளையைக் கேட்டு நடப்பது போல எல்லா கேலிக்கும் நடுவே தமிழ் சுருக்கெழுத்து ஹையர் எழுதித் தேறினான்.

எட்டு வருடங்கள் முன்பு ஆடுதுறை விஞ்ஞானி. எழுபது பேரில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க முயற்சித்த போது இவன் தமிழ் சுருக்கெழுத்து சான்றிதழ் பார்த்து விட்டு திகைத்தார்.

''எதுக்கு தமிழ் ஷார்ட்ஹேண்ட் படிச்சே.''

''இங்லீஷை விட தமிழுக்கு நல்ல எதிர்காலம்இருக்கு சார். அரசாங்க வேலை கிடைக்காட்டிகூட பரவாயில்லை சார். எங்கயாவது கூட்டத்துக்கு போனா அல்லது பெரிய தமிழ் அறிஞர்கள் கிட்ட போனா ஒரு பக்கத்துக்கு இவ்வளவுன்னு சம்பாதிச்சுடலாம்.''

''அப்படியா, நான் ஒருபக்கம் படிக்கிறேன். நீ தமிழ் சுருக்கெழுத்து எழுதி மறுபடி படிப்பியா.''

அவர் வேகமாகப் படித்தார். அவன் கவனமாக எழுதிக் கொண்டான். திரும்ப தெளிவாகப் படித்தான். ''சபாஷ் இந்த உரக்கம்பெனி நெல்லு பத்தி, கரும்பு பத்தி வாழைப் பத்தி இன்னும்பல வகை தாவரங்கள் பத்தி விவசாயிகளுக்கு புரியறவிதமா நிறைய புஸ்தகம் போடப் போறது. விவசாயிகளுக்கு புரியணும்னா எளிமையான தமிழ்லதான் போடணும். நானும் இன்னொருத்தரும் தான் இதுக்கு இன்சார்ஜ்.

எங்க லேப் ஓர்க் தவிர மற்ற வேலையெல்லாம் இந்த பரிசோதனைக் கூடத்துல தமிழ்ல இருக்கணும்னு ஆசைப் படறேன். விவசாயப் பண்ணைல இங்கிலீஷ்ல பேசி யாருக்கு லாபம். நீ வேலைக்கு சேர்ந்துரு. லீவு போடக் கூடாது. சனிக்கிழமை ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் கூப்பிட்டாக்கூட நீ வரணும்.''

முரளி சந்தோஷத்தில் புளித்த கழுநீர் குடித்தமாடு போல் தலையாட்டினான்.

ஒரு வருடத்தில் வேலை உறுதியாயிற்று. சம்பளம் பகோர் என்று கூடியது. திருமங்கலக் குடியிலேயே தன்னுடைய இருபத்துமூன்றாவது வயதில் லட்சரூபாய்க்கு நான்கு கட்டு ஒட்டு வீட்டை முரளிகடன் பத்திரத்தில் கையெழுத்து போட்டு விட்டு வாங்கினான். அலுவலகத்திலேயே கடன் வாங்கி ஆறு வருடத்தில் அடைத்தான்.

உலகம் பற்றிமிக அமைதியாய் சிந்திக்க முரளிக்கு அவனது இருபத்தெட்டு வருடத்திலேயே சாத்தியமாயிற்று. தமிழ் நாட்டில் பல இளைஞர்கள் எந்த திசையை நோக்கி எப்படிப் பயணப்படுவது என்று தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் முரளி தன் வாழ்க்கையைக் குதூகலத்தோடு ஆரம்பித்தான். அதே சமயம் அலட்சியமில்லாமல் இருந்தான்.

திருமங்கலக்குடி மங்களாம்பிகை அவனுக்கு வழிகாட்டினாள். முரளிக்கு அப்பாவும் அம்மாவும் இருந்தார்கள். ஆயினும், திருமங்கலக்குடி மங்களாம்பிகையை அவனைப் பெற்ற தாயாக நினைத்தான்.

"வேலை கன்ஃபர்ம் ஆயிடுத்தும்மா. இன்னிக்கு ஆர்டர் வந்துடுத்து. இன்னிலேர்ந்து சம்பளமும்கூட வாங்கறேன். விஞ்ஞானி வீடு வாங்குடா லட்ச ரூபாய் கடன், வாங்குடாங்கறார். நான் வாங்கட்டுமா.

நான் வீட்டுக்குத் திரும்பப் போறச்ச பச்சைப் புடவை கட்டிண்டு பொம்மனாட்டி யாராவது எதிர்ல வந்தா கடன் வாங்குன்னு அர்த்தம். இல்லேன்னா வேணாம்னு அர்த்தம்.

அவன் திரும்ப, பச்சைப்புடவைக்காரி அர்ச்சனைத் தட்டோடு எதிரே நின்றாள். குருக்கள் இல்லையா அம்பாளுக்கு புடவை சார்த்தறதா வேண்டிண்டோம். சார்த்திட்டு நாங்க மெட்ராஸ் போகணும். நீங்க அவரைக் கூட்டிண்டு வரமுடியுமா."

அவள் பிளாஸ்டிக் கவரிலிருந்த புடவையை வெளியே எடுத்தாள். அது பச்சைப்புடவை. இன்னும் அழகான பச்சைப்புடவை.

அவன் ஓடிப்போய் சாம்பசிவம் மாமாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

"புடவையா...சார்த்திடலாமே..." முரளி கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுடா." சாம்பசிவம் மாமா கோவிலுக்குள் வந்தார்.

முரளி சட்டையைக் கழற்றி ஆணியில் மாட்டி விபூதி இட்டுக் கொண்டு கருவறைக்குள் நுழைந்து திரையை இழுத்து விடுவான். சாம்பசிவ மாமாவும் முரளியும் அம்பாளுக்கு இருக்கிற வஸ்திரத்தை நிதானமாய் களைந்து

விட்டு புதிய புடவையைக் கொசுவி அழகிய மடிசாராகக் கட்டுவார்கள். பிறகு நகை அலங்காரம் செய்வார்கள். விளக்குகளைத் தூண்டிவிட்டு பத்து ஊதுபத்தி ஏற்றி வைத்து வெளியே குரல் கொடுத்துவிட்டு பளிச்சென்று திரை விலக்குவார்கள்.

வெளிப் பிரகாரத்திலிருக்கிற சர்ச்லைட் உள்ளே பாயும் அம்பாள் முகம் தகதகக்கும்.

"எப்படி இருக்கு இந்த பட்டுப்புடவை என்று கேட்கும். சில சமயம் கண் சிமிட்டுவதுபோலவும் தோன்றும்."

"என்னடா அப்படியே நின்னுட்டே. தேங்காய உடை."

"இல்ல மாமா. மங்களாம்பிகா பேசறா. உத்துப் பார்த்தா என்னென்னமோ சொல்றா. எனக்குத்தான் புரிஞ்சுக்கத் தெரியலை."

முரளி மற்ற வேளைகளில் படபடவென்று சுடுபடுவான். முரளி தீட்சை பெற்றவனல்ல. ஒரு கோவிலில் பூஜை செய்ய அவனுக்கு உரிமை இல்லை. ஆனாலும், சாம்பசிவம் குருக்களுக்கு உதவியாய் சிறுவயதிலிருந்தே அந்தக் கோவிலோடு ஒன்றிவிட்டான்.

"இப்படி கோவிலிலேயே சுத்திண்டிரு. ப்ளஸ் டூ புட்டுக்கப் போறது."

அப்போதும் திருமங்கலக்குடி மகாஜனங்கள் கேலிச் செய்தார்கள்.

"புட்டுக்காது மாமா. அம்பாள் பார்த்துப்பாள்." அவன் கலவரப்படாது பதில் சொல்வான். இரசாயனம், பௌதீகம் எடுக்காமல் வேண்டுமென்றே வணிகவியல் எடுத்தான். இன்ஜினியரிங் படிக்க வசதியில்லாதபோது வணிகவியல்தான் நல்லது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கும் படிப்பு அதற்குப் போதுமாய் இருந்தது. மற்ற நேரங்களில் அவன் கோவிலில் செலவழித்தான். காவிரியிலிருந்தும் வீரசோழ ஆற்றிலிருந்தும் சுவாமிக்கு ஜலம் கொண்டுவந்தான். கோயில் பெருக்கினான். வாரம் தவறாமல் ஒட்டடை அடித்தான்.

கர்ப்பகிரஹத்தை நார் பிரஷ் போட்டு தேய்த்தான். கோயிலில் பூஜைக்குரிய திருச்சின்னங்களையும் தூப தீப பாத்திரங்களையும் புளி போட்டு மெருகேற்றினான். விக்கிரஹங்களுக்கு பாலிஷ் ஏற்றினான்.

அவன் அப்பாவும் அம்மாவும் அவனைப் பற்றி மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

''என்ன சார்...எப்பவும் கோயில்லயே இருக்கான். உங்க புள்ளையை படிக்க சொல்லுங்க சார்.'' எதிர் வீடு அப்பாவிடம் பொய்யாய் கவலைப்படும்.

அப்பா புன்சிரிப்போடு சரி என்று தலையாட்டுவார். அவன் கோவிலிலிருந்து வரும் வரை சாப்பிடாமல் காத்திருப்பார்.

உனக்கு மூணு வயசு. அப்ப மாந்தம் வந்து இழுத்துண்டிருந்தது. ரெண்டு மணி நேரத்துல போயிடும்னு வைத்தியன் சொன்னான். ஆடுதுறைக்கோ, மாயவரத்துக்கோ எடுத்துண்டு போகச் சொல்லி எல்லாரும் கத்தினா. நான் மாயவரம் போகலை. மங்களாம்பிகாவண்டதான் போனேன்.

இவள் உன் குழந்தை. உனக்கு வேணும்னா வச்சுக்கோ, இல்லைன்னா அனுப்பிச்சிருன்னு சொன்னேன். கோயில் வாசல்ல உட்கார்ந்துண்டிருந்தேன். என்ன சேதி வேணா வரட்டும்னு விட்டேத்தியா இருந்தேன். குழந்தை கண் முழிச்சு பார்க்கறான்னு செய்தி வந்தது. நாலே நாள்...எழுந்து விளையாட ஆரம்பிச்சுட்டே. அன்னிலேர்ந்தே எனக்கு தெளிவா தெரிஞ்சுடுத்து.

நீ அவ வேலைக்கு வந்திருக்கறே. நாம சைவர்கள். ஆனா குருக்கள் இல்லை. நமக்கு வேத அத்யயனம்தான் முக்கியம்.

வேதம் படிக்கிறவாளுக்கு கோயில் பூஜை ஒண்ணும் முக்கியமில்லை. ஆனா நாம இதெல்லாம் விட்டுட்டு ஆபீஸ் வேலைக்கு போயிட்டோம். காசு சம்பாதிக்க அலைய ஆரம்பிச்சுட்டோம். இங்கிலீஷ் பேசி அலட்ட ஆரம்பிச்சுட்டோம். ஆனா அதுவும்தான் வேண்டியிருக்கு.

நீ ரெண்டையும் புடிச்சுண்டிருக்கறது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். இது பக்தி காலம். வேத அத்யயனத்தை விட கோயில் பூஜைகள் பல பேருக்கு உதவி பண்ணும்.

என்ன சொல்றோம்னு தெரியாம சொல்லிண்டு என்ன கேட்கறோம்னு தெரியாம கேட்டுண்டு வெறிக்க உட்கார்ந்திருக்கறதை விட சிவ பூஜை முக்கியம்.

அதுவும் இந்த அம்பாள் சாந்த ஸ்வரூபி. வரப்பிரஸாதி. உயிர்க்களை தரும்பிகிற சிலா ரூபி. பேரழகி.

எம் புருஷனைக் காப்பாத்துன்னு யார் வந்து அழுதாலும் மாங்கல்ய பலம் தருகிற தெய்வம்.

இது புருஷர்களுக்கு போறாத காலம். போருக்குப் போய் செத்துப் போற மாதிரி கெட்ட பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி ஆண்கள் அவஸ்தைப்படுகிற காலம்.''

எனவே, ஆண்கள் எண்ணிக்கை குறைவு. பெண்கள் எண்ணிக்கை அதிகம்.

பொம்மனாட்டியை மதிச்சு அவ பேச்சு கேட்டு நடக்கற ஆண்களுக்கு நம்ம மங்களாம்பிகை அழகா உதவி பண்ணுவா. ஒரு பொம்மனாட்டி வந்து புருஷனைக் காப்பாத்துன்னு திருமங்கலக்குடி மங்களாம்பிகையாண்ட வந்து அழுதா எப்படியாவது அம்பாள் காப்பாத்திடுவா.

இந்தக் கோயில் பிரசித்தியாக போஸ்டர் போட வேண்டாம். நோட்டீஸ் அச்சடிக்க வேண்டாம். இப்படி காது காதா செய்தி பரவினா போதும். தினம் ஒரு புதுப் புடவை அம்பாளுக்குக் கிடைக்கும்.''

அப்பா சொல்படி நடந்தது.

ஆனால், மங்கலக்குடி ஆடுதுறை நண்பர்கள் முரளியைப் பார்த்து கொஞ்சம் ஆச்சரியப்படுவார்கள். லேசாய் பொறாமைப் படுவார்கள். அந்தப் பொறாமையை விதம் விதமாய் காட்டுவார்கள்.

''என்னடா... மங்கல குடியிலேயே உட்கார்ந்துட்ட. ஆடுதுறை தாண்ட மாட்டேன்னு சங்கல்பமா.''

''ஏன் ஆடுதுறைக்கு என்ன குறைச்சல்'' முரளி அப்பாவியாய் கேட்பான்.

''உலகம் பெரிசு, முரளி. நான் அரபு எமிரேட்ஸ்ல வேலை செய்யறேன். நாற்பதாயிரம் ரூபா சம்பளம் என் செலவு என்ன தெரியுமா நாலாயிரம் ரூபா. மீதிஅப்படியே கொண்டு வந்து மெட்ராஸில கொட்டுறேன். மெட்ராஸ்ல எல்லா இடமும் புகைன்னு யார் சொன்னா. நான் நங்கநல்லூர்ல இருபது லட்ச ரூபாய்க்கு தனி வீடு வாங்கியிருக்கேன். ரெண்டு ரூம் ஏஸி பண்ணியிருக்கேன். வீடு முழுக்க சலவைக்கல் பாவியிருக்கேன். நங்கநல்லூர்லேயே விதம் விதமா கோயில் வந்துடுத்து.

அரபு எமிரேட்ஸ்லேர்ந்து எப்ப நங்கநல்லூர் வருவோம்னு தோன்றதே தவிர ஆடுதுறை பத்தியே மறந்து போயிடுத்து. வெளிய வாடா, முரளி. உலகத்துல எத்தினியோ சுகங்கள் இருக்கு. அதெல்லாம் ஒருத்தன் பார்க்க வேண்டாமா.

''அப்படியா. அப்படியா சொன்னான். உனக்கு என்ன தோன்றது.'' நண்பனின் பேச்சை முரளி விவரிக்க அப்பா பதில் சொன்னார்.

முரளி யோசிக்க துவங்கினான்.

''இதுல யோசிக்க என்ன இருக்கு. உனக்கும் படிப்பு இருக்கு. அவனுக்கும் படிப்பு இருக்கு. உனக்கும் வீடு இருக்கு. அவனுக்கும் வீடு இருக்கு. உனக்கும் வாகனம் இருக்கு. அவனுக்கும் வாகனம் இருக்கு.

நங்கநல்லூர்லேர்ந்து சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வர காண்டஸா கார் வேணும். திருமங்கலகுடியிலிருந்து ஆடுதுறை போக கார் வேணுமோ. சைக்கிள் போதும். வீடு மொஸைக் போட்டதா இருந்தா என்ன, சிகப்பு சிமெண்ட்டா இருந்தா என்ன, கண்ணை மூடி படுத்ததும் தூக்கம் வரணும். காத்து மழைல இருந்து காப்பாத்தணும். நம்ம வீடு காப்பாத்தறது.

ஆனால், வருஷத்துல பத்துமாசம் பாலைவனத்துல ஒரு நாளைக்கு பன்னெண்டு மணி நேரம் வேலை செய்யற தண்டனை உனக்கு இல்லை. இந்தப் பச்சை வயலும், சிவன் கோயிலும், மங்களாம்பிகா தரிசனமும் அவனுக்கு இல்லை.

எதுக்கு அவ்வளவு சம்பளம், எதுக்கு அத்தனைக் காசு நீ அவனுக்கு பதில் சொன்னது கரெக்ட். நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்.

எப்ப சாப்பிடணுமோ, எவ்வளவு சாப்பிடணுமோ என்ன சாப்பிடணுமோ, அதை சாப்பிட்டா நோய்வராது. நீயாவது ஆடுதுறைக்கு, வேலைக்கு போற, நான் அந்த வேலைக்கூட போகலை.

வீட்டுத் திண்ணையிலேயே ஒரு தபாலாபீசு. கொஞ்சம் தஞ்சை, கொஞ்சம் புஞ்சை. நான் எல்லைத் தாண்டலே

இல்லை. அதுக்குக் காரணம் உங்க அம்மா. வருஷத்துக்கு ஆறு புடவை போதும்னுட்டா. பின்னே இருக்க முடியாதுன்னு சொல்லிட்டா.''

''எங்க வீட்டுக்காரர் துபாய்க்கு போயிருக்கார். ரெண்டு வருஷம் கழிச்சு வருவார்னு என்னால சொல்லவே முடியாதுன்னுட்டா.

இந்த உரக்கம்பெனி வேலை கூட உனக்கு ஜாஸ்தி. சனி ஞாயிறு கூட தொந்தரவு. எனக்கு இந்தப் பதட்டம் கூட இல்லை. தெய்வத்தின் குரல் அஞ்சு பாகம் வாங்கிதிரும்பத் திரும்ப படிச்சுண்டிருக்கேன். பெரியவா சொன்னதையே யோசனை பண்ணிண்டிருக்கேன். உங்கம்மாவையும் படிக்கச் ' சொல்லியிருக்கேன். நாங்க ரெண்டு பேரும் அதுபத்தித்தான் பேசறோம்.

நீ பிறந்த பிறகு இவன் ஒருத்தன் போதும்னு நிறுத் திண்டுட்டோம். ஒரு புள்ளை இருக்கறது புள்ளையே இல் லாத மாதிரி அப்படின்னு கிராமத்துல சொன்னா. அவா ளுக்கு என்ன போச்சு. போதும்கற இந்த மனசே என்னை செளக்கியமா வச்சிருக்கு. எனக்கு மட்டும் இந்த மன சில்லை. உங்கம்மாவுக்கும் இந்த மனசு இருக்கறதுதான் ஆச்சரியம். வீட்டுல பொம்பளை விரட்டினாபோய சேத்துல விழுந்தான் வேணும். உனக்கு நல்ல பொண் டாட்டியா கிடைக்கணும்கறதுதான் என் கவலை.''

அப்பாவும் பிள்ளையும் ஆற்றில் குளித்துக் கொண்டே வாழ்க்கைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

முரளி முதன் முதலாய் தனக்கு மனைவியாக வரும்ஒரு பெண்ணைப் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தான்: இனிமாவில் பார்த்த பெண்களைப் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

மனம் அலை பாய்ந்தது.

நிறுத்தினான்.

எழுந்து உட்கார்ந்து யாமளா தண்டகம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். சொல்லி முடித்த பிறகு கை கூப்பினான். தாயே, உலகில் உடல் ஆரோக்யத்தை விடவும் உயா வாய் ஒருசெல்வம் இருக்கிறது. அது மனோ ஆரோக்கி யம். என் எதிரே நடப்பவைகளைப் பற்றிய தெளிவு சரஸ்வதி, நீ, தர வேண்டும். நான் என்ன செய்கிறேன். இது என்னிதம் முடியும் என்ற நிதானம் எனக்கு வரவேண் டும். இந்தத் தெளிவுதான் உண்மையான ஆரோக்கியம்.

மங்களாம்பிகே, இந்தத் தெளிவை தயவுசெய்து எனக்கு கொடுப்பாயாக. இந்தத் தெளிவுதான் மர ணத்தை வெல்லும் வழி. மரணத்தை வெல்வது என்பது மரணம் இல்லாமல் போவதல்ல. மரணம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்வது. தேவையெனில் அதைத் தள்ளி வைத்துக் கொள்வது.

யாமளா தண்டகம் சொல்லி சொல்லி முரளிக்கு மனதிலும், மனதால் முகத்திலும் ஒரு அமைதி வந்து விட்டது.

பம்பாய் கனவோ, துபாய் சொருசோ அமெரிக்க ஐரோப்பிய அட்டல்களோ அவனுக்குள் வரவில்லை. 'தான் வேர்ப்பூ. வேர் எங்கிருக்கிறதோ அங்கேயே பூத்த லும் நடைபெறுகிறது. நான் தாமதமில்லாமல் பூக்கி றேன். தெளிவாய் இருக்கிறேன்.'' என்று தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டான்.

உரக் கம்பெனி விஞ்ஞானிகளுள் சுவாமிநாதன் முரளியை அதிகம் வியந்தார். நிறைய விஷயங்கள் சொல் லிக் கொடுத்தார்.

'தாமரம் இல்லேன்னா மனுஷா இல்லை. எங்க தாவரம் இருக்குமோ அங்கதான் மனுஷா நாகரீகமும் இருக்கும். ஆற்றங்கரை நாகரீகம்னா என்ன அர்த்தம். ஆற்றங்கரையில் விளைந்த தாவரங்களை உண்டு வளர்ந்த

தாவரீகம். தாவரம்தான் உணவு. தாவரம்தான் மருந்து. எங்கே தாவரம் இருக்கிறதோ அங்குதான் மனிதன் வாழ வேண்டும்.

இன்னொரு விஷயம் சொல்றேன் கேள். பார்வைக்கும் புத்திக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. பார்த்தால் தான் முதல் தொடர்பு கேட்டல் பிறகு முகர்தல் அதற்கப்புறம் தொடல் தொடர்வது.

பச்சைப் பசேல் என்கிற பூமியைப் பார்க்க கண் பார்வை விரிவடைகிறது. கண்பார்வை விரிவடைய புத்தி மலர்கிறது. புத்தி மலர்ந்தவனால் தான் மனம் மலர வாழ முடியும். மணல் வெளியும், மணற்பாங்கும் மக்கள் கண்களை சுருங்கச் செய்கின்றன. புத்தியும் சுருங்கிப் போகிறது. இந்தச் சுருங்கிய புத்தியால் ஏற்படும் தந்திரங்களும் வாழ்க்கை முறைகளும், விதி முறைகளும் குறுகியவையாகத்தான் இருக்கும்.

எனவே, தாவரங்களுக்கு அருகே வாழ்வது தான் நல்லது. பட்டணத்துக் கரிப்புகையும் பாலைவனத்து வெப்பமும் மனதை சுருங்கச் செய்யும்.

இனிமேல் என்னால் பட்டணத்துக்குப்போக முடியுமா என்பது சந்தேகம்தான். தாம்பரம் பக்கம்தான் என் ஓய்வு நாட்களைக் கழிக்கப் போகிறேன் அல்லது கும்பகோணம் பக்கம் போய்விடப் போகிறேன்.

''ஏன் சார். ஊட்டி, கொடைக்கானல்னு போக மாட்டேளா.''

''கடவுளே...குளிர்காலத்துலயும், மழை நேரத்துலயும் அங்க போயிருக்கியா. வீட்டுக்குள்ள இருந்தாலும் குளிர் சாகடிச்சிடும். புத்திய தூங்க வைக்கிற குளிர் அது. பனியில கருகிப்போன கருத்த பசுமை அது. ஒரு மூணுமாசம் தான் அங்க வாழ்க்கை நல்லா இருக்கும். அப்ப தரைல இருக்கற இவங்க மலைக்கு வந்து ஊரை நாசம் பண்ணிடுவாங்க.

''நம்ம ஊர்ல வெய்யில் தாங்கலியே சார். சும்மால வெய்யில் பொறி பறந்துடுமே. அது தவிர புழுதி வேற பறக்குதே.''

''நம்ம ஊர் வெய்யில் ரொம்ப நல்ல சமாச்சாரம். இவங்க துப்பற எச்சலுக்கு இந்த வெய்யில் அடிக்கலேன்னா ஊர்ல ஏகப்பட்ட வியாதி வந்துடும். இந்த வெய்யில் வெக்காரம் பூமிக்கு நல்லது. பூமி வெப்பத்தில வெடிச்சு பொர பொர பொரன்னு உதிரும். அப்ப மழை பெஞ்சா மொத்த நீரையும் பூமி இழுத்துக்கும். இது பாலைவனம் அல்ல. களிமண் பூமி இல்லை. தாவரம் வளர்றதுக்காகவே தன்னை மாத்திக்கிற பகுதி. எங்கே தாவரம் இருக்கோ அங்கேதான் மனுஷன் இருக்கணும்.''

சுவாமிநாதனோடு ஜீப்பில் ஏறி முரளி சோழ தேசம் முழுவதும் சுற்றியிருக்கிறான். காவிரியின் எல்லா கரைகளையும் தொட்டிருக்கிறான்.

சுவாமிநாதன் வெறும் வயல்வேலைக்கு மட்டும் போக மாட்டார். ஒரு ஊரில் இறங்கியதும் அங்கு என்ன கோயில் இருக்கிறது என்று கேட்டு தெரிந்து கொள்வார். அந்தக் கோயிலைப் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்வார். அந்தக் கோயிலுக்கு ஒரு எண் கொடுத்து முரளியிடம் குறிப்புகள் சொல்வார்.

இது என்னடா, நடுநடுவுல வேலை கொடுத்து கழுத்தறுக்கறான்னு பார்க்கறயா. நான் ரிட்டையராகற அன்னிக்கு இந்த புஸ்தகம் ரிலீஸாகும். அதை அந்த டிரக் கம்பெனிக்கு டெடிகேட் பண்ணியிருக்கேன். 'சோழ மண்டலத்துக்கோயில்கள்' அப்படீன்னு எழுதப்போறேன். இதுவும் நீதான் டைப் பண்ணணும். ஒரு பேஜுக்கு இத்தனைன்னு காசு வாங்கிக்க.

''வேண்டாம் சார். இதுக்கு நான் காசு வாங்கலை...''

அவனும் தகவல் சேகரித்தான். சென்னையிலிருந்து சில புத்தகங்கள் வரவழைத்தான். அந்தக் குறிப்புகளையும் அவருக்குக் காண்பித்தான். அதைப் படித்துவிட்டு அவர் சொல்ல மிக சந்தோஷமாய் அந்தப் புத்தகம் தயார் செய்தான்.

முரளிக்கு எந்நேரமும் வேலை இருந்தது. எதாவது வேலை இருந்தது. அவன் கவனம் வேறெங்கும் சிதறாமல் அலுவலகத்திலும் ஆலயத்திலுமே செலவழிந்தன. இது மிகப் பெரிய கொடுப்பினை. இதற்குப் பெயர்தான் சத்சங்கம். அருகே பேசிப் பழகுபவர்கள் அறிவுள்ளவர்களாகவும், தெளிவுள்ளவர்களாகவும் இருந்துவிட்டால் சண்டை சச்சரவு மிகக்குறைவாக இருக்கும். சண்டை சச்சரவுகள் குறைவாக இருந்தால் போட்டிபொறாமைகள் இருக்காது.

''மச்சி, என்னடா டிராஸ் பண்றே. நீ ஒரு கம்பெனில வேலை செய்யற மாதிரியே தெரியலை. ஆறாயிரம் ருபா சம்பளம் வாங்கற மாதிரியே தெரியலை.

செகட் வார்ட் போர்ட்ஜீன்ஸ் பேண்ட்ல இன்பண்ணி திக்கி ஒரு போட்டு நடந்தின்னா மொத்த ஆபீஸும் உன்னையே பார்க்கும், இருக்கப்பட்டவன் போடமாட்டேங்கற. நான் இல்லாதவன், ஏங்கறேன்.''

''வாஸ்தவம். அவனுக்கும் படிப்பு இல்லை. வேலையில்லை. சொல்லிக்கறமாதிரி சாதனை எதுவும் இல்லை. அதனால் ட்ரஸ் போட்டு அலட்டறான். கண்ணுல ஒரு கோளாறும் இல்லை. ஆனாலும் கண்ணாடி போட்டுண்டிருக்கான். என்ன...அந்த ரிம்லெஸ் கண்ணாடிதான் அவனைப் படிப்பாளி மாதிரி காட்டறது. படிப்பு இல்லாதவன் படிப்பாளி மாதிரி வேஷம் போடணும். உனக்கென்ன.''

''நம்ம ராமச்சந்திரரான்கிட்ட கொஞ்சம் அட்வான்ஸ் இங்கிலீஷ் கத்துக்கோ. அவன்கிட்ட என்ன புக் படிக்

கறதுன்னு கேளு. மும்மூணு புக்கா வாங்கி திருப்பிக் கொடுத்துரு.''

''ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தின்னா யாரு. அவர் தத்துவம் என்ன...ராமச்சந்திர ரானவை சும்மா கேளு. அவன் சட்டுன்னு வாயைத் திறக்க மாட்டான். பேச ஆரம்பிச்சா பிரவாகம்தான்.''

என்ன...கொஞ்சம் கவனமா கேட்கணும். கேட்கலைன்னா கன்னாபின்னான்னு திட்டுவான்.

கடவுள் நம்பிக்கை என்பதில் ஒரு மிகப் பெரிய தவறு இருக்கிறது என்று ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்கிறார். கடவுள் இருக்கிறார் என்று ஏற்கனவே நீ நம்பி விட்டாய். பெரியவர்கள் மூலமாகவோ, புராணங்கள் வாயிலாகவோ, குருநாதர் மூலமாகவோ கடவுள் இருக்கிறார் என்கிற நம்பிக்கை உனக்கு வந்து விட்டது. நம்பிக்கை வந்து விட்டால் தேடல் நின்று போகும். தேடல் இல்லையெனில் கடவுள் தெரியாது.

நீ உன் நம்பிக்கை மூலம் கடவுளைத் தேடுவதை நிறுத்தி விடுகிறாய். உனக்கு சொல்லப்பட்ட கற்பனைகள் மீது உன் கற்பனைகளை ஏற்றி கடவுள் வருகிறார் என்றும் பேசுகிறார் என்றும் ஏமாறுகிறாய். நான் சொல்வது இந்து மதம் பற்றி மட்டுமல்ல. எல்லா மதங்களிடையும் இந்தக் குறை இருக்கிறது. கடவுளை நீ நம்பு என்று எல்லா மதமும் கட்டளையிடுகின்றன. சந்தேகிக்கின்றவனை வெளியேற்றி விடுகின்றன.

ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி கடவுள் என்பது யார்... அது என்ன என்று பார்க்க சொல்கிறார். கடவுள் இருக்கிறார் என்று கூவாதே. இல்லை என்று கூச்சலிடாதே. வெறுமே அமைதியாகப் பார். எந்தவிருப்பு வெறுப்புமின்றி பார். இதற்கு விருப்பு வெறுப்பின்றி உன்னைப்பார்க்கக் கற்றால் உன் மனதை ஆராயக் கற்றால் கடவுள் ஆராய்வதும்

எளிதாகிறது. விருப்பு வெறுப்பின்றி இருக்க பல விஷயங்களை உதற வேண்டும். நான் ஒசித்து...நான் பிராமணன், நான் ஆடுதுறைக்காரன், நான் மங்களாம்பிகாவின் பக்தன் என்பதையெல்லாம் உதற வேண்டும்.

இது எளிதல்ல. மிக மிக தெளிவாய் திடமாய் இதை செய்தாக வேண்டும். நீ பிராமணன் என்பதை மறந்தாலும் தெருவில் போகிறவன், டேய் பாப்பான் என்று அடையாளம் காட்டுவான். நீ மறுத்தாலும் அந்த வர்ணத்தை உன் மீது பூசுவான். ஒரு முஸ்லீம் எந்த காரணமும் இல்லாமல் நீ ஒசித்து என்கிற காரணத்துக்காக வெறுப்பான்.

இத்தனை விஷயங்களையும் தாண்டி நான் சாதாரண மனிதன் என்று உன்னை நீ நிர்வாணப்படுத்திக் கொள்வது எளிதல்ல. ஆனால் இந்தியாவில் பல மகான்கள் செய்திருக்கிறார்கள். எந்த சமயத்திலும் பதட்டமடையாமல் தான் எந்த இனத்தோடும் சேர்ந்தவனல்ல என்று தனிமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

நான் சொல்வது புரிகிறதா முரளி, உன்னை என்றேனும் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டதுண்டா. நீ இன்று உள்ள எந்த விஷயத்தோடும் உன்னை சேர்த்துக் கொள்ளாமல் தான் புதியவன் என்று நினைத்ததுண்டா. கடவுளைத் தேட இது ஒன்றே வழி.

நீ மதத்தில் இருந்தால் முஸ்லீமாக, கிறிஸ்தவனாக, இந்துவாக, புத்தனாக, யூதனாக இருந்தால் உனக்கு கடவுள் தெரியாது. எந்தக் குழுவில் இருந்தாலும் கடவுள் தெரியாது. குழுதான் மனதில் நிற்கும். இரண்டாவது வழி இல்லை. இது தவிர வேறு எந்த வழியும் இல்லை. இருக்கிறது என்று சொல்வது உண்மைக்கு புறம்பானது. கடவுளுக்கு எதிரானது.

எதாவது ஒரு மதவாதி, அல்லது மடாதிபதி கடவுளை உனக்குக் காட்டுகிறேன் என்று சொன்னால், வாய்விட்டு சிரிக்கலாம், நீ பார்த்திருக்கிறாயா என்று கேட்கலாம். நீ கேட்கும் ஊரைப் பற்றியே அறியாதவன் உனக்கு எப்படி வழிகாட்ட முடியும். அவன் பொய்யன் என்பதற்கு சாட்சியங்கள் எதும் தேவையில்லை. அவன் உரத்த குரலே சாட்சி.

மேலும் கடவுளைத் தெரிந்தவன் பேசுவதில்லை. அது ஒரு கனிவான அனுபவம். அருமையான மலர்ச்சி.

ஒரு பூ தான் பூத்ததை, வாய் விட்டு சொல்லுமா. மெல்லிய வாசனையாய் மிக இயல்பாய் எந்த லட்சியமுமின்றி தன்னை அது வெளிப்படுத்திக் கொள்வதுபோல கடவுளை அறிந்தவனிடமிருந்து எந்த லட்சியமுமில்லாமல் எந்த உத்தேசமும் இல்லாமல் அன்பு வெளியாகிறது.

மனிதர்கள் வெளிப்படுத்தும் அன்புக்கு உத்தேசம் இருக்கிறது. எல்லாவற்றிலும் சுயநலம் இருக்கிறது. அந்த அன்புக்குப் பின்னால் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. சுயநலத்திட்டங்கள் அடியில் வைத்துக் கொண்டிருப்பது அன்பாகுமா. அது கொடுக்கல் வாங்கல் அல்லவா. வியாபாரம் அல்லவா. சீசீ...வியாபாரத்தை எப்படி அன்பென்று சொல்கிறாய்.

எதுவும் எதிர்பார்க்காத அன்பு...அப்படி என்றால் என்ன...உனக்குத் தெரியாது. உனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வியாபாரம். வாழ்க்கையில் வியாபாரம் என்று வந்து விட்டால் பெருத்த நஷ்டங்களும் உண்டு என்று மறந்து விடாதே.

மேலும், வியாபாரிக்கு வியாபாரம் செய்யும் வரை தான் மரியாதை.

என்னிடம் விற்பதற்கு எதும் இல்லை என்று அசந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டால் உன்னை இழுத்து ஓரம்

போட்டு விட்டு மறந்து விடுவார்கள். வியாபாரியாய் இருப்பதில் இப்படி ஒரு அபாயம் இருப்பதைப் புரிந்துக் கொள்.''

ரமசந்திர ராவ் பேசப்பேச முரளி அதிர்ந்து போனான்.

ஆடுதுறை உரக்கம்பெனி குளிர்விக்கப்பட்ட பெரிய பரிசோதனைக் கூடத்தில் இடைவேளையின் போது அவர் பிரசங்கம் கேட்டான்.

''அடாடா...இது ஒண்ணும் புதுசு இல்லை முரளி. இதுக்குப் பேர் வேதாந்தம், இந்து மதத்தை பொம்மைக் கம்பெனின்னு நினைச்சுண்டிருக்கியா. அப்படி நினைச்சா நீ முட்டாள்.

இந்த மதத்தினுடைய அடிப்படை வேதாந்தம். இது யாருக்கும் புரியாதுங்கறதால பக்தி மார்க்கத்தை முன்னால சொல்லி பிறகு தத்துவத்தை சொல்றது.

அஞ்சாங்கிளாஸ் வரைக்கும் படம் பார்த்து கதை சொல்லுனு பாடம் இருக்கும். இது என் வீடு அப்படீன்னு எழுதி நிறைய படங்கள் போட்டிருக்கும். பஞ்சதந்திர கதையே படமாகவே சொல்லியிருக்கும்.

ஆறாங்கிளாஸ் வந்தவுடனே படங்கள் குறையும். பத்தாங்கிளாஸ் பாடப் புத்தகத்தில் படமே இருக்காது. விஷயம்தான் இருக்கும்.

கடவுள் விஷயம் மிகப்பெரிது. அதனால் புரியாதது என்று படத்தோடு பாடம் நடத்துகிறார்கள், கருங்கல் சிலையும் வெங்கலச் சிலையும் வைத்து உன்னை உனக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்வது கயிற்றில் நடப்பது போல. அவர் நடந்து போயிருக்கலாம், உன்னால் நடக்க முடியாது.

கடவுளை அடைய எளிமையான வழி பக்தி மார்க்கம் அருவத்தை ரசிக்க எளிமையான வழி உருவ வழிபாடு. ஒரு குழந்தை மரப்பாச்சி பொம்மையோடு எத்தனை நாள் விளையாடும். கடவுள் விஷயம் ஒரே பிறவியில் முடிந்து விடுவதல்ல. பல ஜென்ம வாசனைகள் அதில் உண்டு. ஏதோ ஒரு பிறவியில் தெளிவாகி அடுத்த பிறவியில் செயலாகும்.

பகவான் ரமணர் இதை மிக அழகாக சொல்லியிருக்கிறார்.

நான் யார். எது நான். எது பார்க்கிறது, எது கேட்கிறது. எதனால் மனம் இயங்குகிறது என்று விசாரித்துப் போகச் சொல்லியிருக்கிறார். மனம் இயங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கச் சொல்லுகிறார்.

இங்கேயும் போதகர்கள் இல்லை. நீதான் தனியே நடக்க வேண்டும். நீதான் விசாரிக்க வேண்டும்.

மத போதகர்கள் செவிலித்தாய் போல. சந்திரனைக் காட்டி சோறு ஊட்டி, பாட்டுப் பாடி கதைகள் சொல்லி தூங்க வைப்பார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற ஒழுக்க விதிகள் தான் சோறு. அதனால் ஏற்படும் திருப்திதான் தூக்கம். குழந்தைகளுக்கு குறிப்பிட்ட வயது வரைசெவிலித் தாய்கள் அவசியம். அதே பையன் வாலிபப் பருவம் வந்தால் செவிலித்தாயைத் திரும்பிக்கூட பார்க்க மாட்டான்.

எனவே ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் படித்துவிட்டு எல்லாம் தெரிந்து விட்டதாய் நடிப்பதை விட கடவுள் என்றால் என்ன என்று விசாரிக்க ஆரம்பி. மங்களாம்பிகாளை உற்றுப் பார்க்கக் கற்றுக் கொள். அவளோடு பேச கற்றுக் கொள். நீதான் மங்களாம்பிகா என்று தொடியில் உனக்கு புலப்பட்டுப் போகும்.

அம்மா தாயே, இந்த வருஷம் எனக்கு டபுள் இன்கிரிமென்ட் கிடைக்குமா என்று கேள். நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று மங்களாம்பிகா பதில் சொல்வாள். இரண்டுமே நீதான்.

அப்பா அவனுக்குத் திண்ணையில் உட்கார வைத்து விஷயங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் படித்து விட்டு பேசக் கூடாது. குழப்பம் வந்து விடும். அவர் சொன்னது புரிந்து விட்டதல்லவா. இப்போது பக்தி மார்க்கத்தில் உன்னை ஈடுபடுத்தி கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வா. நீ பாடுவதை, ஆடுவதை, பூஜை செய்வதைக் கவனமாக செய்து வா. மயக்கமில்லாமல் விழிப்போடு செய்து வா. அப்போது இதன் சூட்சுமம் தெரியும்.

முரளி உலகத்தில் பல வாலிபர்கள் ஏதோதோ செய்து அலைந்து கொண்டிருக்கும்போது இந்த ஆடுதுறையில் உட்கார்ந்து இப்படி ஒரு அசைவ் செய்து கொண்டிருக்கிறாயே, எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

அந்த விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தை விட்டு விடாதே. அவர்கள் நட்புதான் உன்னை மிகவும் மாற்றியிருக்கிறது. இது தெரிந்துகொள்ளும் பருவம். என்ன தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நீதான் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஜனியாவும் அரசியலும் உன்னை எங்கும் கூட்டிக்கொண்டு போகாது. எதையும் சொல்லித் தராது. கதைப் புத்தகங்களிலும் நீ கவனமாக இருக்க வேண்டும். அவன் அழுதான். இவன் விம்மினான் என்கிற வியல் அண்ட் பூல் கதைகள் உன்னை முட்டாளாக்கும்.

எதுவுமே தெரிந்து கொள்ளாமல் வியாபாரியாக இருப்பது இன்னும் கேவலம். காக உன்னைக்காப்பாற்றாது

அது மிகப் பெரிய சிக்கலை ஏற்படுத்தும். யாரைக் கண்டாலும் பயம் வரும்.

எனவே முரளி வேதாந்தியாக இரு. எதில் ஈடுபட்டாலும் உன்னைப் பார். உன்னைத் தெரிந்து கொள். உன்னைத் தெரியும். சூட்சுமம். பிடிபட்டு விட்டால் சொல்லில் அடங்காத ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது.''

அப்பா விரிவாகச் சொல்ல அம்மா அருகே உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''அப்பா, உன்னை நீ தெரிந்து கொண்டுவிட்டாயா'' முரளி ஆவலோடு கேட்டான்.

''இது உனக்குத் தேவையில்லாத விஷயம். உன்னைத் தெரிந்து கொள் என்றால் என்னைப் பற்றி ஏன் கவலைப் படுகிறாய்.''

தாயும், பிள்ளையுமாக இருந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேறே. இதற்கு என்ன அர்த்தம் தெரியுமா? அப்பா கேட்டார்.

'அவர் அவர் உணவை அவரவர் தான் சாப்பிட வேண்டும்.'

''முட்டாள், சொத்தியலே இரு. வாயும் அதாவது உண்பதும் அதாவது நீ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதும். வயிறும் அதாவது ஜீரணிப்பதும் அதாவது கேட்டதைப் புரிந்து கொள்வதும் வெவ்வேறு விதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நீ கேட்கிற விதமாகவும், நீ புரிந்து கொள்கிற விதமாகவும் தான் உன் ஞானம் இருக்கும்.

நீ உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படு. என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே.''

அப்பா உதறி எழுந்தார்.

அம்மா அப்பாவின் அறிவு கண்டு மிக மலர்ச்சியாய் சிரித்தான்; அவனும் எழுந்து நாய்க்குட்டி போல் அவர் பின்னே ஓடினான்.

முரளி தான் தனித்து விடப்பட்டதைப் போல் உணர்ந்தான்.

இருபத்தியேழு வயதில் அவன் தன்னைப் பார்க்கத் துவங்கினான். வாழ்க்கை அவனுக்கு சுவாரசியமாக இருந்தது. இனி தொடர்ந்து தன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற முடிவோடு அழகான தெளிவோடு அவன் திருமங்கலக்குடி மங்களாம்பிகா கோயிலை நோக்கி நடந்தான்.

போகும் வழியில் ஆஞ்சநேயர் கோயிலைப் பார்த்து நின்றான்.

நீ யார் என்று கேட்டான், மனம் அவனோடு பேசத் துவங்கியது.

2

''நினை...நானொரு வானரம்'' ஆஞ்சநேயர் பதில் சொன்னார்.

''எதற்கு இங்கே சிலையாக நின்று கொண்டிருக்கிறீர்''

''உன்னைப் பார்க்கத்தான்.'' ஆஞ்சநேயர் பதில் சொன்னார்.

''என்னை எதற்குப் பார்க்க வேண்டும்.''

''நானும் நீயும் உடன் பிறப்பல்லவா. நீ என் சாயலல்லவா.'' ஆஞ்சநேயர் கண் சிமிட்டி சிரித்தார்.

''எப்படி.''

''உன் மனமும் வானரம் தானே.''

''என்ன.''

''உன் மனசும் குரங்குத்தானே. நீதான் நான்.''

''இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்''

''இப்படி கை கூப்பி இரு என்று உனக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

''ஏன்''

''அடக்கம் தான் ஜெயிக்கும் என்பதற்கு நான் ஒரு அடையாளம். மனம் குரங்கு. ஆனால் அடக்கினால் மிக வலிவுள்ளது என்பதற்கு நான் ஒரு அடையாளம். மனம் குரங்கு. ஆனால் அடங்கினால் மிக வலிவுள்ளது என்பதற்கு நான் ஒரு உபமானம். மனம் சரணடைய வேண்டும். மிகப்பிரகாசமான அந்த இறை முன்பு மண்டியிட்டு அடங்கி அமர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

ராமர் என்பது தெளிவு. இன்று, நேற்று, நாளை என்று எல்லாம் தெரிந்த தெளிவு. இந்தத் தெளிவு இருந்தாலும் அவர் ஆடியும் பாடியும், அழுதும் சிரித்தும், கோபித்தும் கொண்டாடியும் வாழ்ந்தார். இது உனக்கு இன்னொரு பாடம்.''

முரளி கண்மூடி விம்மினான். அவன் உள்ளுக்குள் ஒரு அழுகை துவங்கியது.

''என்ன முரளி ரொம்ப நேரமா ஆஞ்சநேயர் கோவில் வாசல்ல நின்னுட்டிருந்தே ஏதாவது பிரார்த்தனையா.'' சாம்பசிவ குருக்கள் கேட்டார்.

''கொஞ்சம் பேசிண்டிருந்தேன்'' முரளி பதில் சொன்னான்.

''ஆஞ்சநேயரோடயா''

''ஆமாம்.''

''சபாஷ். இப்படி சொல்றதுக்கும் ஒரு தைரியம் வேணும். உள்ள வா.''

முரளி சட்டையைக் கழற்றி விட்டு உள்ளே போனான்.

''கொஞ்சம் தினசரி உதவி பண்ண முடியுமா- தினம் சாயந்தரம் ஒரு ஆறுமணிக்கு வர முடியுமா.''

''எதுக்கு மாமா.''

''ஒருத்தரா முடியலைடா. இந்த மாதிரி கோயிலுக்கு மூணு அர்ச்சகரா வேணும். எம்புள்ளைக்கு இங்க இருக்க புடிக்கலை. அம்பத்தூர் ருத்திர சத்துல இருக்கற புள்ளை யாருக்கு பூஜை பண்ண போயிட்டான். அங்க பூஜை பண்ணின்டே சினிமால நடிக்க ட்ரை பண்றான்.

குடுமியை எடுக்க மாட்டேன்னு உங்கம்மாக்கிட்ட சத்தியம் பண்ணியிருக்கியே. எப்படி நடிக்கப்போறேன்னு கேட்டேன். சினிமால அர்ச்சகனா. ''வைதிகனா தான் நடிப்பானாம். ராமகிருஷ்ணன்னு ஒரு குருக்களோட சிஷ்யனாம் பித்தனை சங்கிலியும் பவுடருமா அலையறான். அவனுக்கு இந்தக் கோயில் புரியலை. இந்த மூர்த்தியோட மகிமை புரியலை. ஒன்றரை வருஷம் சினிமால நடிக்கறதுக்காக எல்லாத்தையும் உதறிட்டு ஓடிருக்கான்.

''அடேய் நம்ம சுப்புணிடான்னு ஆடுதுறைல இருக்கறவன் கத்' தனுமாம் இதுல என்ன சந்தோஷம்னு எனக்குத் தெரியலை.''

''என்ன காசு வரும்னு கேட்டேன். ஒரு நாளைக்கு இருநூறு ரூபாயாம். அதுல நூறுரூபாய் ராமகிருஷ்ண குருக்களுக்கு கொடுத்துடணுமாம்.''

''காசும் இல்லை, மரியாதையும் இல்லை...எதுக்கு இந்த வேதனைன்னு கேட்டேன்.''

''அவன் காலாகாலத்துக்கும் திப்பானாம். எப்பவ்லாம் டிவில இந்த சினிமா போட்டாலும் அப்பவ்லாம் இந்த ஆடுதுறை ஜனங்க பார்த்துடணுமாம்.

''உன்னைவிட முட்டாளை நான் பார்த்ததில்லைன்னு சுப்ரமணிக்கிட்ட சொன்னேன். உனக்கு பொறாமைப் பான்னான்.''

''அவன் அம்மா கேட்டா, உனக்கு ஒரு தங்கை இருக்காளே, அது ஞாபகம் இருக்கான்னு ''

''நீபெத்ததுக்கெல்லாம்நான் பண்ணணுமா அப்படின்னு போயிட்டான். அந்த நாய் அடிபட்டு திருந்தப் போறது. ஆடுதுறைக்கு வந்து அவனைக்கிட்ட பார்த்தேன். இவனைத் தொட்டுப் பார்த்தேன்னு நாலு மொட்டைப் பசங்கள்கிட்ட புத்திக்கப் போறது.''

''வந்தும் இங்க வணங்கி வேலை செய்யுமான்னு தெரியலை. யாருமே இல்லாத கோயிலை சாத்த வேண்டி வந்துடுமோன்னு ஒரு பயமிருக்கு. அது ஊருக்கு நல்லதில்லை. இந்த தேசத்துக்கு நல்லதில்லை. சில சமயம் நினைச்சா பகீர்ங்கறது முரளி.''

''யாராவது கதவுதிறந்து வச்சு விளக்கேத்துவா...ஓம் புர்புவஸ்வன்னு அன்னங் நைவேத்தியம் பண்ணுவா. ஆனா அதுபோதுமா. இல தீட்சைய முறையா எடுத்துண்டவா அழகா அமைதியா பூஜைபண்ண வேண்டாமா''

''நீங்க என்ன சொல்ல வரேள். புரியலையே.''

''நீ தீட்சை எடுத்துக்கோ. ஒரே ஒரு வேளையாவது திர்க்கமோ பூஜை பண்ணு.''

''என்னால முடியாது மாமா. ஆபீஸ் இருக்கு.''

''அதனாலதான் கூப்பிடறேன். உனக்கு சாப்பாட்டுக்குக் கவலையில்லை. அதுக்கு உரக்கம்டெனி வருமானம் இருக்கு. அதனால நீ ஆத்மார்த்தமா தட்டுக்காக பற்றி கவலைப் படாத பூஜை பண்ணமுடியும். தட்டுக்காசெல்லாம் நீயே எடுத்துக்கொன்னு வெளியூர்லேர்ந்து யாரையாவது வரவழைச்சுக்க முடியும்.

ஆனா, பிரியத்தோடயும், மரியாதையோடயும் ஒரு வேளையாவது மங்களாம்பிகாவுக்கு பூஜை பண்ணனும்.''

''முடிஞ்ச போதெல்லாம் உதவி பண்றேன். ஆனா நீ தான் எல்லாம்னு பொறுப்பை எங்கிட்ட கொடுக்காதீங்கோ. என் வேலைல நேரம் கிடையாது. மின்மினிப் பூச்சி பார்க்கறேன்னு ராமு முழுக்க சுவாமிநாதன் வயல்ல உட்கார்ந்திருந்தா நானும் உட்கார்ந்திருக்கணும்.

மின்மினிப் பூச்சியைப் பிடிச்சு பாட்டில்ல போட்டுண்டிருக்கணும்.

ஆபீஸ் வேலையைத்தவிர சொந்த வேலையெல்லாம் வேற கொடுக்கறார். அதையும் நான் தான் செய்யணும். மாட்டேன்னு சொன்னா பொல்லாப்பு வரலாம். அதனால முகம் கோணாம செய்யறேன். அதுவும் தவிர கோயில் வேலைல என் மனசு ஈடுபடல. வேற எங்கயோ சுத்தறது.''

''வேற எங்கயோன்னா...சினிமாவுலயா.''

''சினிமால இல்லை. விக்ரஹ பூஜையைவிட எங்கயாவது உட்கார்ந்துண்டு தியானம் பண்ணலாம்னு தோணறது. நிறையப் படிக்கணும்னு ஆசை வர்றது.''

''அது கஷ்டம் முரளி. தியானத்துக்கு முன்னாடி ஜபம். மந்திரஜபம். ஒருநாளைக்கு அஞ்சுமணி நேரம் மந்திர ஜபம் பண்ணினாத்தான் அரை மணிநேரம் தியானத்துல உட்கார முடியும். தியானம் பண்றேன், தியானம் பண்றேன்னு நம்மளை நாமே கலபமா ஏமாத்திக்கலாம். கண்ணை மூடிண்டு ஏகப்பட்ட கற்பனை பண்ணலாம். அதையும்

தவிர பூஜை, புனஸ்காரம், ஹோமம், யாகம் இதெல்லாம் ஒரு ஏவண்ட் வந்துட்டு ராகத்துல உட்கார். இதையும் தவிர ஸ்வாமி பூஜை ஒரு வகை தியானம். பரிட்சை எழுதறது ஒருவகை தியானம். ஆபீஸ் வேலை ஒருவகை தியானம், முழு ஈடுபாட்டோட எந்த வேலை செய்தாலும் அது ஒரு வகை தியானம். முழிச்சுண்டு ஒரே முனைப்பா ஒரு வேலை ஈடுபடப் பழகினால், கண்ணை மூடிண்டு ஒரே முனைப்பா ஒரு வாயத்துல இருக்க முடியும்.''

''புரியலை மாமா.''

''அம்பாளுக்கு சந்தனக்காப்பு பண்றே. சந்தனத்தை அப்பி, சரிகை பேப்பர்ல புடவை பண்றபோது. கண்ணுக்கு மை எழுதறபோது. உதட்டுக்குச் சிரிப்பு எழுதறபோது. ஒரே முனைப்பா அந்த இருட்டு ரூம்ல உட்கார்ந்து செய்யணும். வெளிய வந்து வேர்வையை துடைச்சுண்டு காத்தாட அந்தப்பக்கம் போய் நின்னுண்டு, அஞ்சுநிமிஷம் கழிச்சு உள்ளே போய் நாம பண்ணின அலங்காரத்துக்கு நாமே கற்பூர ஆரத்தி காட்டறபோது அம்மான்னு உன்னுக்குள்ள ஒரு அலறல் வரும்.

அந்தக் கற்பூர ஜோதில தான் ஸ்வாமி உயிர்ப்போட இருக்கிறது தெரியும்.

ராத்திரி கனால வரும். கார்த்தால திரையப் போட்டுட்டு கலைக்க முடியாத அது எதிர்க்க உட்கார்ந்திருப்பேன்.

நான் கூட நலத்துக்காக கூப்பிடலை, கோயில் பூஜை. சாதாரண விஷயம் இல்லை. இது ஒரு மாதிரி யாகம் ஈடுபாட்டோட பண்ணினா நம்ம உடம்பு சூடு ஏறி மனசுல ஒரு உத்வேகம் கூடும். இன்னிக்கு மழை வருமா...நீ கேட்டாலும்னு உன்னுக்குள்ள ஒருகுரல் பதில் சொல்லும். இன்னிக்கு யாரோ மெட்ராஸ்லேர்ந்து வந்து அவசரப் படுத்தப்போறா அப்படீன்னு உன்னுக்குள்ள ஒரு எண்ணம் வரும். அது நடக்கும்.

முரளி மெல்ல சிரித்தான்.

''என்னடா சிரிக்கிறே.'' சாம்பசிவ குருக்களும் சிரித்தார்.

''சாயரட்சை பூஜைக்கு நான் வருவேனா மாட்டேனா மாமா.''

சாம்பசிவகுருக்களுக்கு அவன் கேலி புரிந்தது.

''நிச்சயம் வருவாய். வெகு நிச்சயம் வருவாய்.''

முரளி பதில் சொல்லாமல் கோயிலை பிரதட்சணமாக சுற்றினான். கொடிமரத்தின்கீழ் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தான்.

''முரளி, குட் ஈவினிங்'' பின்னால் குரல் கேட்டது. முரளி திரும்பினான்.

பத்மினி இடுப்பில் ஒருகுடமும், கையில் ஒரு குடமுமாய் நீர் தளும்ப நடந்துவந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் இடுப்புப் பக்கபுடவை முழுக்க நனைந்து கிடந்தது. பளீரென்று வெள்ளையாய் வயிறு தெரிந்தது.

முரளி சட்டென்று பார்வையைக் குடத்துக்கு மாற்றினான்.

''என்ன...நீ ஜலம் எடுத்துண்டு போற...மடப்பள்ளி ஆள் இல்லையா''

''இன்னிக்கு யாரும் இல்லை.''

''அப்பா கார்த்தாலேர்ந்து புலம்பிண்டேயிருந்தா. அதனால நானே நாலுநடை தண்ணி எடுத்துடலாம்னு குடத்தைத் தூக்கிட்டேன்.

பத்மினி சாம்பசிவ குருக்களின் ஒரே மகள். பேரழகி. திருமங்கலக்குடியின் தேவதை. கொஞ்சம் குள்ளத்தோற்றம்

சேர்த்தி. ஆனால் உருண்டு திரண்டு சிரிப்பும்; கண் வீச்சமாய் ஒரு ரதம் போல் நகருகிற பெண். ஆடுதுறைக்கு படிக்கப் போனாள். ஒன்பதாவது வரை நன்கு படித்தாள். பத்தாவது அரசுப் பரீட்சைக்குப் போனவள் வெறும் பேப்பரை முதல் நாள் மடித்துக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். அவள் அம்மாவும் அப்பாவும் பதறினார்கள்.

''என்னடி...என்னாச்சு. யாராவது எதாவது சொன்னாளா'' கிராமமே உலுக்கிக் கேட்டது.

''இது உன்வேலை இல்லை எழுந்து போன்னு யாரோ சொன்னா. எழுந்து வந்துட்டேன்.''

''யாருடி.''

''தெரியலையப்பா.''

''எப்படி இருந்தா.''

''மனுஷா ரூபமாவேயில்லை. என் உள்ளுக்குள்ள என்னமோ மாறித்து. பத்மினி, இதெல்லாம் உன் வேலை இல்லை. எழுந்து போன்னு சாதாரணமா, அதே சமயம் நிச்சயமா மனசுக்குள்ள ஒரு கட்டளை வந்தது. நான் கொஞ்சம் யோசனை பண்ணினேன். போடீன்னா... அப்பான்னு ஒரு அதட்டல் வந்தது.

நான் எழுந்து நின்னு யாருன்னு கேட்டேன்.''

ரெண்டு கண்கள் எதிரே வந்தது.

''நான் தான். வீட்டுக்கு போன்னு சொல்லித்து. நான் எழுந்து வந்துட்டேன்.''

''என்னடீ இது...நன்னாத்தானே படிச்சுண்டிருந்தே. ஏதோ ஒரு வேலைக்கு போவேன்னு நினைச்சுண்டிருந்

தேவே. இப்படி பண்ணிட்டியே. ஏதாவது காத்துகருப்பா இருக்குமோ பகவானே'' பத்மினியின் அம்மா அழுதாள்.

அன்று இரவு எட்டு மணிக்கு உணவு முடித்து முரளி வீட்டில் எல்லோரும் துன்றுகிற நேரம். முரளியின் அப்பா ரேடியோவில் பிபிசி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சாம்பசிவ ஐயரின் பிள்ளை ஓடி வந்தான்.

''மாமா, உங்களை அப்பா உடனே அழைச்சண்டு வரச்சொன்னா. முரளி நீயும் வாயேன்.'' கத்தலாய் கெஞ்சினான்.

''என்னடா விஷயம். பத்மினி என்னவோ, மாதிரி இருக்கா. என்னென்னவோ பேசறா.''

அவர்கள் இரண்டு பேரும் சாம்பசிவ குருக்கள் வீட்டுக்கு ஓடினார்கள். அவர்கள் வருவதற்கு முன்பே அந்த வீட்டு வாசலில் இரண்டு மூன்று பேர் நின்றிருந்தார்கள்.

பத்மினி ஒரு மர ஸ்டூலில் சுவர் பார்த்து சுவரிலிருந்து ஓரடி தள்ளி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் தலைமுடி பிரிந்திருந்தது. தலை முடியிலிருந்து ஈரம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. கீழே ஒரு குடம் உருண்டு கிடந்தது. தரையெல்லாம் ஈரமாக இருந்தது.

''என்ன சாம்பசிவம்.'' அப்பா கேட்டார்.

''சமயபுரம் மாரியம்மனாம். ஒன்னு கத்தறா.''

முரளி அந்த வீட்டிற்குள் ஒரு அலர் வீசுவதை உணர்ந்தான். அந்த ஒன்பது மணி இரவில் அவன் பிடித்திருந்த தூண் கட்டடது.

''எப்போ இது.''

பத்து நிமிஷம் ஆச்சு:

''என்ன சொல்றா.''

''நான் உன் வீட்டைத் தேடி வந்திருக்கேன்டா. உன் கூடத்தான் இருக்கப்போறேன்றா.''

''நல்ல வார்த்தையாத்தானே இருக்கு. நான் பேசறேன்.''

அப்பா யாரையோ மனதில் தியானித்து கை கூப்பினார்.

''பத்மினி'' என்று கூப்பிட்டார்.

பத்மினி பளிச்சென்று திரும்பினாள்.

''நான் மாரி. சமயபுரத்து மாரி.'' உட்கார்ந்தபடியே புரிவை உதைத்தாள். தலைமுடி ஆவேட்டம் அடித்து அவள் முன்னே வந்து விழுந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தன. அப்பாவியான பத்மினியின் முகம் காணாமல் போய் சுற்றமையான அரசியின் முகம் அங்கே தெரிந்தது. புருவங்கள் பலவேறு விதமாய் தெரிபட்டன. கண்ணின் கோடியில் தூக்கலாயிற்று. அதாவது கண்கள் பூமிக்கு சமமாக இல்லாமல் மொத்த கண்களும் தரை நோக்கி திரும்பி இருந்தன.

அடுப் கோசத்தில் உள்ளவர்களுக்குத்தான் கண்களின் மணி கீழ் நோக்கியும் கடை மேல் நோக்கியும் இருக்கும். பத்மினியின் முக்கு விடைத்திருந்தது.

''சரி, நீ சமயபுரம் மாரி. என்ன வேணும் சொல்லு.'' அப்பா பவ்யமாகத்தான் கேட்டார்.

''ஓ[illegible]. நீங்க நம்பலையோ. நீங்க வேதாந்தியா சிட்டா எதையும் நம்ப மாட்டேளோ. எல்லாம் தெரிஞ்சவாளிட்டேளோ. மச்சினியும் வேணும்ன்னு பொன்னெடுத்து தோத்தரவு பண்ணது உனக்கு மறந்து போயிருக்கலாம். எனக்கு மறக்காது.

அத்திம்பேர் என்னை வாழ விடுங்கோன்னு அந்தப் பொண் கெஞ்சிலபோது ஒரே ஒருநாள் என் கூட சந்தோஷமா இருந்துட்டு நீ வாழ்ந்துக்கோன்னு சொன்னது எனக்கு மறக்கலை. மச்சினி எதிர்க்க, சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டுட்டு குறுக்குக் கட்டைல தொங்கி மூச்சுப் பிடிச்சு உடம்பு உரம் காமிச்சேனே. உனக்கு மறந்து போயிருக்கலாம் எனக்கு மறக்கலை. ரெண்டு கையும் ரெண்டு தேள் கொட்டித்தே அது உனக்கு மறக்கலாம். எனக்கு மறக்கலை.

அன்னிக்கு கொட்டினது தேள் இல்லைடா, நான். என் அத்திம்பேர் கிட்டேயிருந்து என்னைக் காப்பாத்து. நான் மொட்டை அடிக்கக்றேன்னு என்கிட்ட வேண்டிண்டா. நான் தேளா உன்னைக் கொட்டினேன்.

சங்கரா, நான் சமயபுரம் மாரி. மரியாதையா பேசு.

அப்பா ஆடிப்போய் பொத்தென்று சக்தியில்லாமல் தரையில் விழுந்தார். பிறகு தவழ்ந்து போய் காலில் விழுந்தார்.

"எல்லாரும் நமஸ்காரம் பண்ணுங்கோ."

பத்மினி உரத்த குரலில் கத்தினாள். அப்பாவும் அம்மாவும் காலில் விழுந்தார்கள்.

எல்லோரும் நமஸ்கரித்த பிறகு முரளி அவளுக்கு நேரே போய் நின்று அபிவாதயே சொன்னான்.

அவள் வாய் விட்டு சிரித்தாள்.

அவன் நமஸ்கரித்து எழ அவள் உச்சந்தலையில் கை வைத்தாள். கழுத்துவரை ஒரு சூடு பரவியது.

பளிச்சென்று பத்மினி மறுபடியும் சுவர்பக்கம் திரும்பிக்கொண்டாள்.

மறுநாள் காலைவரை அப்படியே உட்கார்ந்திருந்ததாக அவள் வீட்டில் சொன்னார்கள்.

"என்ன பத்மினி இது. இப்படி பயமுறுத்திட்டே. திருமங்கலக்குடி முழுவதும் கேட்டது.

இறுக்கி சொருகிய தாவணியும், சிரிப்பு நிறைந்த முகமுமாய் பத்மினி வெட்கப்பட்டாள்.

"எனக்கு தெரியலை மாமா. என்னமோ ஆயிடுத்து."

"அருள் வாக்கா ஒண்ணும் சொல்லலையே. ஊர் கலவரப்பட்டது."

"யாரும் கேட்கலையே."

முரளி டக்கென்று பதில் சொன்னான்.

"சமயபுரம் மாரி இங்க ஏன் வரா?"

"அவ எங்க வேணா வருவா" வேறு யாரோ பதில் சொன்னார்கள்.

"பத்மினி, அப்போ உனக்கு எப்படி இருந்தது." முரளி ஆவலோடு பத்மினி பார்த்து கேட்டான்.

"அது வினோதமான மனோநிலை முரளி. நான் என்ன பண்றேன்னு எனக்குத் தெரியறது. ஆனா எதுவும் நான் பண்ணலை. என்னை ஒரு ஓரமா உட்கார வச்சுட்டு என் உடம்பை யாரோ எடுத்துக்கறா. என் மூளையை வேற யாரோ நிரப்பிக்கறா."

"நன்னா இருக்கு நீ சொல்றது."

"என்ன..."பத்மினி ஆவலாய் முரளியைக்கேட்டாள்.

"மூளையை நிரப்பிக்கறாங்கறது புது வார்த்தை. ஆமாம், மனசு எல்லாத்தையும் வேடிக்கை பார்க்கறது. நான் பேசினது எல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு. எனக்கே என்னுடைய நடத்தை வினோதமா இருக்கு."

"பயமா இருக்கா?"

"இல்லை." அம்மாகிட்ட என்ன பயம்.

"அம்மாவா. ஆமா, சமயபுரத்தாள். அவளுக்கு கட்டகார ஒரு த நிகாலி வேணும், அதுக்கு என்னை பயன்படுத்திக்கறா. கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்திட்டு போயிடுவோ."

"இதான் முதல் தடவையா."

"இல்லை மூணாந்தடவை, பரீட்சை அப்பல வந்தது ரெண்டாந்தடவை. அதுக்கு முன்னாடி ராத்திரி பரீட்சைக்காகப் படிச்சிண்டிருந்தேன். கூரைவேர்த்து முற்றத்துக்கு இறங்கினா. துளசிச் செடிக்கிட்ட கொஞ்சநேரம் நின்னா. அப்படியே சமயபுரம் மாரியம்மன்."

நான் சுத்தனும்னு வாயெடுத்தேன். எனக்கு கொஞ்சம் வேலையிருக்கு. சுத்தாத இருன்னா. நடந்து பத்தடி தூரத்துல நின்னா. பசக்குன்னு உள்ள பூந்துண்டுட்டா.

நான் என்னையே பார்த்துண்டிருந்தேன். கை, கால், தோள், வயிறு, மார்பு எல்லாத்துலயும் பூத்துட்டா. அப்புறம் என்னைப் பார்த்து சிரிச்சா. நான் கொஞ்சம் மிரட்சியா இருந்தேன். நான்னு இங்க சொல்றது என் மனசை. பயப்படாதே. இப்படித்தான். இது நடக்கும், நீ பேசாத இரு. அப்படீன்னு மிருதுவா பேசினா. ஹால் முழுக்க நடந்தா. அதாவது நான் நடந்தேன்.

எங்கப்பாவையும் அம்மாவையும் உற்றுப் பார்த்தா. அண்ணாவைப் பார்த்து சிரிச்சா.

சமையக்கட்டு கொல்லைப் பக்கம், வாசல், எல்லா பக்கமும் சூழ்ந்தோடு நடந்தா. அவ எந்த இடத்தைப் பார்த்தாலும் அது சுத்தமாகறது. வெளிச்சமாறது.

எங்க தாத்தா ஒருத்தர் ரேழிலரொம்ப வருஷமா உட்கார்ந்திண்டிருப்பார். அவனைப் பார்த்ததும் எழுந்து

நின்னார். ஒல்லியா நீளமா எதுவும் பண்ண சக்தியில்லாத வெறுமை சுருண்டுண்டு கிடந்த அயறைகத்தி ஒரே அழுகை. சமயபுரத்தா அம்பூனு விரட்டினா. விசுக்குன்னு அது வெளிய போயிடுத்து. ரேழி அவ்வளவு சுத்தமாயிறு. வாசற்படியில இறங்கி ரெண்டுபக்கமும் தெருவைப் பார்த்தா. தெரு சுத்தமா போயிடுத்து.

தெருவுல இறங்கினா. அம்மா எனக்கு பயமா இருக்குன்னேன். என்னடி நீன்னு அதுத்துண்டே உள்ள வந்துட்டா.

"சமயபுரம் மாரியம்மன்கறது ஒரு உருவமா"

"இல்லை. ஒரு சக்தி, தக தகன்னு ஒரு தழல். ரொம்ப காலத்து நெருப்பு. எதைப் பார்த்தாலும் அவ சிரிக்கறா. எல்லாம் தெரிஞ்ச சிரிப்பு."

"வேற என்னல்லாம் தெரியறது."

"படுத்துக்கோ. ஸ்ரீரங்கம் போலாம்னு சொன்னா."

"அப்படியா" முரளி வியந்தான்.

"நான் பார்த்திண்டு படுத்தேன். நான் அவளிரண்டு பேருமே உடம்பு விட்டு வெளிய வந்துட்டோம். எனக்கு அப்படியே வயிறு முறுக்கிண்டு நின்னுடுத்து. சரி அது அப்படியே இருக்கட்டும் வா. அப்பாகன்னு என்னைக் கூட்டிண்டு போனா. அணைச்சமாதிரி நகர்ந்தா.

ஸ்ரீரங்கம் கோயில்ல இறங்கிட்டோம். ஆர்யப்படாள் வாசல்வேர்த்து உள்ளே நகர்ந்து போனோம்.

இருட்டு. ஆனா ஸ்ரீரங்கம் ரொம்ப பிரகாசமா தெரிகிறது. காயத்ரி மண்டபம் முழுக்க வெளிச்சம். அந்த வெளிச்சத்துக்குள்ள போய் இன்னொரு வெளிச்சத்தைப் பார்த்தோம். ரெங்கநாதர் சன்னதியில இருக்கற ரெண்டு தாறும் தகதகக்கற வெளிச்சம், உள்ள அந்த

பாம்பு பஞ்சணைக்குக் கீழ மேடை இருக்கு. அந்த மேடைக் குள்ள போறதுக்கு ஒரு வழி இருக்கு. ஒரு பலகையை புரட்டினா கீழ் பக்கமா போயிடலாம். அப்படின்னு எனக்கு தோணித்து. ஆமாங்கற மாதிரி அம்மா என்னைப் பார்த்து சிரிச்சா.

கொஞ்சநேரம் அந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்துட்டோம். மெள்ள என்னை திசை திருப்பினா. நான் என் உடம்புக்குள்ள போயிட்டேன். வயிறு முறுக்கு சரியாப் போயிடுத்து.''

''இந்தப் பொண்ணு ஒன்னாம் நம்பர் ரூப்பு சார். அப்பாவுக்கு கோயில் வேலை. கல்யாணத்துக்கு ஒண்ணும் சேர்த்து வைக்கல. தனக்கு மரியாதையா கல்யாணம் நடக்கும்னு இந்தப்பொண்ணுக்கு தோணலை. ஆடுதுறைய வெட்டிப் பசங்க மடக்கி லவ்வுன்னு சொல்லியிருப்பாங்க. பயந்துருப்பா. டக்னு மாரியம்மன் வேஷம் போடறா.''

திருமங்கலக்குடி விளக்கம் சொன்னது.

நான் சொல்றேன் சார். இவ பாட்டி ஒருத்தி சரியா வாழலை. இருபத்திரெண்டு வயசுல ரெண்டு குழந்தைகளோட விட்டோயாயிட்டா. அவ மனசு நொந்து செத்துப் போன வீடு இது. இவாளும் அவளுக்கு சரியா காரியங்கள் பண்ணலை.

ஒரு கன்னிப்பெண் மனசு பலஹீனமான நேரத்துல உடம்புக்குள்ள பாஞ்சிட்டிருப்பா.

எல்லாம் பைத்தியங்கள். நாடகம் போடற பைத்தியங்கள். கேவலமான பிறப்புகள். தான் முக்கியமா தெரியணும். அதுக்கு என்ன பொய் வேணா சொல்ற பீடைகள்.

சங்கரன் மச்சினியை கத்தினது கிராமத்துல எல்லாருக்கும் தெரியும். சாம்பசிவம் தன் பொண்ணு பத்மினிக்

கிட்ட சொல்லியிருப்பான். அந்தப் பொண்ணு நேரம் பார்த்து மிரட்டிடுத்து. இந்தப் பயந்தாங்குளி காலை விழுந்து அழுதுட்டான். புள்ளைக்கு முன்னாடி மானம் போயிடுத்தேன்னு கலவரப்பட்டுட்டான்.

அவ திருடி. இவன் தொடை நடுங்கி. இன்னும் ஒரு மாசத்துக்கு நமக்கெல்லாம் பேசறதுக்கு விஷயம் கிடைச் சிருக்கு. இந்தமாதிரி பேய்க் கதையைத் தேடித் தேடி பேசி நாமளா கற்பனை பண்ணி பொழுது போக்குவோம்.

ஊர் விதம்விதமாய் அபிப்பிராயம் சொல்லியது.

அப்பா அவளைப் பார்த்ததும் தலை குனிந்து கொண்டார். முரளி அவர் அருகே போய் நின்றான். அணைத்துக் கொண்டான்.

''என்கிட்ட எதுக்கப்பா வெட்கப்படறே. நான் உன் முரளிப்பா.''

அவர் அமைதியானதும் மெல்ல கேட்டான்.

''பத்மினிக்கிட்ட இருக்கற சக்தி என்னப்பா.''

''சமயபுரம் மாரியம்மன்.''

''தெய்வம் இப்படி வருமா.''

''வரும்.''

''பத்மினிக்கிட்ட ஏன் வந்தது.''

''தெரியாது.''

இது நடந்து நான்கு வருடங்களாகிவிட்டன. அதற்குப் பிறகு பத்மினி கத்தியதாகத் தெரியவில்லை. சமயபுரத்தாள் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஊர் கேலி பேசுகிறது என்று ஒருவேளை சொல்லாமலும் இருக்கலாம்.

நடுவே பத்துப்பதினைந்து முறை பத்மினியை சந்தித்த போதுகூட முரளி என்று சொல்லிவிட்டு போனாள்.

ஒருமுறை ஊரிலிருந்து ஆடுதுறை வரை அவனோடு சைக்கிளில் டபுள்ஸ் வந்தாள்.

பத்மினியின் அழகு நிறைய பேரை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

ஆனால் பத்மினியிடம் யாரும் தவறாய் நடந்து கொண்டதாக இதுவரை செய்தி இல்லை.

அந்த அழகு, அவள் குரல், அவள் நடை, அவள் பார்வை எல்லாவற்றிலும் ஒரு உக்கிரம் இருப்பதாய் அப்பா சொல்வார்.

''மாமா, நான் என்னவோ இஷ்டத்துக்கு பேசிட்டேன் போல இருக்கே.'' பத்மினி கை கூப்பி அப்பாவிடம் மன்னிப்பு கேட்டபடியே வந்தாள்.

''சேச்சே... அது நீ பேசலை. தெய்வத்தைத் தவிர அதை யாரும் பேசவும் முடியாது. மூணாம் பேருக்கு தெரியாம நடந்த விஷயம். ஒரு வயசுக் கோளாறுல நான் அவ மேல ஆசைப்பட்டது ஊருக்குத் தெரியும். ஆனா சமயபுரத்தானை துணைக்குக் கூப்பிட்டது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.''

பத்மினியால் அப்பா அவமானப்படவேயில்லை. அதைப்பத்தி முரளியிடம் பேசவும் அஞ்சவில்லை.

''நல்ல வேளை, சமயபுரம் ஆத்தான்னு சொல்லி உன் சித்தி என்னை பயமுறுத்தி நிக்க வச்சுட்டா. இல்லேன்னா நான் எதாவது முட்டாள்தனம் பண்ணி அவளுக்கும் தாலி கட்டி இழுத்துண்டு வந்து குடித்தனம் பண்ணி போவல்லாத யாயிருக்கும். என் பொழப்பு நாய் பொழப்பாயிருக்கும்.''

இத்தனை நடந்த பிறகும் உங்கம்மா என்னை வெறுக்கலை. எதிர்க்கலை, அங்கதான் நான் ஆடிப் போயிட்டேன். என் தங்கை கொஞ்சம் அழகாகத்தான் இருப்பா. நாங்க ரெண்டு பேரும் ரோடில போகும்போது

அவளைத்தான் எல்லாரும் பார்ப்பா. அவளைத்தான் எல்லாரும் கேலி பண்ணுவா. என்னை யாரும் முக்கியமாவே நினைக்க மாட்டா. அதான் இங்கயும் நடந்துருக்கு. அப்பாவும்னு சாதாரணமா சொன்னார்.''

அன்னிலேர்ந்து உங்கம்மாவை நான் மரியாதையா நடத்த ஆரம்பிச்சுட்டேன். சரி தூங்குனு சொல்ற பொம்மனாட்டியைவிட இழிவா நடத்தாலும் கொண்டாடற பொம்மனாட்டி போறும்னு நினைச்சுட்டேன்.

இதுல என்ன விசேஷம் தெரியுமா. கொண்டாட கொண்டாட உங்கம்மா அழகாயிட்டா. பல்லு கொஞ்சம் தூக்கலா இருக்கும். யாரோ சொல்ல மெட்ராஸுக்கு போய் ராவி சரி பண்ணினோம். வரிசையை ஒழுங்கு பண்ணினோம். தலை வாரிக்கவும் புடவை கட்டிக்கவும் ஒரு அத்தை சொல்லிக் கொடுத்தா. அதுக்குப் பிறகு திருமங்கலக்குடில உங்கம்மாதான் தேவதை. நீ போன்னு சொன்ன உங்க சித்திக்கு சர்க்கரை வியாதி வந்துடுத்து. புருஷன் சன்னுபுன்னுன்னு எரிஞ்சு விழுந்தான். அவன்கூட சண்டை போட்டுண்டு அவ இங்க வந்து ஆறுமாசம் இருந்தா. எனக்கு மனசு ஆறவேயில்லை. அவ வேதனை தீரணும்னு ஆஞ்சநேயர்கிட்ட நிறைய வேண்டிப்பேன். அவளுக்காக வாரா வாரம் சமயபுரம் போவேன்.

பத்மினி மேல சமயபுரத்தாள் வந்து பேசினது எனக்கு பிடிச்சது. பஸ் ஏறி அங்க வந்து என்னை நம்பி பிரார்த்தனை பண்றே. நானே இங்க வந்தா நம்ப மாட்டியா... கேட்டா. நான் நம்பறேன்னு சொன்னேன்.

பத்மினி மீது யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் வரவில்லை. பத்மினியும் அதற்குப் பிறகு அருளுக்கு ஆட்படவில்லை.

கொடிமரத்துக்கு எதிரே நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு மண்டபத்தில் நெடுநேரம் முரளி உட்கார்ந்தான்.

வாழ்க்கை இட்டமிட்டபடி யாருக்காவது நடக்கிறதா அல்லது எல்லார் வாழ்க்கையும் காட்டாறுதானா.

இப்படி ஆடுதுறையிலேயே படிப்பும், ஆடுதுறை யிலேயே வேலையும் கிடைக்கும் என்று நினைக்கவேயில்லை ஆடுதுறையிலேயே திருமணம். ஆனால், வேறு உலகம் தெரிய போவதில்லை.

சாம்பசிவ குருக்கள் இன்னும் கீழே இருக்கிறார். திருமங்கலக்குடியிலேயே கட்டிப்போட நினைக்கிறார். சிலதிட்டை வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்கிறார். இது ஒருதனி படிப்பு. தனி உலகம். இதை செய்ய முடியுமா என்று தெரியவில்லை. போக்குவரத்து அதிகமாக இருந்தால் சந்தோஷமாக சுடுபடலாம். கோயில் தட்டுக்காக பார்த்து விட்டு சுடுபட பத்துபேர் வந்துவிடுவார்கள். ஆனால், இது உள்ளடங்கி வேறு இருக்கிறது. பிரஹதோஷ பரிகாரம் இருந்தாலொழிய உள்ளடங்கி இருக்கிற கோயிலுக்கு பெரிய மரியாதை கிடைக்காது.

நாம அலங்காரம் செய்து நாமே சந்தோஷமாய் பார்த்து நாமே உட்கார்ந்து கலைத்துக் கொண்டிருப்பதுகொடுமை.

இந்த அலுப்புதான் சாம்பசிவ குருக்களுக்கு வந்து விட்டது.

ஆனி திருமஞ்சனத்திற்கு ஆளே இல்லை. ஒரே ஒரு சொம்பு ஜலத்தில் திருமஞ்சனம் முடிந்துவிடும். இது செய்யாதது வேதனையாக இருக்கும். செய்யவும் தோன்றாது.

கோயில்கள் பிரபல்யமாகிவிட்டால் தட்டுக்காசிலேயே தங்கச் சங்கிலி செய்து போட்டுக் கொள்ளலாம். தட்டுக்காசுக்கு பதில் யாரேனும் தங்கச் செயின் செய்தும் போடுவார்கள். ஸ்பெஷல் தரிசனம். ஸ்பெஷல் அபிஷேகம், ஸ்பெஷல் புறப்பாடு என்று ஏதாவது செய்து

கொண்டே இருக்கலாம். அரசாங்க அதிகாரிகளோடு நெருங்கி மல்லுக்கட்ட வேண்டும். ஆனால், இங்கே அரசாங்க பிரச்சனை ஏதுமில்லை. வருடத்துக்கு மூன்றுமுறை உண்டியல் திறக்க பஸ்ஸில் வந்து இறங்குவார்கள். உண்டியலில் இருக்கிற ஆயிரம் ரெண்டாயிரத்தை ஆடுதுறை பாங்கில் கட்டிவிட்டு போவார்கள்.

கோயிலில் பல மராமத்துகள் டியூப் லைட்டுகள் கட்டட உள்ளூர் ஜனங்களாலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. இங்கிருந்து அரபு நாட்டிற்கு போன ஆறுபேர், விளக்கு எரிப்பதற்காக சாம்பசிவம் குருக்களுக்கு தனியே காசு கொடுத்துவிட்டு போகிறார்கள். எல்லா சன்னதி களிலும் இரவு முழுவதும் விளக்கெரிவது அவர்கள் தயவால்தான்.

இந்தக் கோயில் ஒன்றும் மோசமில்லை. அதே சமயம் உசத்தியும் இல்லை. இங்கு வேலை செய்வது சந்தோஷம் தான். ஆனால், இதுவே வேலையாக இருக்க முடியுமா. காலை முழுவதும் அலுவலகத்தில் போராடிவிட்டு மாலையில் இங்கு வந்து தட்டு தூக்குவது சிறிது கஷ்டம்தான்.

ஆனால், மங்களாம்பிகா, மங்களாம்பிகா என்று உள்ளே ஒரு காதல் இருப்பதால் செய்துவிட முடியும்.

முரளி வெறுமே உட்கார்ந்து கருங்கல் தரையில் சந்து வெறி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பத்மினி அவனைத் தாண்டிப் போனாள்.

ஏதாவது பேசுவாள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

அவள் மௌனமாகப் போனாள். காலி குடத்தோடு கோயில் வாசல் நோக்கி அவள் நடப்பது விழியோரம் தெரிந்தது.

திடீரென்று யாரோ ஓடிவந்தார்கள்.

''சாம்பு சாம்பு'' என்று கத்தினார்கள். சாம்பசிவ குருக்கள் வெளியே ஓடிவந்தார்.

உன் பொண்ணுக்கு மறுபடி சாமிவந்துடுத்து கல்விட்டு திண்ணைல உட்கார்ந்திருக்கா. தலைல தண்ணி கொட்ட சொல்றா. வந்து தண்ணி கொட்டறத்துக்குக்கூட எல்லாரும் பயப்படறா.'' யாரோ ஓடிவந்து சொன்னார்கள்.

சாம்பசிவ குருக்கள் வீடு நோக்கி ஓடினார்.

அவர் பின்னால் ஓடி வந்தபோது முரளி, நீ இங்கயே இருடா. கோயிலைப் பூட்ட முடியாது. நீ இங்கயே இரு என்று கத்தினார்.

அவன் கட்டுப்பட்டான்.

கோயில் கருவறைகளை சாத்திவிட்டு நடுமண்டபத்தில் நின்று கொண்டான்.

திடீரென்று அவனைச் சுற்றி வெப்பம் அதிகரித்தது. மண்டபத்திற்கு வெளியே வந்து நின்றான். கூடவே வெப்பம் நடந்து வந்தது.

அக்ரஹாரத்துக் கோடியில் வசிக்கும் கிருஷ்ணய்யர் ஓடி வந்தார்.

''கோயிலை நான் பார்த்துக்கறேன். நீ சாம்பசிவம் வீட்டுக்குப்போ. பத்மினி உன்னைத்தான் கூப்பிடறா.''

''எதுக்கு சார்.''

''தெரியலைப்பா. எங்கே முரளி, முரளின்னு கத்தறா.'' முரளி தயங்கினான். வேறு பக்கம் ஓடிவிடலாமா என்று நினைத்தான்.

''முரளி, நீ எங்கயும் போக முடியாது. அங்க அவகிட்ட போய் என்னன்னு கேட்கணும். வெளியூர் ஆட்கள்

ஆறேழுபேர் இருக்கா. அவாளும் வேடிக்கைப் பார்க்கறா. நீ வந்தாத்தான் அடங்குவா.''

முரளி போகும்போது வெளியூர் ஆட்கள் கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''என்கிட்ட வேண்டிண்டு இங்க என்ன கும்மியடிக்க வந்தேளா. இடது கை விளங்கலேன்னு என்கிட்டத்தானே அழுதே. ஏழு வருஷம் ஆச்சே. திரும்பிக்கூட பார்க்கலையே. திருமங்கலக்குடிச்சு உன்னை யார் கூப்பிட்டா. இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல இந்த ஊரைவிட்டு போகலை...என்ன நடக்கும்னே தெரியாது.''

ஒரு வயசாளியைப் பார்த்து கத்தினாள்.

''புடவை போட வந்தோம். புடவை போட வந்தோம்...'' ஒரு பெண் சொல்ல,

''அதைக் கொண்டு போய் தெருப்புல போடு. திருட்டுப் புடவை எனக்கெதுக்கு. வேண்டிண்டு வந்தா, காசு கொடுத்து வாங்கணும். நீ ஏமாத்தி கண்ணாமூச்சி ஆடறதுக்கு திருமங்கலக்குடியா கிடைச்சது. இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல இங்கிருந்து கிளம்பிடணும்.''

யார் வீட்டிலோ இறங்கியிருந்த அந்தக் குடும்பம் வாரி சுருட்டிக் கொண்டு கிளம்பியது. ஒரு முப்பது வயது வாலிபன் மட்டும் பத்மினியை முறைத்து உற்றுப் பார்த்தான்.

''என்னாது வேடிக்கை விட்டு நாடகம் போடுறீங்க. இப்படி வர்றவங்களையெல்லாம் விரட்டிட்டேயிருந்தா கோயில் உருப்பட்டாப்போலத்தான்.''

பத்மினி அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

''ஐயரு பொண்ணைப் பாரேன். நல்லா நாட்டுக் கட்டை மாதிரி இருக்கு'' அவன் தொடர்ந்து பேசினான்.

"தம்பி, அந்த மாதிரியெல்லாம் பேசாதப்பா. அவனுக்கு சாமி வந்திருக்கு."

"மயிரு" அவன் அசிங்கமாக ஜாடை செய்தான். காரில் ஏறிய ஒரு பெண் அவனைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

"இடிச்ச இடுப்பு உடையப் போறது' பத்மினி உரக்க கார் பார்த்து கத்தினாள்.

முரளி படியேறி பத்மினியைப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் பெரிய சிரிப்பு இருந்தது.

"வேற வழியில்லை. நீதான் சாயந்தரம் கோயிலுக்கு பூஜை பண்ணணும். நீதான் அப்பப்ப அபிஷேக அலங்காரம் பண்ணணும், மங்களாம்பிகாவை நீ விடக்கூடாது. இந்தக் கோயிலை விட்டு எங்கேயும் நீ போகக் கூடாது. உனக்கு வேலை கொடுத்ததும், வேலைக்கான படிப்பு கொடுத்ததும் இந்த மங்களாம்பிகா. இதை மறக்கக் கூடாது."

முரளி பதில் சொல்லாமல் நின்றான்.

"சரின்னு சொல்லலைன்னா யாரும் விடப்போறதில்லை. ஆடுதுறை தாண்டி உன்னால போக முடியாது' இது என் கட்டளை."

இந்த முறை முரளிக்கு பயம் தெளிந்திருந்தது.

"எனக்கு வேற எண்ணங்கள் மனசில இருக்கு." முரளி முணுமுணுத்தான்.

"தியானம் பண்ணி கிழிக்கப் போறயாக்கும். வேதாந்தி ஆயிடப் போறயாக்கும், பளிச்சென்று பத்மினி பதில் கொடுத்தாள். "ஊருக்கு உபகாரம் பண்றதுக்குத் தான் தியானம். உர்க்குன்னு உட்கார்றதுக்கு இல்லை."

"எனக்கு யோசிக்கணும்."

"நீ என்ன யோசிச்சாலும் முடிவு நான்தான்டா." பத்மினியின் குரல் கரகரவென்றிருந்தது. சொல்லி முடித்ததும் பத்மினி எழுந்து வீட்டுக்குள் ஓடினாள். சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள்.

கத்திவிட்டு கார் ஏறின இளைஞனை முரளி நினைத்துக்கொண்டான். அவன் முறைத்து விட்டுத்தானே போனான். அவன் கேவலப்படுத்திவிட்டுத்தானே அகன்றான். அவனை இவள் கண்டு கொள்ளவேயில்லையே. தான் மட்டும் எதற்கு பயப்பட வேண்டும்.

வீட்டுக்கு ஐந்து ரூபாய் என்று வசூலித்தால் யாரேனும் ராத்திரி பூஜை செய்து விட்டு போகிறார்கள். பூஜை செய்ய தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஆளா கிடைக்காது. இவர்கள் தேடுவதேயில்லை. யாரையும் விசாரிப்பதேயில்லை. ஒட்டு மொத்தமாய் ஊருக்கு கோயில் பற்றிய அக்கறையில்லை.

போதாக்குறைக்கு பத்மினி வேறு குரல் மாற்றிப்பேசி ஏமாற்றுகிறாள். ஒருவேளை இவளை இப்படிப் பேசச் சொல்லி சாம்பசிவ குருக்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாரோ. மிக அப்பாவியாய் இளித்துக் கொண்டு நிற்பதால் தந்தையும் மகளும் இன்னும் முட்டாளாக்கப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால், சாம்பசிவ குருக்கள் அப்படி செய்ய மாட்டார். எந்த நேரத்திலும் அவரிடம் ஒரு நேர்மை இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு சங்கராந்தியின் போதும் ஊரில் பத்து பேரைக் கூப்பிட்டு கோயில் அதிகாரிகளையும் வைத்துக் கொண்டு நாளக் கணக்கு காட்டுவார். ஒரு சிறிய தவறு கூட அந்தக் கணக்கில் நிகழ்ந்ததில்லை. சமயத்தில் கைகாசு போட்டு அரிசியும், உளுந்தும் வாங்கி நைவேத்தியம்

முடித்துவிட்டு பிறகு யாராவது கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்வார்.

ஒரு தஞ்சாவூர் பார்ட்டி தான் குறிப்பிட்டு நூறுரூபாய் அட்வான்ஸ் கொடுத்துவிட்டு அம்பாளுக்கு அபிஷேகம் பண்ணச் சொல்லி தேதி கொடுத்துவிட்டு போனார். எல்லா ஏற்பாடும் செய்துவிட்டு காத்திருக்க ஆள் காணோம்.

சாம்பசிவ குருக்கள் விமரிசையாய் செய்து முடித்தார். மிச்ச நானூற்றிருபதுக்குக் கடிதம் எழுதினார். பதில் வரவில்லை. அன்று என் உபயம் என்று அவர் சிரிக்கும் போது, ஊரில் ஒருவன் தஞ்சாவூருக்கு போய் காசு கேட்க திருமங்கலக்குடியோ தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டானாம்.

திருமங்கலக்குடியே கொதித்துப் போயிற்று. வெறு மனே போய் கேட்டா கொடுப்பானா. மாலை மரியாதையோடு போகணும். தஞ்சாவூருக்கு ஒரு சாமந்தி மாலை எடுத்துக் கொண்டு போய் அவர் கழுத்தில் போட, அவன் சாம்பசிவ குருக்களை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மன்னிச்சுக்கங்க. நடுபோனதை எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லிட்டேன். மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டான். காசு கொடுத்தான்.

நடுவே உள்ள நான்கு மாதங்கள் அவரின் இந்த கஷ்டம் பத்தி யாரிடமும் வாய் திறக்கவில்லை.

ஊர் கொடுக்கணும். உலகம் கொடுக்கணும் என்று கேட்கவேயில்லை.

கோயில் பெருக்குகிற ஆள் வராது போனால் சாம்பசிவ குருக்கள் பெருக்குவார். அவனிடம் ஏன் நீ சம்பளம் வாங்குகிறாய் என்று சண்டை போட்டதில்லை. நான்கு மாதங்கள் அந்த ஆள் பெருக்காமல் சம்பளம் வாங்கியிருக்கிறான். அந்த இவர் ஊருக்குள் சொல்லவில்லை.

[illegible] எங்கோ அலட்டிக் கொண்டபோது ஊர் விழித்துக் கொண்டு அவனை இரண்டு அறை விட்டது. ஆனால், இப்போது திடீரென்று வந்து நீயும் கோயிலைப் பார்த்துக் கொள் என்று சாமி ஆடி சொன்னால், எப்படி பார்க்கமுடியும்.

''என்ன முரளி, நீயா பார்க்கப் போற'' ஊரில் உள்ள [illegible] விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

''தெரியலை சார். யோசனை பண்ணணும்.'' அவன் [illegible] மாதிரி பதில் சொன்னான்.

[illegible] எடுத்துக்கொண்டு முரளி ஆடுதுறைபக்கம் [illegible]. அலுவலகத்துக்குப் பின்னேயுள்ள சுவாமி[illegible] வீட்டில் போய் இறங்கினான்.

[illegible], மகன் வயிற்றுப் பேரனோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். என்ன என்பதுபோல் வியந்து [illegible] பார்த்தார்.

முரளி விஷயம் சொன்னான்.

''முரளி, ஒத்துக்கோ அஞ்சு மணிக்கு மேல நமக்கு [illegible] இல்லை. எப்பவாவது பார்ட்டி இருந்தா, [illegible] எம்.டி. வந்தா வேலை இருக்கும். [illegible] சீக்கிரம் வான்னு சொல்வேனே தவிர ராத்திரி [illegible] போன்னு நான் சொன்னதில்லை.

[illegible] ஆராய்ச்சி எப்பவோ முடிஞ்சு போச்சு. அது [illegible] வேலையில்லை. இருந்தாலும் செய்து கொடுத்[illegible]. [illegible]தான் உத்தரவிடறது அப்பமன்னா [illegible] அதுக்குரிய வழியும் சொல்லிக் கொடுக்கும் [illegible] சாம்பசிவகுருக்கள் எதுக்கு நாடகம் ஆடணும்.

[illegible] தரேன் அப்பமன்னா யாராவது அப்பா [illegible]. அண்ணன் தம்பியோ ஒரு குடும்பத்து [illegible] போறா. அக்கம்பக்கத்துல எத்தனை

கோயில் இருக்கு' அங்கேர்ந்து பிடுச்சிண்டு வர தெரியாதா. உன்னை எடுத்துக்கோன்னு தெய்வம் சொல்றது. எடுத்துக்கத்தானே வேணும்.

அதை தெய்வம்னு நம்பினா நீ சேப்படியத்தானே வேணும். பத்மினிங்கற பொண்ணு ஏமாத்தற பொண்ணா. அப்படி தோன்றதா.''

''எனக்குப் பிடிக்கலை சார். அவா சொல்ற அந்த வேலை எனக்குப் பிடிக்கலை. தெய்வம் கோவில்ல இல்லை சார். மனசுல இருக்கு.''

ராமசந்திரராவ் சொல்ற ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி ரொம்ப கரெக்ட் சார். இந்தக் கல்லுதான் சுவாமின்னு நம்பிட்டா கடைசிவரைக்கும் சுவாமியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. கிருஷ்ணர்தான் சுவாமின்னு நினைச்சுட்டா கிருஷ்ணரே இல்லாத கடவுளை நாம் நினைக்க முடியாது. தெரிந்ததிலிருந்து விடுதலை. எனக்குத் தேவையில்லாம நிறைய தெரிஞ்சிருக்கு சார். அதை நான் உதறத்தக்கணும்.

''அடிசக்கை. ராவ் அவ்வளவு குழப்பிட்டானா. யார் என்ன சொன்னாலும் அப்படியே ஏத்துண்டு கத்துவியா... புரிஞ்சுக்க மாட்டியா. அப்படிப் பார்த்த ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்திலேர்ந்தும் விடுதலை வேண்டாமா. அவரைத் தப்புன்னு சொல்ல எத்தனை நாழியாகும்.''

''ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி தெளிவாத்தானே சொல்றார். இதுதான் கடவுள் என்று மற்றவர் சொல்வதை நம்பாதே. நீயா தேடுங்கறார்.''

''உலகத்துல ஒரு விஷயம் கூட அவர் சொல்ற மாதிரி பண்ண முடியாது. உன் பேரு முரளி. இதை நீயாவா தெரிஞ்சுண்ட. நீ போட்டிண்டிருக்கற சட்டை நீயாவா தைச்சுண்டே. மத்தியானம் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டை நீயாவா உற்பத்தி பண்ணினே.

உலகத்தின் பிடியிலிருந்து யாரும் தப்பவே முடியாது. சொல்லிக் கொடுத்ததிலிருந்து விடுதலை அடையவே முடியாது. இப்படி சிந்தித்தல், இதற்கு உண்டான மொழி எல்லாம் பிறரால் தரப்பட்டதே. நீயாக சிந்திப்பது நீயாக வாழ்வது என்பது இல்லை.

ஆனால், முரளி இந்தக் குழந்தையை அடி என்று சொன்னால் நீ அடிப்பாயா. எதற்கு என்று கேட்பாய். ஒரு நாயை உசுப்பிவிட்டு கடி என்றால் அது கடித்து விடும். அடி என்று சொன்னால் நீ அடிக்க மாட்டாய். அதுதான் உனக்கும் நாய்க்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

இன்னொரு வகையில் சொன்னால் நாம் எதையும் விசாரிக்கக் கற்றிருக்கிறோம். கேள்வி கேட்கப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அதனால்தான் மாறுதல்கள் மனித குலத்துக்கு சாத்தியமாகின்றன.

கேள்விகளுக்கு அடிப்படை மறுத்தல். இந்து மதம் மறுக்கக் கற்றுக் கொண்ட மதம். நேதி, நேதி என்றொரு விஷயம் இருக்கிறது. இது இல்லை இது இல்லை என்று பொருள். எப்போது இது இல்லை என்று மறுக்க முடியும். இது வெறும் வார்த்தை இல்லை. விக்ரஹ வழிபாடு செய்துவிட்டு இது இல்லை என்று மறு. மந்திர தந்திரங்கள் செய்துவிட்டு இல்லை கடவுள் என்று மறு. உன்னோடு நன்கு பழகிவிட்டு உன்னைக் கெட்டவன் என்று சொல்லுவதே தவிர உன்னைப் பார்த்தவுடன் கெட்டவன் என்று சொன்னது பழகிய பிறகு வரும் அபிப்ராயம் உறுதியானது. [illegible] தெளிவானது.

ராமசந்திர ராவைக் கேட்டுக் கொள். ஆனால் அதை இப்போது தொடாதே. தயவு செய்து கோயில் பூஜையை ஏத்துக்கொள்.

நீ யோசித்தால், உனக்கு அடிப்படை வருமானத்திற்குக் [illegible]. பெரிய பந்தங்கள் இல்லை. முரளி,

உன்னிடத்தில் நான் இருந்தால் மிக சந்தோஷமாக இந்த வேலை செய்வேன்.

முரளி, மந்திரங்கள் சொல்லி சொல்லி மூர்த்தியைத் தொடுவது என்று ஒன்று உண்டு. நான் அதை தெளிவாக செய்து பார்த்தேன். கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்றால், அதுதான் கடைசி தத்துவம் என்றால், அந்தக் கல்லிலும் இருக்கிறார் அல்லவா.

எனவே போய் பூஜை செய். பாதி புரிந்து கொண்டு மறுக்காதே.

சுவாமிநாதன் பூஜை பண்ணச்சொல்வாரா. சுவாமி நாதன் வாய்விட்டு சிரித்தார்.

யாரும் வேலி செய்யவில்லையென்றால் சுவாமிநாதனே பூஜை செய்வார். அவர் சிறு வயது ஆசை அது. தேறி என்று எப்போது மறுப்பாய், எந்த மாதம் மறுப்பாய்.

இப்படி ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்து மறுப்பது என்றால், இந்த ஆயுசு போதுமா. தடைகளை ஒரே வீச்சில் வெட்டக் கற்றுக் கொள். இவை எவற்றோடும் எனக்கு சம்பந்தமில்லை என்று உதறு. தனியே விட. கும்பலாய் வாழுகிறபோது, கும்பலோடு வாழ்கிறபோதுதான் இந்தப் பிரச்சினைகள் எழும். கும்பலை மறுக்கக் கற்றுக் கொள்.

ஒருக்காலும் சமாதானம் செய்து கொள்ளாதே. அப்பாவோடோ, அம்மாவோடோ, கடவுளோடோ, சர்க்காரோடோ சமாதானம் செய்து கொள்ளாதே. எது கடவுள். உன்னே கேட்கத் துவங்கு. இதற்கு தனியே இருக்கப் பழகு.

யார் பூஜை என்று சொல்கிறார்களோ அவர்களைப் பார்த்துதான் நீ கேள்வி கேட்கிறாய். ஆடுதுறையில் நாத்திகர்கள் உண்டோ, திராவிட கழகத்தினர், கம்யூனிஸ்ட்டுகள் உண்டோ. அவர்களைக் கேட்டாயா. கேட்டால் சிரிப்பார்கள்.

முரளி, ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியின் விஷயம் எளிதான தல்ல. அது மிகமிக சத்தியமானது துணிச்சலும் வீரமும் இருந்தால்தான் ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியை அணுகமுடியும்.

நீ அப்பனுக்குப் பிள்ளையாக, அந்தணக்குலத்தவனாக திருமங்கலக்குடி ஊரானாக வாழ ஆசைப்படுகிறாயா? இதையெல்லாம் உதறினால்தான் ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி யிடம் வரமுடியும். இதை உதற உனக்கு தைரியம் உண்டா.

நீ வெறும் ஆள் உனக்கு எந்த அடையாளமும் இல்லை என்று நிற்கத் தெரியுமா.

நீ எரித்த கட்சி அல்லது எரியாத கட்சி என்று ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் இருந்தேயாக வேண்டும். எனக்கு எந்தக் கட்சியும் இல்லை என்று இருப்பவரே போற்றுதலுக் குரியவர். வாழும் வகை தெரிந்தவர்.

நீ உன்னை பத்திரப்படுத்திக் கொள்ளாதே எந்தச் சிறையிலும் அடைத்துக் கொள்ளாதே. வெற்று ஆளாய் வெளியே வா.

நீ அந்தணனாய் இருப்பதால்தானே சிவபூஜைக்கு அழைக்கிறார்கள். உன்னை நீ முஸ்லீம் என்று சொல்லிக் கொள். அப்பொழுது கூப்பிடுவார்களா உன் பூணூலைக் கழற்றி எறி. எனக்கு மதமே இல்லை என்று சொல். அப்போது அழைப்பார்களா, மாட்டார்கள்.

அவர்கள் விரும்பிய களிமண்ணாய் நீ இருக்கிறாய் என்பதுதான் இங்கு முக்கியமான விஷயம்.

சார் யார் தெரியுமா வெறும் குருக்கள் இல்லை மிஸ்டர் முரளி, பி.எஸ்.ஸி மெத்தமேட்டிக்ஸ். உரக் கம்பெனி [illegible]. ஏழாயிரம் எட்டாயிரம் சம்பளம் சொந்த வீடு. அப்பாவுக்கு ஒரே பிள்ளை ஆனாலும், [illegible] மேல ஒரு அபிமானம். தினம் ராத்திரி பூஜைக்கு வந்துடுவார்.

உன்னை வைத்து மங்களாம்பிகாவை உயர்த்துவார்கள்.

பி.எஸ்.ஸி. கணிதத்தை மங்களாம்பிகாவுக்கு சாதகமாக பயன்படுத்துவார்கள். எம்.எஸ்.ஸி. கணிதம் படித்த பிறகும் நீ முட்டாளாக இருக்கலாம். படிப்புக்கும் அறிவுக்கும் சம்பந்தமில்லை.

இன்றைய கோவில்களுக்கு பட்டதாரி பார்ப்பனர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஏனெனில் கோவிலின் பெருமைகள் குறைந்து விட்டன.

சுவாமிநாதனை அழைத்துப்போ. அவருக்கு தனிபூஜை செய். ஒரு சைன்டிஸ்டுக்கு மங்களாம்பிகாதான் தெய்வம் என்று ஏமாற்று. விஞ்ஞானமே தெரியாத இந்த தஞ்சை மாவட்டம் இந்தக் கோவிலுக்கு விழுந்தடித்துக் கொண்டு வரும்.''

திரும்பத் திரும்ப பொய். திரும்பத் திரும்ப ஏமாற்று வேலை. கடவுளை எப்படி கண்டுபிடிக்கமுடியும். முரளி குழம்பிப் போனான்.

திருமங்கலக்குடிக்கு போகாமல் வழியில் உள்ள வீரசோழர் ஆற்றுப் பாலத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மெல்லிய தெருவிளக்கு வெளிச்சத்தில் மாடுகள் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. முழங்கால் ஜலம் ஆற்றில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

ஆற்றில் இறங்கிக் குளித்தான். உடம்பு புத்துணர்ச்சி பெற்றதும் அங்குள்ள துவைக்கிற கல்லில் உட்கார்ந்து கொண்டு தன்னைப் பார்க்கத் துவங்கினான்.

பார்க்கப் பார்க்க ஒரு தூக்கம் வந்தது. மிகுந்த அயர்ச்சி ஏற்பட்டது. அங்கேயே படித்துறையில் படுத்துக் கொண்டு விடலாம் என்று தோன்றியது. கால் நீட்டிப் படித்துறையில் படுத்தான். வானம் பார்த்தான். தூங்கிப் போனான்.

அது தூக்கம் கூட இல்லை. ஒருவித ஆழ்ந்த மயக்கம் ஏதோ மென்மரிசம்.

விழித்தபோது நிசப்தம் அதிகமாயிருந்தது. நீரில் மீன் குதிக்கும் சப்தம் மட்டும் கேட்டது. கரைப்படியில் சிறிய நீரலைகள் மோதுவதும் கேட்டது.

எழுந்து உட்கார்ந்து முகம் கழுவிக் கொண்டான். உடம்பு வலித்தது. எழுந்திருக்க கால்கள் தள்ளாடின. படுக்கப் போட்டிருந்த சைக்கிளை நிமிர்த்தி சாவிபோட்டு திறந்து கொண்டு மெல்ல தள்ளிக் கொண்டு போனான். வாட்ச் கட்டவில்லை. எனவே, மணி தெரியவில்லை.

ஆற்றிலிருந்து அக்ரஹாரத்திற்கு நாலு கஜ தூரம் நடக்க வேண்டும்.

எங்கும் யாருமில்லை. எல்லா வீடுகளும் பூட்டியிருந்தன. விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டிருந்தன. திண்ணைகளில் யாரோ புரண்டு புரண்டு படுத்தார். ஆறு வீடு தள்ளி திண்ணையில் படுத்திருந்த, யாரோ கனவு கண்டு உளறினார். ஆழ...ஊழ்...ஊழ்...ஆழ் என்று உளறிக் கத்தினார்.

சட்டென்று உரக்க ஒலித்த அந்தக் குரல் வயிற்றில் ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தியது. சாம்பசிவ குருக்கள் வீட்டை தாண்டித்தான் முரளி போயாக வேண்டும். பத்மினி உள்ளே படுத்திருப்பாளா. இப்போது பத்மினியாய் இருப்பாளா இல்லை சமயபுரத்தாளாய் இருப்பாளா... யாராய் இருந்தாலென்ன...பத்மினி ஒன்றும் முக்கியமில்லை. பத்மினியால் என் வாழ்க்கை திசைமாறப் போவதில்லை.

அவன் வீடு தாண்டிப் போனான்.

''என்னைத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டியா.'' பத்மினியின் குரல் கேட்டது.

அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். உடம்பு முழுவதும் உதறிப் போட்டது.

பத்மினி வீட்டில் இரண்டு திண்ணைகளும் காலியாக இருந்தன. அடுத்த வீட்டுத் திண்ணைகளிலும் ஆள் இல்லை. முரளி எதிர் திண்ணைகளைப் பார்த்தான். அங்கிருந்து சப்தம் வரவில்லை.

எங்கிருந்து சப்தம் வருகிறது. முரளி கதவு திறந்திருக்கிறதா என்று உற்றுப் பார்த்தான்.

''நான் இங்கிருக்கிறேன்'' குரல் சற்று மேலே கேட்டது.

முரளி நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

பத்மினி கூரை மீது உட்கார்ந்திருந்தாள். விளக்கொளியில் நிழலாகத் தெரிந்தாள்.

முரளியின் கையிலிருந்த சைக்கிள் தடேரென்று நழுவி விழுந்தது.

''என்ன இது'' முரளி கத்தினான்.

''உனக்காகத்தான்டா காத்திருக்கறேன்'' அது பத்மினியின் குரலாகத் தெரியவில்லை.

முரளியை ஒரு வெப்பம் சூழ்ந்து கொண்டது.

முரளி பயந்தான். ராமா...ராமா...ராமா...என்று மனதுக்குள் கூவினான்.

பத்மினி சிரித்தாள்.

''பயத்தையும் தூக்கிப் போடணும்னு யாரும் சொல்லித்தரலையா. பயத்தை எப்படி தூக்கிப் போட முடியும். யோசனை பண்ணிருக்கியா.''

பத்மினி கூரையிலிருந்து செங்கல் சந்தில் கால் வைத்து திண்ணைத் தூணைப் பிடித்து தரையிறங்கினாள். ஒரு வாலிபனால்கூட அவ்விதம் இறங்க முடியாது.

முரளி ஓடிவிடலாமா என்று யோசித்தான்.

''நீ எங்கே ஓடினாலும் விடமாட்டேன். உன்னால ஓடவும் முடியாது'' பத்மினி அவனுக்கு எதிரே வந்து நின்றாள்.

அவன் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தாள். நெஞ்சில் பட்பட்டென்று அடித்தாள்.

முரளி நிலை குலைந்து போனான். அந்த அடி அவன் உள்ளங்கால்வரை அதிர்ச்சியைப் பரப்பியது. அந்த வருடல் அவன் உயிரை ஏதோ செய்தது. முரளி அழுவதற்காக முகத்தைக் கோணினான்.

''நீ ஏன் அரபு தேசம் போகலை. நீ ஏன் மெட்ராஸ் ருத்திர சந்துல அலையலை. இவ்வளவு சௌகர்யமா, இவ்வளவு நல்ல வேலைக்கு உனக்கு எப்படி கிடைச்சது. ஏன் கிடைச்சது. ஒன்னே முக்கால் லட்ச ரூபாய் வீட்டை உனக்கு கொடுத்துட்டு போனாளே ஏன். அந்தக் காசையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா வாங்கிண்டாளே எப்படி...

உனக்கு மங்களாம்பிகா இவ்வளவு செய்திருக்கா. ஒரு ரெண்டரை மணிநேரம் மங்களாம்பிகாவுக்காக நீ வேலை செய்ய முடியாதா. காக போட்டா ஆள் கிடைப்பா. ஆனா நீ வேணும்னு மங்களாம்பிகா கேட்கறா போ. நான் காலைல வரேன்னு ஒத்துக்கோ.''

மறுபடியும் பத்மினி முகம் வருடினாள்.

முரளி தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அந்தக் கையைத் தள்ளினான்.

மறுபடியும் ஒரு வெப்பம் அவனை இறுக்கியது. அந்த வெப்பம் கண்டு முரளி பயந்தான். வேறு ஏதோ சக்தி தன்னை தொந்தரவு செய்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

''என்ன...பயமுறுத்தறே. உன்னால என்ன பண்ண முடியும். நீ என்ன பண்ணினாலும் சரி. நான் அட்சதைத் தட்டு தூக்க மாட்டேன்'' ஆத்திரத்தோடு கத்தினான்.

அவன் குரல் சுவரில் பட்டு எதிரொலித்தது.

ஒரு வீட்டில் திண்ணை விளக்கு போட்டார்கள். இன்னொரு வீட்டிலும் விளக்கு எரிந்தது.

யாரது என்று குரல் கொடுத்தார்கள். கதவு திறந்து வெளியே வந்தார்கள்.

''முரளியா, என்ன சத்தம். யார்கூட பேசிண்டிருக்க. கேள்வி கேட்டார்கள்.

''இவ வழில மடக்கிண்டு கத்தறா மாமா.''. விளக்கு வெளிச்சம் முகத்தில் விழுந்ததால் அவன் கண்களை சுருக்கிக்கொண்டு கை காட்டினான்.

''ஏவ...'' ஊர் பஞ்சாயத்து நடேசன் கேட்டார்.

''இந்த பத்மினி'' அவன் கை காட்டினான். அவன் கை காட்டிய இடத்தில் பத்மினி இல்லை.

''பத்மினியா. அவ எங்க வந்தா.''

''இங்க இருந்தாளே மாமா. அவன் பதறினான்.

''சுவரையேறித்து இறங்கி வந்தா''

''அப்படியா'' நடேசன் குரலில் கேலி இருந்தது.

பத்மினி சுவரையேறித்து இறங்கி வந்தாளாம். அடுத்த வரிடம் இன்னும் கேலியாய் நடேசன் பேசினார்.

''முரளி, முடிஞ்சா கோயில் வேலை பாரு. இல்லேன்னா விட்டுடு. ரொம்பக் குழப்பிக்காதே. ராத்திரி வேளைல நடந்து வருவானேன், சுவரு, குடிசைன்னு பேசுவானேன். வீட்டுக்கு போ முரளி.''

முரளி சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி போனான். அவன் மனம் குழம்பித் தவித்தது. வண்டியை வீட்டுக்குள் ஏற்றி பூட்டிவிட்டு கதவு தட்டினான்.

அம்மா கதவு திறந்தாள். கூடத்து விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. பேன் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அப்பா சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எதிரே பத்மினி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

சொரேலென்று பயமும் கோபமும் முரளியைத் தாக்கின.

''என்ன என்ன இங்க உட்கார்ந்துண்டிருக்க. என்னைப் பைத்தியமா அடிச்சது போறாதுன்னு எங்கப்பாவையும் தேடிண்டு வந்துட்டியா, போடி வெளியே எழுந்துப்போ.''

அவன் வீடு திகைத்தது.

அப்பா திடுக்கிட்டு எழுந்து அவனைப் பின்னுக்குத் தள்ளினார்.

''என்ன இழவுடா இது. குடிச்சிட்டு வந்திருக்கியா. என்ன வந்ததும் வராததுமா அவன் மேல பாய்றே.''

''சுவரையேறித்து கீழ இறங்கினாப்பா.''

''யாரு''

''இந்த சண்டாளி''

''எப்ப.''

''அஞ்சு நிமிஷம் முன்னாடி.''

''பைத்தியமாடா உனக்கு''

''தெருவே சிரிக்க போச்சப்பா; மாய்மாலம் [illegible] [illegible].''

"பேய்: ரெண்டு மணி நேரம்," அவ இங்கதான் உட்கார்ந்திருக்கா. வெறும் பத்மினியா உட்கார்ந் திண்டிருக்கா. அந்த நிலைல இந்த ஊரைப் பத்தி தனக்கு என்ன தோன்றதுன்னு சொல்லிண்டிருந்தா.

திருமங்கலக்குடி ரொம்ப பழசுடா. நாலாயிரம் அஞ்சாயிரம் வருஷத்து பழசு. உள்ளே அம்பாள் வந்து இறங்கற போது இவளுக்கு ஏகப்பட்ட விஷயம் தெரியறது.

"எங்க தாத்தா எப்படி செத்துப் போனார், அப்பான்னு கேட்டேன். கண்ணை மூடிண்டு கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருந்தா நிலைப்படி இடிச்சு செத்துப் போனார்னு உடனே சொன்னா."

வாசல்ல நெல்லுகாயப் போட்டிருந்தார். எவனோ அள்ளிண்டு போக ட்ரை பண்ணினான். தாத்தா பார்த்து ஓடி வந்தார். நங்குன்னு உச்சந்தலை இடிச்சுண்டுட்டார். அவன் நெல்லைப் போட்டுட்டு ஓடிப்போயிட்டான். தாத்தா வலில உட்கார்ந்துட்டார். ரெண்டுநாள் தடுமாறி தடுமாறி நடந்தார். மூணாம் நாள் படுத்துட்டார். ஏழாம்நாள் பிராணம் போயிடுத்து. இது எங்க வீட்டு மனுஷாளுக்குத் தான் தெரியும். அதுவும் உறுதியா தெரியாது. அவர் இடிச்சுக்காத இருந்தா இன்னும் இருபது வருஷம் இருந்திருப்பார்.

அதை பத்மினிக்கிட்ட கேட்டுத் தெரிஞ்சுண்டேன். நூறு வருஷத்துக்கு முன்னாடி திருமங்கலக்குடி ரொம்ப பிரமாதமா இருந்தது. பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கம் வந்துடுத்து எல்லா பெரிய ஊர்களுக்கும் ரோடு போட்டான். ஊருக்கு ஒரு வெள்ளைக்காரனை நீதிபதியா போட்டுட்டான். கலாட்டா பண்ணின முஸ்லீம்களை அடக்கி வச்சுட்டான். துபாஷியா பிராமினை எடுத்துண்டான்.

அடேயப்பா இந்துமதம் குபீர்னு கிளம்பிடுத்து. ராதா கல்யாண உற்சவம், தேவாரம், திருவாசகம், பாட்டு வேத பாராயணம். ஆட்டம் பாட்டம் உற்சவம்னு மறுபடி விஷயங்கள் கிளம்பிடுத்து. வா ஆட்சி பண்ணினா என்ன சுவாமி புறப்பாட்டுக்கு பிரச்சினை இல்லைங்கற போது ஜனங்களுக்கு நிம்மதி ஆயிடுத்து. பட்டணத்துல சுதந்திரம் பத்தி பேசிண்டிருந்தானே தவிர கிராமத்துல யாருக்கும் வெள்ளைக்காரா மேல கோபம் இல்லை.

ஒரு மணி நேரமா நூறு வருஷத்துக்கு முன்னாடிய திருமங்கலக்குடி பத்தி சொன்னா.

ஆளுயர குத்துவிளக்கு வச்சு நாத்தியோடு ஆண்கள் டான்ஸ் ஆடுவாங்களாம். அடுத்த இன்னொரு மணி நேரம் வேற பேட்ச் ஆடுமாம். எதிரும் புதிருமா நின்னு போட்டி டான்ஸாம். பத்துவயசு பையன்களை தோள்ல தூக்கிண்டு கொடி டான்ஸாம். ஆயிரம் பேருக்கு சாப்பாடாம். அதுக தான் ராதா கல்யாணமாம்.

கோபமோ, சண்டையோ இருக்கவே இருக்காதாம். யாராவது கோபமா பேச ஆரம்பிச்சா அவாளை சுத்தி ராதே கிருஷ்ணான்னு டான்ஸ் ஆட ஆரம்பிச்சிடுவாளாம்.

இவ சொல்ல சொல்ல எனக்கு அழுகையா வந்துடுத்துடா. பயிர் நல்லா வளரணும்னு வரப்புல ஒத்த வரிசையா பாடிண்டே போவாளாம். கிராமம், கிராமமா போவாளாம். தன்னுடைய நிலம் மட்டுமில்லாமல் எல்லா நிலத்துக்கும் போய் பாட்டுப் பாடுவாளாம்.

பாகவத சம்பிரதாயம் வெறி பிடிச்ச மாதிரி நடந்திருக்கு. பத்மினி கண்ணை மூடிண்டு ஸ்ரீதரய்யாவாள் பாட்டெல்லாம் பாடறா. பத்மினிக்கு தெரியாத பாட்டெல்லாம் அவ வாயிலேர்ந்து தானா வர்றது."

"அப்போ கூரை மேலேருந்து இறங்கினது யாரு" பத்மினி அவனை பார்த்து சிரித்தான்.

"என்ன முடிவு பண்ணினே" பத்மினி மறுபடி கேட்டான்.

''நீ கேட்கிறாயா, அவ கேட்கிறாளா.''

''நான் கேட்கிறேன்.''

''எனக்குத் தெரியலை பத்மினி. கட்டாயப்படுத்தறது தெய்வ சக்தியா இருந்தாலும் எதிர்க்கத் தோன்றது.''

''நீ ஏன் உன்னை பெரிய ஆளா நினைச்சுக்கறே முரளி.''

''பெரியவனோ, சின்னவனோ எனக்குன்னு ஒரு விருப்பம் இருக்குமில்ல முரளி.''

''வயல் வயலா போய் பாடினவாளுக்கு என்ன விருப்பம் இருந்திருக்கும். ராதே கிருஷ்ணா, ராதே கிருஷ்ணான்னு தோப்புல டான்ஸ் ஆடினவாளுக்கு என்ன விருப்பம் இருந்திருக்கும். ஊர் நல்லா இருக்கணும்னு ஏன் இப்ப யோசனை பண்ணத் தெரியலை.''

''ஊர் நல்லா இருக்கறத்துக்கு என்னை நான் பாழ் படுத்திக்கணுமா.''

''நீ எப்படி பாழாயிடுவே? ஒருவேளை பூஜை பண்ணினா.''

''வேலை முடிஞ்சு வந்து தியானம் கத்துக்கலாம்னு இருக்கேன்.''

''எத்தனை நாள் பண்ணுவே.''

''தானை சாயந்தரத்துலேர்ந்து என் ஆயுசு முழுக்க பண்ணப் போறேன்.''

''அடுத்த வாரம் உனக்கு கல்யாணம் முரளி, அதுக்கப்பறம் நீ தியானம் பண்ணுவியா.''

''என்ன ஊளர்றே.''

'நான் உளரல. உள்ள உட்கார்ந்து அவ சொல்றா.'

அப்பா லேசாய் அதிர்ந்து போனார். அம்மா வாய் பிளந்தாள்.

''யாரு பொண்ணு'' அம்மா குழறி கேட்டாள்.

''இந்த பத்மினிதான்.''

''என்னடி நடேர்னு சொல்றே.'' அம்மா கலவரப் பட்டாள்.

''ஏன் வேண்டாம்னு சொல்லிடுவேளோ.'' பத்மினி சிரித்தபடி கேட்டாள்.

அம்மாவுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. அப்பாவுக்கு பதில் சொல்ல பயமாக இருந்தது.

''முடியாது. நான் உன்னை பண்ணிக்க மாட்டேன்.'

''வேற வழியே இல்லை முரளி.''

பின்னை எதிர்த்ததால் அம்மாவுக்கு தைரியம் வந்தது.

''உங்கப்பாவால ஏதாவது நகை போட முடியுமா. உங்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம். எத்தனை கடன் வாங்குவார். எத்தனை தானம் வாங்குவார்.

''எங்கப்பா நல்லவர் மாமி. அவர் கை நீட்டினா காசு கொட்டும். கல்யாணம்னு போய் நின்னா ஆடுதுறை பல பேர் ஆளுக்கொரு விஷயம்னு ஏத்துப்பா.''

''ஏதோ நூறு இருநூறு முந்நூறுன்னு கொடுப்பாடி. அது கல்யாணத்துக்கு போறுமா. அந்த பவுன்ல தாலிச் செயின் பண்ண வேண்டாமா. அந்தப் போய் தானம் கேட்க முடியுமா.''

''அம்மா போடுவா.''

''எந்த அம்மா.''

"சமயபுரத்தான்."

"அடியே உனக்குள்ள கொஞ்சம் தெய்வசக்தி இருக்கு. உன் பித்ருக்கள் யாரோ உன்ன புந்துண்டு உனக்கு தம்மாது சொல்லிக்கொடுத்துண்டிருக்கா. நான் அந்த பவுன் தாலிக் கொடி கேட்கறேன். அதுவும் நான் பண்ணி போட்டுக்க கேட்கலை. நீ போட்டுக்க கேட்கறேன். காசு மாலையா இருந்தா கழுத்து மாத்தி கழுத்து போட்டுக்கலாம். தாலிக்கொடியை மாத்தி போட்டுக்க முடியுமா. நீ கழுத்துல போட்டிருக்கற ஒன்னே முக்கா சவரன் நகைதானே உன்கிட்ட இருக்கறது."

"உங்களுக்கு என்ன வேணும் மாமி."

"கழுத்துக்கு அஞ்சு பவுன். கைல அஞ்சு பவுன். உனக்கு ரெண்டு மோதிரம், அவனுக்கு ரெண்டு மோதிரம் நாலு பவுன். ஒரு பவுன்ல திருமாங்கல்யம் மொத்தம் பதினைஞ்சு பவுன்."

விருக்கென்று பத்மினி எழுந்திருந்தாள். முற்றத்துக்கு போய் நின்றாள். தொட்டியிலிருந்த ஜலத்தை குடத்தால் மொண்டு தலையில் ஊற்றிக் கொண்டாள். முடியை உதறிப்பிடித்து தலையை சுற்றினாள். வானம் பார்த்து கையேந்தினாள். பொத்தென்று அவள் கையில் ஒரு வெள்ளை பேப்பரில் கட்டப்பட்ட பொட்டலம் ஒன்று விழுந்தது.

அவள் தங்கு தங்கென்று நடந்து வந்தாள்.

அம்மாவின் எதிரில் பொட்டலத்தை வைத்தாள்.

அந்தப் பொட்டலத்தில் தங்க நகைகள் இருந்தன.

அம்மா திகைத்தாள். அப்பா வாயைப் பொத்திக் கொண்டார்.

"இன்னும் என்ன வேணும். சொல்லுங்கோ."

"இதெல்லாம் சரியா. இப்படி பண்ணலாமா."

"[illegible] சரி."

"[illegible] ஏதாவது கேலி பண்ணப் போறாம்மா."

"பண்ணாது. ஊர் எந்த கேலியும் பண்ணாது. இந்த பத்மினி மேல அவா ஒரு தப்பும் சொல்லமாட்டா."

"என்ன சொல்ற தாயே."

"தாலியோடத்து பத்மினி பத்மினியா இருக்க [illegible]."

"[illegible] பாவம் இல்லையா. அவனுக்குன்னு அடங்கின [illegible] ஒருத்தியைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டு வாழ [illegible] அதிகாரம் பண்ணிண்டிருக்கறதைவிட்டு உன் [illegible] அனாதையாக்கிண்டிருக்கறையா. உன் எதிர்க்க கை [illegible] நிக்கறயா."

"மங்களாம்பிகைக்கு பூஜை பண்ணமாட்டேன்னு [illegible]ரோன்னா, எனக்கு பண்ணட்டும்."

"மங்களாம்பிகா பூஜை ரொம்ப முக்கியமோ."

"ஆமாம். ரொம்ப முக்கியம்."

"அதுக்குத்தான் இது எல்லாமுமா."

"அதுக்குத்தான் இது எல்லாமும்."

"இதை எடுத்துண்டு போ பத்மினி. நாளைக்கு [illegible] வந்து பேசச்சொல். இத்தனை பார்த்த [illegible] வேண்டாம்னு சொன்னா நான் பைத்தி[illegible]." அப்பா கை கூப்பினார்.

"[illegible] வயசுல நான் முத முதல்ல சமயபுரம் [illegible] கோயில் சுத்து மண்டபத்தில ஒரு கிழவி [illegible]ந்திருந்தா. என்னைக் கூப்பிட்டு உன் பிள்ளையை

எனக்கு கொடுப்பியான்னு கேட்டா. நான் பயந்து வாச லுக்கு ஓடி வந்தேன். வாசல்ல நின்னுண்டிருந்தா. உன் பிள்ளையை எனக்குத் தான்னா.

அந்தக் கிழவி முகம் எனக்கு நன்னா ஞாபகம் இருக்கு. அப்ப எனக்கும் கல்யாணம் ஆகலை. உங்கப்பாவுக்கும் கல்யாணம் ஆகலை. ஆனா இதை அவன் கிட்டதான் முதமுதல்ல சொன்னேன்.

நூறு வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை திருமங்கலக்குடில தெய்வம் வந்து இறங்கும்னு ஒரு ரகசிய கட்டளை இருக்காம். நீ சொன்ன ராதே ரெஞ்சனா டான்சென்னாம் கூட யாரோ ஒரு தெய்வ தரிசனம் கிடைச்சவாக்கிட்ட ருந்து பரவியிருக்கணும்.

இல்லேன்னா வயல் வயலா டான்ஸாட முடியுமா. தோப்பு தோப்பா பாட்டு பாட முடியுமா.

நூறு வருஷத்துக்கு முன்னாடி யாரோ ஒரு ஹனுமான் உபாசகர் திருமங்கலக்குடியில் இருந்திருக்கார். அக்ர ஹாரக்குடில இருக்கற ஹனுமார் பொம்மையைத் தழுவித் தழுவி மந்திரஜபம் சொல்லுவாராம். எப்பவும் மந்திர ஜபம் சொல்லுவாராம்.

முதல் ஆனை நிப்பந்தத்தோட ஓட வச்சுட்டு ரெண் டாவது ஆனை ஜாமர் கட்டையோட ஓட விட்டுட்டு மூணாவதா கருங்கல் விக்ரஹத்தை இவர் தலைல வச் சுண்டு ஓடுவாராம்.

அந்த ஹனுமார் பின்னாடிதான் நூறுபேர் ஓடினான்னு சொல்லுவா.

ஆயிரம் பேர் நல்லவானா இருந்தா ஒருத்தன் கெட்டவனா இருக்கணும்னு தான் விதி. அது ஒரு திருஷ்டிப்பரிஹாரம்.

குரங்கு தூக்கிண்டு குரங்கு ஓடறதுன்னு அக்ரஹாரத் துல ஒருத்தர் பேச அவனுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அதுக்கு முகம் குரங்குமாதிரி இருந்தது. அப்பா ஜாடையோ அம்மா ஜாடையோ இல்லை. எத்தனை அடக்கி வச்சா லும் வெளியே ஓடிவந்துடும்.

ரெண்டு வீரண்டு கத்துவா. இதோ பாரு இதோ பாருன்னு குழந்தையை விநோதமா வேடிக்கை பார்ப்பா. குழந்தையைப் பெத்தவர் அவமானத்துல தவிச்சார். கடைசில எல்லார் முன்னாடியும் மன்னிப்பு கேட்டார்.

ஒரு ஹனுமார் படத்தை தலைல வச்சுண்டு தான் தெருவில் கண்ணீரா ஓடினார். அந்த அஞ்சு வயதுக் குழந்தை ரெண்டு நாள்ல செத்துப் போயிடுத்து.

ஊர்ல அத்தனை பேரும் போய் பார்த்துட்டு பெத்தவாளை சமாதானப்படுத்தினா.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இதே மாதிரி தப்பை நான் பண்ண விரும்பலை.

உன்னை மருமகனா ஏத்துக்க பரிபூரண சம்மதம். உனக்கு என்ன வேணுமோ அதை நீ கொண்டு வந்துக்கோ. முரளி ரொம்ப நல்லவன். எந்த கெட்ட வழிக்கும் போகாத வன். கெட்டவனா இருக்கக் கூடாதுன்னு சங்கல்பம் பண்ணிண்டிருக்கற பையன். அவன் கண்ணுல எப்பவும் உண்மை நிக்கும். அவனுக்கு பொய் தெரியாது. சொல்ல மாதிரி பண்ணாலும் முழுக்க சொல்ல முடியாது. அவனை ஜாக்கிரதையா பார்த்துக்கோ.''

''வா, உன்ன வீட்டுக்கு போகலாம்'' அப்பா அவனை அழைத்துக் கொண்டு படியிறங்கினார்.

முரளி கட்டிலில் போய் படுத்துக் கொண்டான். எதையும் மறக்கும் போதும் தூக்கம் வந்தது.

மறுநாள் பத்மினியின் அப்பா தன் மகளின் திருமணம் பற்றி நடேசனிடம் சொல்ல முரளியின் அப்பா தம் அந்தத் திருமணத்திற்குச் சம்மதம் அளிப்பதாகச் சொன்னார்.

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள் அக்ரஹாரம் முழுக்க செய்தி பரவி கல்யாணத்திற்கு நாள் குறித்து இதை ஊர் நடத்தும் கல்யாணமாக தீர்மானித்தார்கள்.

பிறகு ஒலிபெட வேண்டிய திருமணப் பரிசுப் பணத்தை இப்போதே தரவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்யப் பட்டது.

ஆயிரம் ஐநூறு என்று நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதப் பட்டது.

தாலிக்கொடி வரவழைச்சா சரி. முரளி அப்பா சொல்றதை நம்பறேன். அம்பி மிக்க அருந்ததி பார்த்தான்னு சொல்வானே...அம்பி வரவழைப்பானா." வெங்கடேசன் என்கிற அரபு தேசத்துக்கு வேலைக்கு போகிற பையன் கேட்டான்.

குடேரென்று மரம் முறிந்து விழுவது போல நடேசன் வீட்டுப் பக்கத்து சந்தில் கேட்டது.

'அம்பி விழுந்திருக்கு... அம்பி விழுந்திருக்கு' ஒரு பையன் கத்தினான்.

முழுவதும் மஞ்சள் தடவிய அம்பி. இரண்டு வீட்டுக்கும் இடைப்பட்ட சந்தில் இருந்தது. ஒரு அடி நீளமுள்ள அந்த அம்பியை இரண்டு இளைஞர்கள் தூக்கிக் கொண்டு வந்து சாம்பசிவ குருக்கள் வீட்டு வாசலில் வைத்தார்கள்.

பத்மினி வீட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"பத்மினிக்கு சமைக்கத் தெரியுமோ" ஒரு பெண்மணி கேட்க, சாம்பசிவ குருக்கள் மெல்ல தலை நிமிர்ந்து தெரியாது என்று சொன்னார்.

கூட்டம் லேசாய் சிரித்தது.

பத்மினி எழுந்து நின்றாள். அவள் வீட்டு சமையலறைக்குப் போனாள். அவள் பின்னாலேயே முரளியின் அப்பாவும் அம்மாவும் போனார்கள்.

"நீ ஒண்ணும் பண்ண வேண்டாம் தாயே. எங்க உடம்புல தெம்பு இருக்கிற வரைக்கும் நாங்க உனக்கு சமைச்சு போடறோம். மனுஷா அப்படித்தான். நீ யார்மேலயும் கோபப்படாதே." முரளியின் அப்பா பேச அவள் அவர் கையை எடுத்து கன்னத்தில் ஒற்றிக் கொண்டாள். முரளியின் அம்மாவைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டாள்.

"ஏன்டா தெரிஞ்சுண்டே இப்படி பண்றே. எதுக்கு அந்தப் பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறே. அவன் சீருவா அம்மா இல்லையான்னு கேள்வி இல்லை. அம்மா இருந்துட்டு போகட்டும். நம்ம வீட்டுக்கு எதுக்கு.

கல்யாணங்கறது ரொம்ப அழகான விஷயம்டா. தலையோட மஞ்சக்கட்ட முடியுமா அப்பனும் பொண்ணும் பெரிய பொன் பண்ணி திருமங்கலக்குடியையே வைத்திய மாக அடிச்சிண்டிருக்கா.

பேட்டரன்கூட பேட்டைக்குப் பேட்டை இந்தமாதிரி வியாபாரம் ஆரம்பிச்சிருக்கா. ஏதாவது தேவதை உபாசனை பண்ணி எங்கிருந்தாவது எதையாவது எடுத்துண்டு வந்துடறது. எல்லாம் கொடுக்க முடியுங்கறானே. நீயும் பத்துமா கேனேன். ரிஜிஸ்தரார் ஆபீஸ் போய் வைத்திருந்தப்பா நியத்தை உனக்கு மாத்தி விடுறான் பாரேன். எல்லாம் பண்ண முடிஞ்சா இதையும் பண்ண முடியுமோன்னோ."

பிசாசு இதெல்லாம் பண்ணாது. எங்கேருந்தாவது எதையாவது தூக்கிண்டு வந்துடும். உங்கப்பன் ஒரு பயந்தொளினி. உங்கம்மா ஒரு வாயில்லாப் பூச்சி.

உங்கப்பா பள்ளிக்கூட வாத்தியாரா பத்துநாள் வேலை செய்துட்டு பள்ளிக்கூடம் ஆத்துறைல இருக்கு. என்னால போகமுடியாதுன்னுட்டான். நாலுபேரோ வீட்டு ஓரத்துல இருக்கற ஆத்துறைல போய் வேலை செய்ய முடியலே. வீட்டுத் திண்ணையலேயே புடவையை மறைப்பா கட்டி போஸ்டாபீஸ் வச்சண்டிருக்கான்.

அவனுக்குத்தான் அறிவில்லைன்னா உனக்குமா அறிவில்லை.

ரெண்டு ஊரு போய் நாது பொண்ணு பார்த்து பிள்ளைக்கு கல்யாணம் முடிக்க சோம்பேறித்தனம். எதுக்கும் ஒரு யோசனை. ஜேனி பண்ணுவாளோ குதர்க்கமா பேசுவாளோன்னு ஒரு யோசனை. யாரைக் கண்டாலும் ஒரு கலவரம்.

உங்கப்பாவை அண்ணான்னு சொல்லிக்கவே எனக்கு வெட்கமா இருக்கு.

நீ ஒருத்தன் நம்ம குடும்பத்துல கெட்டிக்காரனா வருவேன்னு நினைச்சேன். நீயும் பேப்பேன்னுட்டே.

ஏண்டா ஏன் இப்படி வெத்தலைல்ல ஏதாவது மருந்து வச்சு கொடுத்துட்டாளா. நீயும் மந்திரிச்சு விட்ட கோழி மாதிரி தலையாட்டறே.

ஒரு பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டா சந்தோஷமா இருக்க வேண்டாமா. ஜாலியா டிராமான்னு போக வேண்டாமா. எந்நேரமும் குடத்து ஜலத்தை தலைல கொட்டிண்டிருப்பே. நீ தூங்கறபோது உன் தலையிலேயும் கொட்டுவா. ஆணைன்னு அலறி அடிச்சுண்டு எழுந்து திப்பே'' திருமங்கலக்குடியிலேயே இருக்கிற

அப்பாவின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி நாது பேர் கேட்க கத்தினார். அந்த நாது பேர் தலையாட்ட தலையாட்ட கூடவே கத்தினார்.

''என் தம்பி கத்தினான். சாக்கடைல இருக்கற கல்லை எடுத்து கடைவாய்ல ஒதுக்கிக்கற ஜென்மம் காசுக்காக எதையும் செய்யற பிராணி ஆத்துறை பஞ்சாயத்து ஆபீஸ்லேர்ந்து தினம் ரெண்டு ரெண்டு செங்கலா கொண்டு வந்து மாட்டுத் தொழுவம் கட்டினான். மூணாம் நாள் இடிஞ்சு விழுந்து மாடு செத்துப் போச்சு.

இந்தத் திருடனுக்கு மத்தவனைப் பத்திப் பேச என்ன யோக்கியதை.

செங்கல் திருடறதுக்காகவே ஞாயத்துகிழமை ஆபீஸ் போன ஜென்மம்... என்னை போஸ்ட் ஆபீஸ்னு சொன்னா முழுசுக போயிடுவேனா. ஆத்துறைல பள்ளிக்கூடத்து ஹெட்மாஸ்டர் பசங்க மத்தியான சாப்பாட்டுக்குத் திருட்டுக் கணக்கு எழுதி சாட்சி கையெழுத்து போடச் சொன்னாரு. நான் முடியாதுன்னுட்டேன். வேலை போயிடுத்து.

கோவிலுக்கு வர்றவாளை வாங்கோ வாங்கோன்னு வீட்டுக்கு கூப்பிட்டு மத்தியானம் சாதம் போட்டு இருநூறு ரூபா ஆச்சுன்னு காசு வாங்கறான். இதுல இவனுக்கும் என்னோடத்தானுக்கும் சண்டை. பத்மினியோட கல்யாணங்கறது எப்பவோ தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயம். இது எப்படி எங்க முடியும்னு எனக்குத் தெரியும்.

யோசனை பண்ணிப்பாரு. அவ அழகுக்கு ஈடா இங்க யாராவது உண்டா. அவ அறிவுக்கு ஈடா இங்க யாராவது உண்டா. அவ தேவதை. அவளா உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேங்கறா. நம்ம கண்ணேறிக்க யாருன்னு காமிச்சா.

அந்தக் குழந்தைக்கு நாமதான் பாதுகாப்பு. அவளோட யார்கிட்டயும் போய் வேதனைபட்டுறக் கூடாது. அவ இடம் பார்த்துதான் வந்துருக்கா. ஆள் பார்த்துதான் எடுத்திருக்கா.

அவ உன் தலைல தண்ணி ஊத்தினாலும் சரி, என் தலைல தண்ணி ஊத்தினாலும் சரி... ஏம்மா இப்படின்னு கேட்க மாட்டோம்.

மூணு தடவை சமயபுரம் போயிருக்கேன்னு சொன்னேனே. ரெண்டாம் தடவை போனபோது என்ன நடந்தது தெரியுமோன்னோ...

நான் க்யூவில போயிண்டிருக்கேன். எனக்கு பின்னால ஒரு பட்டாக்கத்தியோட அம்மன் பின்னாடி வர்றா. அவ தலைல தழல் எரியறது. எம் முதுகுல அனல் அடிக்கறது.

படியேறினா எதிர்க்க அம்பாள் தெரியறா. பின்னால இருக்கற அம்மன் பார்த்துக்கோ பார்த்துக்கோங்கறா. நான் கண்ணை மூடிண்டு பயமா இருக்கு பயமா இருக்குன்றேன். எவளோ மூஞ்சில கொத்து விபூதி அடிச்சாள். பின்னால யாரையும் காணோம்.

நான் அம்பாளை தரிசனம் பண்ணிட்டு ஆத்தங்கரைக்கு வந்துட்டேன். கண்ணெல்லாம் விபூதி. யாரோ ஒரு வயசான அம்மா தண்ணி அள்ளி முகமெல்லாம் துடைச்சு விட்டா.

இப்பவும் பயமா இருக்கான்னாங்க.

இல்லேன்னேன்.

இதுவும் நான்தான்னாங்க.

நான் மறுபடியும் கண்ணை மூடிண்டுட்டேன்.

மருமகனா வரப் போறேனே. என்ன பண்ண போறேன்னாங்க.

அன்னிக்கே சொல்லிட்டா. மத்தவா பேச்சை நாம எதுக்குடா கேட்கணும். பத்து பவுன் நகையும் உள்ளங்கைல வச்சு விழுந்ததுன்னா உடனே அவன் தனக்கு வேணும்னு ஆசைப்பட்டிருக்கான். அதுல பொருமறான்.

"இன்னொன்னு சொல்றேன். 'பத்மினி எல்லா விதமாகவும் இந்த வீட்ல இருப்பா. நீ யார் என்ன சொன்னாலும் காது கொடுத்து கேட்காதே.

அப்பா சமாதானப்படுத்தினார்.

ஒரு சிறிய மரியாதையைக்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு விரல் நீள பொருள்கூட வீட்டிற்கு வரவேண்டுமென கேட்கவில்லை. அவர்கள் பத்மினியை தெய்வமாகவே பார்த்தார்கள். தெய்வமாகவே பழகினார்கள். பத்மினி அவர்கள் மீது பிரியத்தைக் கொட்டினாள். இரவு நேரம் அம்மாவின் மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அப்பாவின் பல கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

முரளிக்குத்தான் ஒன்றும் புரியாமல் போயிற்று. ஏன் இப்படி? எதனால் இப்படி? ஊர் சொல்வது போல பத்மினியை திருமணம் செய்து கொண்டான், இன் வாழ்க்கை சுகங்கள் இல்லாமல் போகுமோ. அம்மனை இன்னும் விழுந்து வணங்க வேண்டி வருமோ. இரவெல்லாம் அப்பாவைப் போல் பத்மினி தூங்க விசிறிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ. இதற்கு எதற்கு கல்யாணம். ஆனால், வேறு என்ன செய்ய வேண்டும். இப்படி தெய்வமாய் ஒரு பெண் அருகே வந்து உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று எல்லோரிடமுமா சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. என்னிடம் வந்து சொல்லியிருக்கிறது என்றால் என்னிடம் ஏதோ நல்ல விஷயம் இருக்கிறது என்று தானே அர்த்தம். இதை நான் ஏன் மறுக்க வேண்

டும். இதற்கு நான் ஏன் பிணங்க வேண்டும். ஊர் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும்.

காரணமில்லாமல் ஒரு தெய்வம் இப்படி வராது. பத்மினி செய்த அற்புதங்கள் சந்தேகம் இல்லாமல் அவள் யார் என்பதை நிரூபித்து விட்டன. திரும்பத்திரும்ப அதைப் பற்றி கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. பத்மினியை எப்படி நடத்துவது என்பது தான் என்னுடைய யோசனையாக இருக்க வேண்டும். மிக மரியாதையுடன் நடத்துவதுதான் என் கடமையாக இருக்க வேண்டும்.

முரளி அமைதியாய் யோசித்தான். ஆயினும், கடைசியாய் ஒருமுறை ராமச்சந்திரராவுடன் போய் பேசிவிட்டு வரலாம் என்று சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

ராமச்சந்திரராவும், சாமிநாதனும் ஒரே அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவர்கள் சொந்த விஷயங்களைப் பேசி கொண்டிருந்தார்கள்.

''நானும் கேள்விப்பட்டேன், முரளிதரா. உன்னைப் பற்றி ஆடுதுறை முழுக்க கதைகதையாய் சொல்கிறார்கள்.'' சாமிநாதன் பேச ஆரம்பித்தான்.

முரளி தலை குனிந்து கொண்டு நின்றான்.

''நீ வெட்கப்படுவது போல் தெரிகிறது. என்ன இப்படி ஆகிவிட்டதே என வேதனைப் படுவதுபோல தெரிகிறது. தவறு. நான் உன்னிடத்தில் என்னை வைத்தும் யோசனை செய்து பார்த்தேன். என் மனைவி அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை அடைவாளேயானால், அவளுக்குத் தொண்டு செய்து வாழ்க்கையில் நல்ல கதிக்கு அடைய முயற்சி செய்வேன். இதில் எந்த வெட்கமும் இல்லை. எந்த பாசாங்கும் இல்லை. மற்றவர் பற்றி எந்த அக்கறையுமில்லை. பூர்வ ஜென்ம பலன், உன் வீட்டில் தெய்வம் குடிகொள்ள வந்திருக்கிறது. பேரழகியான

ஒரு பெண் தெய்வபலத்தோடு வீட்டிற்கு வருவது எல்லோருக்கும் நடக்குமா. இதை நீ முழு மனதாக ஏற்றுக்கொள். எதிலும் சஞ்சலப்படாதே. இந்த விஷயம் உனக்கு மட்டுமல்ல. இந்த ஊருக்கே நல்லதாக விளையும்.

நான் ஒருமுறை உன் மனைவியைப் பார்க்க வரவேண்டும். என்னைப்பற்றி அவளிடம் கொஞ்சம் சொல்லிவை. நெல் பற்றி எனக்கு சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவகை காளானை, ஒருவகை பூசணத்தை நம்மால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. மஞ்சள் நிற அந்தப் பூசணம் வந்தால், பயிர் மூன்று நாட்களில் வாடிவிடுகிறது. அதற்கு என்ன மருந்து என்பதை நான் அங்கு கேட்கப் போகிறேன்.'' மிகப் பணிவோடு சுவாமிநாதன் முரளியிடம் பேசினார்.

முரளி அவரை நோக்கி கை கூப்பினான். ராமச்சந்திரராவை நோக்கித் திரும்பினான்.

''எனக்கு இது சம்மதமில்லை. முரளி ஒரு பெண் தெய்வ வசப்படுவது என்பது பற்றி எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. தெய்வ வசப்பட்ட அந்த பெண், அல்லது தெய்வத்தை தன்னுள் மீட்டுள்ள அந்த மானுடப் பிறவி எதற்குத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.''

திருமணம் என்பது மனிதர்களுடைய விதி. இதில் தெய்வத்தின் பங்கு என்ன? தெய்வமும் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் அது மனிதர்களுடைய கற்பனையே தவிர, தெய்வம் என்ற விஷயம் பல படிகள் கீழிறங்கிவிடுகிறது.

ஒரு தெய்வம் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய நிர்பந்தம் ஏதுமில்லை. எனவே, ஒரு மனோநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கு நீ கணவனாக போகிறாய். அவளை அனுசரித்து போகாவிட்டால், உன் வாழ்க்கை சிரமமாகிவிடும். ஆகவே, அவளை அனுசரித்து

போவதா அல்லது வேண்டாமென்று ஒதுக்கிவிடுவதா என்ற தீர்மானத்தை நீ திருமணத்திற்கு முன்பே எடுத்து விட வேண்டும்.

திருமணம் செய்து கொண்ட பிறகு உன்னால் அனுசரித்து போக முடியவில்லையென்றால், நீ என்ன செய்ய போகிறாய் என்பதையும் இப்பொழுதே யோசனை செய்ய வேண்டும். அந்த பெண் உனக்கு இன்னொரு திருமணம் செய்து வைப்பாளா. தான் மூத்த மனைவியாக, தெய்வமாக இருந்து உனக்கு இன்னொரு இளைய மனைவி தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பாளா. அப்போது உன்னுடைய உடல் சுகத்திற்கு என்ன உத்திரவாதம். நீ ஒரு ஆணாக இருப்பது அல்லது ஒரு புருஷனாக இருப்பதற்கு முயற்சி செய்ய போகிறாயா இல்லையா. இல்லையென்றால் இது கல்யாணமல்ல. வெறுமே கூடியிருப்பது. இது உண்டு யென்றால் அது தெய்வமா என்று எனக்கு கேள்வி இருக்கிறது.''

''முரளி, மிகப் பெரிய சங்கடத்தில் நீ மாட்டியிருக்கிறாய்.''

''உன்னை அந்தப் பெண் ஏன் தேர்ந்தெடுத்தது என எனக்கு தெரியவில்லை. நானும் சற்று நேரம் முன்பு சுவாமிநாதனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். முரளி என்கிற அமைதியான, நல்ல, படித்த சற்று பணப்பசையுள்ள ஒரு ஆணை ஒரு குடும்பம் வளைத்துப் போட்டுவிட்டது என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

நீ எனக்கு மகனாகயிருப்பின், நான் உன்னுடைய தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருப்பின், இந்தக் கூத்துக்கு ஒப்புதல் தரவே மாட்டேன். நீ வேறு யாரையாவது திருமணம் செய்து கொள். வேறு எங்கேயாவது போய் வேறு எப்படியாவது வாழ்க்கை நடத்து. என் வீட்டுப் படியேறாதே என்று சொல்லிவிடுவேன். கையில் பத்து பவுன்

தாலி கொடுத்தால் என்னபதினைந்து பவுன் நகை கொடுத்தால் என்ன அல்லது அம்மியைக் கொண்டு வந்து தலையில் போட்டாலென்ன. இது முக்கியமேயில்லை.

வாழ்தல் என்பது மனிதர்களுடைய விஷயம். தெய்வத்தினுடைய விஷயம் வாழ்தல் அல்ல. இருத்தல். வாழ்தல் என்பது வளர்ச்சியின்பாற் கொண்டது. இருத்தல் என்பது தேய்மானம் இல்லாதது. வளர்ச்சியே இல்லாத பூரணமான நிலை. பூரணமான ஒரு விஷயத்தோடு பூரணமில்லாத ஒரு விஷயம் எப்படி இணைய முடியும். தெய்வத்தோடு மனிதன் எப்படி குடித்தனம் நடத்த முடியும். மிகப்பெரிய கோமாளித்தனமாக எனக்குப் படுகிறது.

முரளி, அந்த பெண்ணிடம், அதாவது உனக்கு மனைவியாக வரப்போறவளிடம் ஒரே ஒரு கேள்வியைக் கேள். கேட்கிறாயா? என்னுடைய கேள்வி என்று என் பெயரை சொல்லிக் கேள். ராமசந்திர ராவ் என்பவன் கேட்கிறான். இந்த உலகத்தில் மனிதர்களுக்கு நடுவே, தெய்வத்தின் பங்கு என்ன? புரிந்து கொள்கிறாயா. மறுபடியும் சொல்கிறேன் கேள். இந்த உலகத்தில் மனிதர்களுக்கு நடுவே, தெய்வத்தின் பங்கு என்ன? ஏதேனும் உண்டா? அல்லது இருப்பதுபோல ஒரு ஏமாற்று வேலையா?

நான் கேட்ட கேள்வி புரிகிறதா முரளி.

மனிதர்கள் வாழ்க்கைக்கு நடுவே, தெய்வத்தின் பங்கு எதுவுமில்லை என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். உன் மனைவி அதாவது அந்த தெய்வம் என்ன பதில் சொல்லுகிறது என்று என்னிடம் வந்து சொல்லு.''

முரளி தலையாட்டினான்.

''இன்றிலிருந்து எனக்கு ஒரு வாரம் விடுமுறை வேண்டும். நாளை மறுநாள் எனக்குத் திருமணம்

பத்திரிகை ஏதும் போடவில்லை. வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான். நீங்கள் வந்து ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டும்.

நல்லதோ, கெட்டதோ நான் இதில் ஈடுபட துணிந்து விட்டேன். உங்களுடைய அன்பும் வழிகாட்டலும் எனக்கு மிக முக்கியம். முன்னைவிட அதிகம் தேவை என்று கருதுகிறேன். நான் உங்கள் இருவரையுமே என் ஆசிரியராக நினைத்து நமஸ்கரிக்கிறேன். என்னை வாழ்த்த வேண்டும்.

விஞ்ஞானிகளான சுவாமிநாதனையும், ராமசந்திரனையும், முரளீதரன் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான். இராசயனத்திலும், பௌதிகத்திலும், தாவரப் படிப்பிலும் உயர்ந்த நிலையை எட்டிய அந்த அறுபது வயதுக்கிழவர்கள் அவனை தூக்கி நிறுத்தித் தழுவிக் கொண்டார்கள். "நாங்கள் முரளியின் நண்பர்கள். முரளிக்கு எல்லா விதத்திலும் உதவி செய்ய நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்." என்று பதில் சொன்னார்கள்.

முரளி வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

திருமணம் மிக ஆரவாரமாக நடந்தது. கிராமம் முழுவதும் சுற்றிக்கொண்டது. காலையிலிருந்தே தேவார திருவாசகங்கள் சொல்லப்பட்டன. பத்துபேர் திண்ணையில் உட்கார்ந்து ரிக் வேதம் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். எதிர் வீட்டு திண்ணையில் யஜுர் வேதம் ஆறு பேர் சொன்னார்கள். உள்ளே, ஒரு பானை நெருப்புக்கு அருகே சாம கானம் சிறிது நேரம் நடந்தது. திருமங்கலக் குடியைச் சேர்ந்த புரோகிதரே திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார். சப்தபதியை விளக்கி, அவனுக்கு உரக்க சொல்லி அதன் பிரகாரம் நடக்கக் கட்டளையிட்டார்.

அவள் பத்மினி. அழகாக இருந்தாள். கூறைப் புடவையில் சிலைபோல் ஜொலித்தாள். எல்லார் கண்களும் அவளை ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

ஏதாவது அதிசயம் செய்யப் போகிறானோ என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆனால், பத்மினி ஒரு சாதாரண பெண்ணைப் போல இயல்பாக நாணம் கொண்டும், மவுனமாக சிரித்துக் கொண்டும், சிற்சில வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டும், தன் திருமணத்தை முழுவதுமாய் ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். முரளி மந்திரங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், அடிவயிற்றில் இடைவிடாது, ஒரு பயத்தை உணர்ந்தான். மங்கள நாண் அணிவிக்கும்போது அந்தப் பயம் அதிகரித்தது. மெல்ல தன் வலக்கையெடுத்து முரளியின் மேல் வயிற்றில் பத்மினி வைத்தாள். பயப்படவேண்டாம் என்பது போல் தலையாட்டினாள்.

அடுத்தபடி ஐந்து பவுன் திருமாங்கல்யத்தை அவள் கழுத்திலே முரளி மாட்டினான். அவர்கள் நிலையவலம் வந்தார்கள். பொரி தட்டிப் போட்டார்கள். மந்திரம் சொன்னவன் தோளுக்கு அருகே தர்ப்பைப் புல்லை பிடித்துக் கொண்டு பத்மினி நின்று கொண்டிருந்தாள். பிற்பகல் பாலும் பழமும் சாப்பிட்டார்கள். பத்மினி வலக்கால் எடுத்து முரளியின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அவனுடைய தாயையும் தகப்பனையும் நமஸ்கரிக்க முயன்றாள், அவர்கள் வேண்டாமென்று தடுத்து விட்டார்கள்.

"நான் இப்போது பத்மினி. எப்போது சமயபுரத்தாள் என்பது தெரியவில்லை. நான் சமயபுரத்தாளாக இருக்கிறபோது வேறுவிதமாக இருப்பேன், இப்போது பத்மினியாக இருக்கிறேன், எனவே, நமஸ்கரிக்க என்னை அனுமதியுங்கள்." அவள் முரளியோடு விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். மெல்ல அந்த வீட்டைச் சுற்றி வந்தாள். கொல்லைப்புறம் போனாள். சமையலறை போனாள். கூடத்துக்குப் போனாள், படுக்கையறைக்குப் போனாள். வராண்டாவுக்கு வந்தாள். தெரு திண்ணையில் நின்று

வாசல்வழியே எட்டி பார்த்தான், மற்ற வீடுகளில் உள்ள வர்கள் அங்கிருந்தபடியே ஏதாவது குரல் கேட்கிறதா என்று முரளியின் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கள். பத்மினி வெளியே வந்தவுடன் எழுந்து நின்றார்கள், பத்மினி எல்லோரையும் பார்த்து சிரித்துவிட்டு உள்ளே போனாள். நடு ஹாலில் அமைதியாய் சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

"இப்போது என் உடம்பில் மெல்ல ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. என்னுடைய உள்ளங்கை யில் ஒருசக்தி ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. என் காதுகள் விறைப்பாகி கொண்டிருக்கின்றன. என் உச்சந்தலையில் ஒரு பரபரப்பு கூடுகிறது. என் முதுகு வழியே தோள்களை நோக்கி ஏதோ ஒருசக்தி நகர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒருமுப்பது விநாடிகளில் என்னையாரோ முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறார்கள். இன்னும் பத்து விநாடி களில் நான் வேறுவிதமான குரலோடும், வேறுவிதமான யோசனையோடும் இருப்பேன்." அவள் அமைதியானாள் கண்மூடிக் கொண்டாள். சட்டென்று கண் திறந்தாள்.

அந்தப் பார்வை வேறு விதமாக இருந்தது.

"ரொம்ப சந்தோஷம், எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் என் சந்தோஷத்துக்கு அளவே இல்லை. அத்தனை சந்தோ ஷம். இதுபல ஜென்மத்துக் கடன். அறுநூறு வருஷத்துக் கடன். இந்த வீட்டில் வரவேண்டுமென்று எனக்கு நெடு நாள் ஆசை. இந்த வீட்டிற்கு மருமகளாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிராத அவா. இன்று தீர்ந்தது. எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். எனக்கு ரொம்ப சந்தோ ஷம்" உரக்க ஆனால் அழுத்தமான குரலில் ஆவேசமின் றிப் பேசினாள். முரளியைப் பார்த்தாள்.

"இங்கே வா" கூப்பிட்டாள், முரளி அருகே போனான்.

"இப்போது நான் பத்மினி அல்ல. நான் வேறு, நான் [illegible] ஒருநாள் உனக்குக் காண்பிப்பேன். அதுவரை [illegible] சொல்லுகிறேனோ அதுபிரகாரம் என்னோடு [illegible] நடத்து, எதற்கும் கவலைப்படாதே என் அழக் [illegible] படுகிறாய். உன் வயிற்றிலென் இவ்வளவு பதட் [illegible] இருக்கிறது இதுபழக்கமாகட்டும். இதுஉனக்குப் புரியட் [illegible] இதுபற்றி ஒரு தெளிவோடு நீ இருக்கவேண்டும். உன்னி [illegible] நான் வந்ததற்கு மிகமுக்கியமான காரணம், இந்தக் [illegible] நீ சரியானபடி பூஜைசெய்ய வேண்டும் இந்தக் [illegible] பூஜை சரியானபடி நடத்தவில்லையெனில், இந்த [illegible] முழுவதும் பாதிக்கப்படும். இந்த சோழதேசம் [illegible] பாதிக்கப்பட்டால் தமிழ் தேசம் முழுவதும் [illegible] படும், இந்தத் தமிழ்தேசம் பாதிக்கப்பட்டால், [illegible] பல்வேறு திசைகள் பாதிக்கப்படும். எனவே, [illegible] மங்களாம்பிகைக்கு மிகச் சரியாக [illegible] வேண்டியது அவசியம். இதற்கு நீதான் [illegible] உனக்கு மூர்த்தியை தொட தெரியுமா, [illegible] சரண்யாவும் உனக்குச் சொல்லித் [illegible] றார்களா. என் அப்பா சொல்லி கொடுப்பார் [illegible] மூர்த்தியைத் தொட வேண்டும். [illegible] தொடுகின்றபோது மிக பரிசுத்தமான மனதும் [illegible] கவனமாகவும் இருக்க வேண்டும். [illegible] செய்யாததால்தான், கோயில்களில் உள்ள சிலை [illegible] சக்தி இழப்பாகும். [illegible] இழந்து கோயில் சிலைக்கு சக்தி [illegible] சக்தியும் குறைந்து போகிறது. திருமங்கையக் [illegible] மங்களாம்பிகைக்கு சக்தி குறையக் கூடாது. [illegible] உன்னிடம் உன்னருகே நின்று கொண் [illegible] உனக்கு இதைப் பற்றி அதிகம் சொல்லித் [illegible] என் கையைப் பிடித்துக்கொள்" அவன் கை [illegible] னாள்.

முரளி அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

அவன் முரளியையே உற்றுப்பார்த்தான். முரளிக்குள் லேசாய் தலை சுற்றியது. மனம் கனத்தது. ஒரு தூக்கம் போலும் நிலை ஏற்பட்டது. முரளியை அவன் இழுத்து அருகே உட்கார வைத்துக் கொண்டான். முதுகு தடவினான். தலை தடவினான்.

முரளி தன்னுள் ஏதோ சக்தி ஊடுருவுவதை உணர்ந்தான்.

முரளியை அவன் தடவி தடவி பேசினான். அப்பாவும், அம்மாவும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“உன்னைப் பார்ப்பதற்கு நீ முயற்சி செய்தால், அது நடக்காது. உன்னைப் பார்ப்பதற்கு தெய்வம் உதவி செய்ய வேண்டும். உன்னை இப்போது பார். நீ யார் என்று பார். நீ எங்கு இருக்கிறாய் என்று தேடு. உனக்குள்ளே இருக்கின்ற உன்னை நீ கண்டுபிடி. அங்கிருந்து இந்த உலகத்தைப்பார். அங்கிருந்து பூஜைசெய்ய முற்படு. உனக்குள்ளே இருக்கிற அந்தசக்தியிலிருந்து வெளியே இருக்கிறசக்தியை தேடு. உன் புத்தியிலிருந்து தேடாதே. உன்மனம் நான்கு விதமாகவும் கூவும். அந்தப் பேச்சைக் கேட்காதே. உன் மனதுக்கு கீழே அடித்தளமாய் நீ மூச்சு விடவும், பேசவும், உட்காரவும் உன் உடம்பின் ஆடவும் ஓடவும் காரணமாய் இருக்கின்ற அந்த சக்தியிலிருந்து வெளியே என்ன நடக்கிறது என்று பார் உள்ளே போ. உள்ளே போ...உள்ளே பார் அங்கேயிருக்கிறது உனக்குத் தெரியும் பார்...உள்ளே போ...”

அவன் தலையைத் தடவிக் கொண்டே உரக்கக் கத்தினான்.

முரளி ஆழ ஆழ அமிழ்ந்தான். தனக்குள்ளே தன்னைத் தேடினான். ஒரு நீலம் கண்முன்னே விரிந்தது. பளீரென்று பெரிசாயிற்று. நூறு பகல்கள் சேர்ந்தது போன்ற கண் கூசுகின்ற உற்றுப்பார்க்க முடியாத ஒரு வெளிச்சம். அவனைச் சூழ்ந்துக் கொண்டது.

“முரளி இதுவே நீ. இதுவே எல்லாமும். இங்கே ஒரு உணர்வு தோன்றுகிறது அல்லவா. இங்கே நான் என்ற உணர்வு தோன்றுகிறது அல்லவா. இந்த வெளிச்சத்துக்கு நடுவே இருக்கின்றநான் என்று உன்னை உணருகிறாய் அல்லவா. அந்த நானிலிருந்து உலகத்தை பார். அந்த நானுக்கு முரளியென்ற பெயரில்லை. அந்த நானுக்கு எந்த வேலையும் இல்லை. அந்த நானுக்கு எந்த உடம்புமில்லை. அந்த நானிலிருந்து இப்போ வெளி உலகத்தைக் கவனி. கோயிலைப் பார், மங்களாம்பிகை சிலையைக் கவனி. இதுதான் பார்வை, இதற்குப் பெயர்தான் பார்ப்பது. இப்படித்தான் பார்க்க வேண்டும். மனதால் பார்க்கும்போது மனம் இரண்டு விதமாக பார்க்கும், நல்லது கெட்டது என்று பிரித்துதான் பார்க்கும் மனம் வழியே பார்வையை விட்டு விட்டு உயிர் வழியே உன் ஆத்மாவின் வழியே பார்க்கக் கற்றுக்கொள். இப்பொழுது பார். நான் யாரென்று பார்.”

முரளி மெல்ல பார்த்தான்.

பத்மினிதான். அதே உடம்புதான். அதே கண், கால், மூக்குதான் அதே கூந்தல்தான். ஆனால் பத்மினிக்குள்ளே ஒரு [illegible] ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பத்மினிக்குள்ளே ஒரு [illegible] வீசிக்கொண்டிருந்தது. பத்மினிக்குள்ளே ஒரு பெரும் சக்தி சுழன்று கொண்டிருந்தது. பத்மினி சிரித்தாள். அந்த சக்தியும் சிரித்தது. பத்மினி கண் சிமிட்டினாள் அந்த சக்தியும் சிமிட்டியது. பத்மினி தலையசைத்தாள். அந்த சக்தியும் தலையசைத்தது. பத்மினி பெருமூச்சு விட்டாள். அந்த சக்தியும் வேகமாய் சுழன்றது. பத்மினி ஒவ்வொரு செயலுக்கும் அந்த சக்தியின் அடர்த்தி வேறுவேறு விதமாக மாறியது. அந்த சக்தி எழுந்து நின்று தன்னை உதைத்தால் பூமி இரண்டாகப் பிளந்து போகும் என்று முரளிக்குத் தோன்றியது. அந்த சக்தியை நோக்கி முரளி கைகூப்பினான். அம்மா என்றான்.

பத்மினி மெல்ல தரையில் சரிந்தாள். முரளியின் அம்மா ஓடிப்போய் தலையணை கொண்டு வந்தாள். அவள் தலையைத் தூக்கி வைத்தாள். அப்பா போர்வையால் போர்த்தினார். மெல்ல விசிறத் துவங்கினார். முரளி எழுந்து வாசலுக்குப் போனான். தெரு ஆவலாய் இறங்கி அவனிடம் விசாரிக்கத் துவங்கியது. முரளி அதிகம் பேசாமல், ஓரிரு வார்த்தைகளிலே பதில் சொன்னான்.

அவள் குடித்தனம் தெளிவாகத் துவங்கியது.

"அந்த ராமச்சந்திர ராவிடம் நான் சொல்லேன் என்று போய் சொல் முரளி" பத்மினி சற்று உரத்த குரலில் பேசினாள்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இயக்கமும் தெய்வத்தால் தான். மக்கள் வெறும் கருவிகள். இங்கே கிடக்கிற கல் அங்கே உதைக்கப்பட்டு விழுகிறது. கல் நகர்வதே இல்லை. அதே போலத்தான் மனிதர்களும். மனிதர்கள் நகர்வதேயில்லை. மனிதர்கள் நகர்விக்கப்படுகிறார்கள். எந்த உயிரிலும் நகர்வதில்லை. தெய்வம் அந்த உயிருக்குள் புகுந்து நகர்விக்க செய்கிறது. அழிவதும், வளர்வதும், பறப்பதும் இடைவிடாது. தெய்வத்தின் செயலாக இருக்கிறது. மக்களின் வாழ்க்கையில் தெய்வம் தான் முழுமையான பங்கு வகிக்கிறது. ஒரு சிறிதளவுக் கூட மக்களின் பங்கு இல்லையென ராமச்சந்திர ராவுக்கு சொல்."

நெல்லில் மஞ்சள் பூசணம் வரக் காரணம், மாட்டுச் சாணம் போடுவதை விவசாயிகள் மறந்து விட்டார்கள். குறைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். மாட்டுச் சாணம் ஒரு முறையேனும் வயலுக்குப் போடவேண்டிய விதியை புறக்கணித்து விட்டார்கள். மற்ற உரங்களில் பயிர் வளர்ச்சிக்கு போதுமானவையாக இருக்கிறது. நோய் எதிர்ப்புக்கு சக்திக்கு உண்டான விஷயம் அதில் இல்லை. மாட்டுச் சாணம் நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியை உடையது. மாட்டுச்

சாணம் போட்ட வயல்களில் மஞ்சள் பூசணம்வராது. அந்த மஞ்சள் பூசணம் அடுத்த வருடம் மிகவும் குறைந்துவிடும். [illegible] அடுத்த வருடம் வரவே வராது என்று [illegible]தனிடம் சொல். முரளியின் கேள்விக்கு பத்மினி பதில் சொன்னாள்.

"என்னை எங்கேயாவது அழைத்துக் கொண்டு போ முரளி." திடீரென்று கட்டிக்கொண்டு கொஞ்சினாள்.

முரளி விழித்தான். "நான் இப்ப பத்மினி வீட்டிலே [illegible] போரடிக்குது ஆடுதுறைக்கு போவாமா," பத்மினி கேட்க, "இல்லை...மாயவரம் போவாமா..." [illegible], மனைவியும் மாயவரத்திற்குப் பஸ் ஏறினார் [illegible] பஸ்ஸில் தூங்கிக்கொண்டு வந்தாள். மாயவரத்தில் [illegible] தெருவெல்லாம் சுற்றி வந்தான். விருப்பப்பட்டதை [illegible] கோயிலுக்குப் போய் இடதும், [illegible] வாங்கினான். [illegible] பார்த்தான். இரித்தான். விபூதியிட்டுக் கொண்டான். [illegible] குங்குமம் வைத்துக் கொண்டான். கற்பூரம் [illegible] கொண்டான். பிறகு சுற்றி வந்தான். "என்ன [illegible] கோயிலில் ஒன்றுமே இல்லாமல் வெறும் சிலையாக [illegible] கற்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன" என்று சொன்னான்.

வெளியே வந்தான். பசிக்கிறதே என்றாள். முரளியும் பத்மினியும் ஹோட்டலுக்குள் ஏறினார்கள். உட்கார்ந்தார்கள். "அந்த ஃபேன் போடச் சொல்லு." [illegible] பத்மினியுடையது அல்ல மாறியிருந்தது. அவன் பயத்[illegible] திரும்பி பார்த்தான். "அந்தப் ஃபேனை போடச் சொல்லு" முரளி எழுந்து போய் மின் விசிறியை திருகி[illegible] மின் விசிறி சுழல ஆரம்பித்தது. "நான் சாப்பிட[illegible] நாயக்கடா முரளி. எனக்கு மசால் தோசை [illegible] ஆறு மசால் தோசை." அந்த ஹோட்டல் முழு[illegible] சாப்பிடுவதை வேடிக்கை பார்த்தது. முரளி

பக்கத்தில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

யாரிட்டேயும் ஒண்ணும் சொல்லாத முரளி.'' குரல் பத்மினியின் குரல். கலகலப்பாக இருந்தது.

''என்னங்க இன்னிக்கு மட்டும்தான் ஆறு மசாலா தோசை சாப்பிடுவாங்களா...? இல்ல டெய்லியே ஆறு மசாலா தோசை சாப்பிடுவாங்களா?'' பரிமாறியவன் வியந்து போய் கேட்டான். கல்லாவிலிருப்பவன் எட்டிப் பார்த்தான். எதிர்பக்கம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பவன் தான் சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டு, மனைவியை அழைத்து அவன் சாப்பிடுவதை பலர் பார்க்க சுட்டிக் காட்டினான். ஒரு பத்து வயது பெண் குழந்தை ''அம்மோ எப்படி திங்கறாங்க'' என்று சத்தம் போட்டு கூவியது. வேறு யாரோ தங்களுக்குள் பேசி சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அவன் ஆறு மசால் தோசையையும் பத்து நிமிடத்திற்குள் வேகமாய் சாப்பிட்டு முடித்தான். இரண்டு காப்பி கேட்டான். குடித்தான்.

அவர்கள் கல்லாவுக்கு அருகே போனார்கள்.

''ஒரு புருஷன் கதி என்னப்பா ஆகும், இப்படி ஒரு பொண்டாட்டி தின்னா.''

''ஒரே மாசத்துல அவன் போண்டி ஆயிடுவான். பார்த்தா புதுக்கல்யாணம் போலயிருக்கு. பாவம்...வசமா மாட்டிக்கிட்டான்.'' யாரோ பின்னால் பேசினார்கள்.

முரளி அவளோடு தெருவில் நடந்தான். பஸ் ஏறினான்.

''என்ன...ரொம்ப வருத்தமாயிடுத்தா'' பத்மினியின் குரல் மெல்லியதாக இருந்தது.

''ஆமாம், பத்மினி, சிரமமாத்தான் இருக்கு அடிக்கடி வெளிய போகணும்னு கேட்பியா.''

''தெரியலயே...நான் போகணும்னு கேட்கலையே. திடீர் திடீர்னு வர்றதா...என்ன பண்றது. நீ பொறுத்துக்கத்தான் வேண்டும் முரளி, எனக்கு பசிக்கிறது. நான் சாப்பிடவே இல்லை ஆறு மசால் தோசையும் அவதான் சாப்பிட்டா. எங்கேயோ போயிடுத்து. வயித்துக்குள்ள போன அத்தனை சத்தையும், வேறெங்கயோ உறிஞ்சு எடுத்துட்டா. எனக்கு இப்ப நிஜமா பசிக்கிறது தெரியுமா. ஆனா, ஒண்ணும் வேண்டாம். வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிடலாம். வீட்டிற்கு போய் இறங்கியவுடன், நிறைய சாதமும் தயிரும் போட்டுக் கொண்டு பிசைந்து ஊறுகாயோடு சாப்பிட்டாள். கையலம்பினாள். மாயவரம் போய் வந்த கதையை அம்மாவிடமும், அப்பாவிடமும் சொன்னாள்.

''நான் இன்னிக்கு ரூம்ல படுத்துக்கறேம்மா'' என்று சொல்லிவிட்டு முரளி இருக்கிற அறைக்கு வந்தாள். முரளிக்கு அருகே உட்கார்ந்து தலை தடவினாள்.

''கல்யாணமாகி, நாலு நாளாகி இன்னும் பொண்டாட்டிய தொடவே இல்லையேன்னு வருத்தமா இருக்கா? இன்னைக்கு தொடு. என்னவேணா பண்ணு. நான் பத்மினியாத்தான் இருப்பேன்.

மெல்ல அவள் முகவாயை நிமிர்த்தி முரளி கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். பதிலுக்கு பத்மினியும் முத்தமிட்டாள். அவனுக்கு அருகே படுத்துக் கொண்டாள். அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள். முதுகு தடவினாள். முரளி சந்தோஷமானான். மிக சந்தோஷமாக பத்மினியோடு [illegible].

விடிந்து பத்மினி குளித்துவிட்டு தலைத் துவட்டி அவனைப் பார்த்து சிரித்தாள். அருகே வந்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

''சந்தோஷமா இருந்ததா'' என்று கேட்டாள்.

முரளி ஆம் என்று தலையசைத்தான்.

"இன்னிக்கு ஆபீஸ் போகணும், பத்மினி. ஒரு வாரம் லீவு ஓவர். நான் கிளம்பட்டுமா..."

"வேண்டாமே... இன்னிக்கு என் கூடவே இருக்கோளேன்."

"ஆபீஸ்ல லீவு சொல்லலையே?"

"இல்லை இன்னிக்கு நீங்க லீவுன்னு எல்லாரும் நினைச்சுண்டிருப்பா. ஏன் லீவுன்னு யாரும் கேட்கமாட்டா என் கூடவே இருங்கோ." அன்று முழுவதும் அவளோடு பேசி சிரித்து பல்லாங்குழி ஆடி, அம்மா எதிரே உட்கார்ந்து மாறி மாறி பாட்டுபாடி ரேடியோ கேட்டு, பகல் உணவை நிதானமாய் சாப்பிட்டு, பூர்வீக கதைகளையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு, பகலில் சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்து, மாலையில் வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து தெருவை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய ஆபீஸ் பியூன் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான்.

"சாமிநாதன் சார் நீங்க என்னிக்கு வேலைக்கு வர்றீங்கன்னு கேட்டுட்டு வர சொன்னார். இன்னிலோடா முடியுதாமே."

முரளி ஆச்சரியத்தோடு பத்மினியை திரும்பிப் பார்த்தான்.

"இல்லப்பா. நேத்தோடயே லீவு முடிஞ்சுடுச்சப்பா."

"இல்லீங்க, நீங்க எழுதி கொடுத்தது பிரகாரம் இன்னிக்குத்தான் முடியுது. நாளையிலேர்ந்து வேலைக்கு வர்றீங்களான்னு கேட்டுட்டு வரச் சொன்னாரு. வரலைன்னா வேற ஏற்பாடு பண்ணணுமாம். அதுக்காக கேட்டாரு."

அவன் திரும்பி பத்மினியைப் பார்த்தான்.

"நாளைக்கு போங்கோளேன் வேலைக்கு" பத்மினி கட்டளை இட்டாள்.

"நாளைக்கு வரேம்ப்பா" முரளி பதில் சொன்னான்.

மெல்ல அந்தி மயங்கும்போது புருஷனும் மனைவியும் கோவிலுக்கு போனார்கள். இடுப்பில் தார்பாய்ச்சி பஞ்சகச்சம் கட்டிக் கொண்டு, இடுப்புத் துண்டு இறுக்கி கருவறைக்குள் முரளி நுழைந்தான்.

உள்ளே மங்களாம்பிகைக்கு சாம்பசிவ குருக்கள் அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

"வா... பூஜையை நீ பண்றயா" என்று கேட்டார்.

அவன் சரியென்று சொன்னான்.

அவர் திரை விலக்கினார். அவர் சொல்ல சொல்ல அவர் என்ன சொல்கிறாரோ அதன்படி பூஜை செய்யத் தொடங்கினான்.

அவர் கையில் தர்ப்பையோடு ஒவ்வொரு விஷயமாகத் தொட்டு, ஒவ்வொரு மந்திரமாக சொல்லி அம்பிகைக்கு உருவேற்றி கொண்டிருந்தான்.

சிரசில் ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். வலக் கையை ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். இடக் கையை ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். உயிரை ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். பாதத்திற்கு ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். அபயஹஸ்தத்தை ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். காலை காண்பிக்கின்ற இன்னொரு கைக்கு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். மறுபடியும் தலை உச்சிக்கு மந்திரம் சொல்லித் தொட்டார். கை கூப்பினார். "தேவதையே இங்கு பிரசன்னமாக இருக்க வேண்டும். எல்லோரையும் ஆட்சி செய்ய வேண்டும். எல்லோரையும் ரட்சிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

முரளி மனதால், அடி மனதால், மனதிற்கு மேற் உள்ள சக்தியால், அவர் செய்வதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த சிலை சிரித்ததுபோல அவனுக்குப்பட்டது.

சாம்பசிவ குருக்கள் மறுநாள் கலசம் வைத்து பூஜை செய்து, ஹோமம் வளர்த்து அவனை முன்னே உட்கார வைத்து தீக்ஷை கொடுத்தார். பூஜை விதிகளை காதோடு சொன்னார்.

அன்று காலை முழுவதும் நமச்சிவாய நாமம் செய்து விட்டு, பிற்பகல் சிறிதளவு உணவு எடுத்துக்கொண்டு அன்று மாலை மங்களாம்பிகைக்கு அலங்காரம் செய்ய உள்ளே போனான்.

திரையை போட்டு, அலங்காரம் கலைத்து, அம்மன் சிலை எதிரே கை கூப்பி நின்று, முதல் சொம்பு ஜலத்தை, காயத்ரி மந்திரம் சொல்லி, மங்களாம்பிகாவின் தலையில் ஊற்றி, துண்டால் ஈரத்தைத் துடைக்கிறபோது மிகப் பெரிய ஒரு சக்திக்குமுன்பு ஒரு சிறிய புழுவாக நெளிந்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதாய் முரளி உணர்ந்தான். உடம்பிலிருந்த பணிவு மொத்தமும் திரட்டி கைகளுக்கு கொண்டு வந்து கண்களில் தேக்கி மங்களாம்பிகாவின் பாதத்தில் தன் சிரம் பதியவைத்து என்னை வழி நடத்து தாயே என்று இறைஞ்சினான். அலங்காரங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தான். முதலில் எழுதத் துவங்கினான். கண் வரைந்தான். நெற்றித் திலகம் எழுதினான். கிரீடம் சூட்டினான். கவசங்கள் மாட்டினான். தள்ளி நின்று உற்றுப் பார்த்தான். ஒவ்வொரு இடமாக சாம்பசிவ குருக்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததுபோல விரல்களில் முத்திரையிட்டு, முத்திரைகளால் விக்ரகத்தை தொட்டு உயிரூட்டினான். இந்த கலாசம் வரட்டும் என்று வேண்டினான். இது உயிர் தரட்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்தான். திரையை விலக்கி தீபம் காட்டினான். வெளியே கூடியிருந்த பதினைந்து பேரும் 'ஆ' என்று ஒரே குரலில் கூச்சலிட்டார்

கள். அழகு...அழகு என்று கொண்டாடினார்கள். ஊருக்குள் ஓடிபோய் அலங்காரம் பற்றி சொன்னார்கள். இன்னும் பத்துபேர் ஓடி வந்து பார்த்தார்கள். முரளி தன்னை மீறி தன் விரல்களில் ஏதோவொரு சக்தி இயங்குவதாய் உணர்ந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்தான்.

பத்மினி அவனைத் தடவிக் கொடுத்தான். "இந்த வேலை என்னன்னு புரிஞ்சுதா. இந்த வேலைதான் முக்கியம். இந்த வேலைதான் முதல். இந்த வேலைக்கு ஏற்ற [illegible] உன்னுடைய மத்த வேலையெல்லாம் இருக்கும். உனக்கு நீ ஆபீசுக்கு போகலைன்னா பரவாயில்லை. காசு இல்லை [illegible] போட அங்கு ஆள் இருக்கும். [illegible] கவலைப்படாதே. நீ எவ்வளவு கேட்டாலும் உன் [illegible] வந்து விழும். நீ என்ன ஆசைப்பட்டாலும் [illegible] இந்த கோயில் வேலை, இந்த [illegible]...ஆனால். இந்த வேலை, இந்த சிலை ஜீவனை [illegible] உயிர்ப்பிக்கிற வேலை, இதைச் சுற்றியுள்ள விஷயங் [illegible] விடுகிற வேலையை, இந்த சிலையினுடைய மந்திர [illegible] சுத்தப்படுத்தி, இந்த [illegible] அதிகரிக்கிற வேலை, இடைவிடாது நீ செய்து [illegible] கொண்டிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதெல்லாம் [illegible] அப்போதெல்லாம் நீ செய்து கொண்டு [illegible] தானிருக்க வேண்டும்.

அவன் அடிக்குரலில் பேசினான்.

முரளி சரியென்றான்.

"பத்து நிமிடம் கழித்து பால் சொம்போடு வந்தான். "இப்ப நான் பத்மினி" என்றான். அதற்கும் முரளி சரியென்று தலையசைத்தான். அவனுக்கு பத்மினியாக இருந்தாலும் வேறு யாராகவிருந்தாலும் அடங்கி அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்பது மனசுக்குள் பதிந்து போயிற்று. தான் வேறு ஏதோ ஒரு காரியத்திற்காக

இயக்கப்படுகிறோம் என்று தெரிந்து போயிற்று. பத்மினியோடு அன்றும் சந்தோஷமாக இருந்தான்.

விடிந்த பிறகு பத்மினி குளித்துவிட்டு அவன் தலையின் உச்சியில் கைவைத்தாள்.

"இன்று ஆபீஸ் போக வேண்டாம். சுவாமிநாதன் சன்னதிக்கும், மங்களாம்பிகைக்கும் மற்ற சன்னதிகளுக்கும் நேற்று எப்படி செய்தாயோ அதே போல பல முறை கோயிலை சுற்றிவா" என்றாள்.

முரளி உரக் கம்பெனி அலுவலகத்தை சுத்தமாக மறந்துவிட்டு கோயிலோடு ஒன்றிப் போனான்.

"என்ன முரளி. நேத்து வராத விட்டுட்ட" சுவாமிநாதன் கேட்டார். "கோயில் வேலையா இருந்தது சார். லீவு லெட்டர் எழுதிக் கொடுத்துட்டா" முரளி பணிவோடு கேட்டான். சுவாமிநாதன் யோசித்தார். அவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

"வேண்டாம். நான் பிரசன்ட் போட்டுக்கிறேன். நீ வந்தா மாதிரியே எழுதிக்கிறேன். ஆனா, என்கிட்ட ஒரு வார்த்தை வரமாட்டேன்னு முன் கூட்டியே சொல்லிடு. எனக்கு சௌகர்யமாக இருக்கும்."

முரளி சரியென்று தலையாட்டினான். பணிவோடு கை கூப்பினான்.

"முரளி" சுவாமிநாதன் அவன் திரும்பியதும் கூப்பிட்டார்.

"என்ன"

"எனக்கொரு பிரச்சனை முரளி."

"சொல்லுங்க சார்."

"பத்மினிக்கிட்ட கேட்டு சொல்லு. அடிவயிறு அடிக்கடி வலிக்குது. வெளிக்கு போறது சிரமமாயிருக்கு.

ரொம்ப அவஸ்தை படறேன். கட்டியிருக்குமோன்னு டாக்டர் சந்தேகப்படுகிறார். எக்ஸ்ரே எடுத்த போது, இருக்கலாம் அப்படின்னு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. ஆப்ரேஷன் பண்ணி பார்க்கணுங்கறார். ஆப்ரேஷன் கட்டியிருக்குன்னு தெரிஞ்சதுன்னா என் மலக்குடல் முழுவதுமே எடுத்துடுவா. எடுத்துட்டு இடுப்புல பை கட்டி குடலிலிருந்து ஒரு டியூப் கொண்டு வந்து பைல மாட்டிக்கணும். அதாவது மலப் பையை இடுப்புலயே நான் வைச்சுக்கணும். நினைக்கிற போதே பயமாயிருக்கு. அருவருப்பாயிருக்கு. வாழ்க்கை முழுவதும் இடுப்புல ஒரு பையோட நான் தூங்க வேண்டியிருக்குமோன்னு நினைச்சா செத்து போயிடலாம்னு தோன்றது. எனக்கு ஒண்ணும் வரக்கூடாது முரளி. நீ பத்மினி கிட்ட கேட்டு சொல்லு."

"சரி சார்"

"வேணும்னா நீ இப்பவே போ முரளி." முரளி சைக்கிள் மீது உட்கார்ந்தான். மெல்ல மிதித்து திருமங்கலக்குடிக்கு வந்தான். வீட்டை நெருங்கினான். பத்மினி கொல்லைப்புறம் துணி துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன் வந்தவுடன் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். மெல்ல கைகோர்த்துக் கொண்டாள். திண்ணைக்கு அழைத்துப் போனாள். திண்ணையை எட்டி பார்த்தாள்; கவனமாய் பார்த்தாள்.

"ஒண்ணுமில்லை, சரியாபோயிடும்ன்னு சொல்லுங்கோ. சுவாமிநாதனை அழவேண்டாம்ன்னு சொல்லுங்க. சுவாமிநாதனுக்கு லேசா அல்சர் வந்திருக்கு. மங்களாம்பிகை விபூதியை நெத்தியிலிட்டு ரெண்டு நாள் வெறும் திரவ ஆகாரமாக குடிக்க சொல்லுங்கோ. மூணாம் நாள் சரியா போயிடும்."

மறுநாள் காலை சுவாமிநாதன் கக்கூஸில் உட்கார்ந்து [illegible] வலியும், மனவேதனையும் தாங்காமல்,

அழுதார். வயிறு புரண்டது. முகத்தில் அடித்துக் கொண்டார். வயிறு மெல்ல வலித்தது. தூக்கு போட்டுக் கொண்டு செத்து விடலாமா என்று யோசித்தார். வயிற்றிலிருந்து ஏதோவொன்று சுழன்றது. ஆவலாகப் பார்த்தார். வெளியே ஏதோ வந்து விழுந்தது. வயிறு காலியாயிற்று. உடனடியாக கை கால் அலம்பிக் கொண்டார்.

டாக்டரிடம் ஓடினார். மறுபடியும் எக்ஸ்ரே எடுக்க இன்னொரு இடத்திற்கு போனார். இந்த முறை எக்ஸ்ரேயில் எந்த கவடும் இல்லை.

டாக்டர் ஆச்சர்யப்பட்டார்.

ஸ்வாமிநாதன் அலுவலகத்திற்கு வந்து முரளிக்காகக் காத்திருந்தார்.

''ஸ்வாமிநாதன் சார். விபூதி தரேன் சரியா போயிடும்னு பத்மினி சொன்னா. இரண்டு நாள் லிக்யூடா சாப்பிட சொன்னா. ஒரு பிரச்சனையும் இருக்காதுன்னு சொன்னா.''

''சரியாயிடுச்சு. முரளி எப்படின்னு தெரியல. இன்னிக்கு காத்தால சரியாயிடுச்சு.'' ஸ்வாமிநாதன் எழுந்து நின்று முரளியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

''நான் வரட்டுமா. இப்பவே உன்கூட திருமங்கலக் குடிக்கு வரட்டுமா''

''சார் இங்கவேலை...''

''இந்த வேலை வேண்டாண்டா. நான் திருமங்கலக் குடிக்கு வந்துடறேன். உன் கூட வந்துடறேன். அங்க இருக்கிறது உன் பொண்டாட்டி இல்லடா. அது தெய்வம். தெய்வத்துக்கெல்லாம் தெய்வம். என் வயிறு சரியாப் பண்ணித்தே. அந்த தெய்வம்.'' அரற்ற ஆரம்பித்தார்.

முரளியும் ஸ்வாமிநாதனும் காரில் திருமங்கலக்குடிக்கு வந்தார்கள்.

பத்மினியைப் பார்த்து ஸ்வாமிநாதன் கை கூப்பினார்.

''சரியாயிடுச்சு எனக்கு எல்லாம் சரியாயிடுச்சு உங்களால சரியாயிடுச்சு.'' என்று விம்மினார். பத்மினி சிரித்தாள்.

''எனக்கு என்ன தெரியும். அவ என்னமோ வரா, பேசறா, போறா. நான் பத்மினி. எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது. சரியாயிடுத்துன்னு சொன்னது சந்தோஷம் தான்.'' ''ஒருவாய் சாப்பிட்டு போறேளா.'' வீடு ஸ்வாமிநாதனை உபசரித்தது.

ஸ்வாமிநாதன் முரளியோடு கோயிலுக்கு நடந்து போனார்.

ஊர் அதிசயப்பட்டு அவரை விசாரித்தது. அவர் விஸ்தாரியாக தன்னுடைய கஷ்டத்தையும் நிவர்த்தியானதையும் சொன்னார். ஊர் ஆச்சர்யப்பட்டது. பத்மினிக்கும், முரளிக்கும் ஊரில் மதிப்புக் கூடியது.

''பத்மினி...பத்மினி...என் குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லேடி. அனலாய் கொதிக்கறதடி.''

''அப்படியா...கொண்டு வந்து எங்க ஆத்து கூடத்துல போடு. நான் கொஞ்ச நேரம் கவனிச்சுக்கறேன்.'' அப்புறம் கூட்டிண்டு போலாம்.

பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு தாய் ஓடி வந்தாள். கூடத்தில் துணி விரித்துப் போட்டாள். பத்மினி அருகே வந்து மெல்ல குழந்தையை எட்டி உதைத்து ''சரியா போயிடுண்டி. எதையோ பார்த்து பயந்திருக்கிறான். சரியா போயிடும் என்றாள். எழுந்து வீட்டு வேலைகளை கவனிக்க ஆரம்பித்தாள். போகும் போதும், வரும் போதும் மெல்ல குழந்தையை எட்டி உதைத்தாள். எட்டி உதைக்க உதைக்க குழந்தையின் சுரம் குறைந்தது. குழந்தை எழுந்து கண்விழித்து பார்த்தது. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த குழந்தையின் முதுகில் மறுபடி ஒரு வேகமாக உதைத்தாள். குழந்தை எழுந்து நின்றது.

''என் புள்ள அரபு தேசத்துக்கு வேலைக்கு போனான் ஆறு மாசமாச்சு ஒரு தகவலும் இல்லை. ரொம்ப கவலையாயிருக்கு. பத்மினி ஏதாவது சொல்லப்படாதா.''

"மூணு லட்டர் போட்டுட்டான். உங்க கைக்கு வராம வேறயாரோ மடக்கி பிரிச்சு, படிச்சு, தூக்கிபோட்டுட்டா. அடுத்த லட்டர் அடுத்தவாரம் வரும். ஆடுதுறை போஸ்ட் ஆபீசுக்குபோய் காத்திருந்து வாங்கிக்கோ. அப்பவே யார் பிரிக்கறாங்கன்றதும் தெரியவரும்." பத்மினி கேள்வி கேட்டவுடன் பதில் சொன்னாள்.

ஊர் அவளை மொய்த்துக் கொண்டது. ஒவ்வொரு சிறிய விஷயத்துக்கும் ஓடிவந்தது.

"என் பொண்ணுக்கு கல்யாணம் நடக்குமோ," பத்மினி தேடி சொன்னாள்.

"நான் பரீட்சைக்கு படிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்."

"படிக்கறது போறாது. இன்னும் வேகமா படிக்கணும். வெறும்னே வத்துலை கூப்பிணா பாஸாக முடியாது. கஷ்டப்படணும். கஷ்டப்படறத்துக்கு எது தடுக்கறது தெரியுமா. உன் தூக்கம். தூக்கத்துக்கு என்ன காரணம் தெரியுமா? உன் கற்பனை. உன் கற்பனைக்கு காரணம் தெரியுமா, கூத்தும் சினிமாவும், எல்லாத்தையும் ஒதுக்கி வைச்சுட்டு படிப்பு படிப்புன்னு உட்கார்ந்தா பாஸ் பண்ணிடுவே. இல்லைன்னா டப்பாணா தான்." பத்மினி அதட்டினாள். அவன் உள்ளுக்குள் இருந்த பலஹீனத்தை அவனுக்கே தெரியாத பலஹீனத்தை அவள் உரித்துக் காட்டினாள்.

அவன் நமஸ்கரித்து விட்டு திசை மாறினான்.

கோவிலுக்கு ஆடுதுறையிலிருந்து ஆட்கள் வந்தார்கள். மங்களாம்பிகையை நமஸ்கரித்து விட்டு, பத்மினியையும் பார்த்துவிட்டு போனார்கள். பத்மினியை பார்க்க வந்தவர்கள். மங்களாம்பிகையையும் தரிசித்துவிட்டுபோனார்கள். மங்களாம்பிகாவின் சக்தி ஏறியது. பத்மினியால் அந்த ஊருக்கு மவுசு அதிகமாகியது.

பத்மினியைப் பார்க்கப் பட்டணத்தில் இருந்தும் ஆட்கள் வந்தார்கள். அருகே வந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டார்கள். அழுதார்கள். பத்மினி திரும்பி பார்த்தாள். கழனி பானையில கைவுட்டுயிருக்க. அப்புறம் இங்கவந்து அழுதா என்ன புண்ணியம்."

[illegible] மூன்னு ஆம்படையானோட இரு. இல்ல யாரு மனசுக்கு பிடிக்கறதோ அவனோட இரு. ரெண்டு பக்கமும் [illegible] இங்கவந்து அழுவானேன். எழுந்து போ" [illegible]னாள், வந்தவன் எழுந்துபோய் கோயிலில் உட்கார [illegible] அனுப்பி அவளுக்கு தயிர்சாதம் கொடுக்கசொன்[illegible] அவனை நூற்றியெட்டுமுறை கோயிலை பிரதட்[illegible] பண்ண சொன்னாள்.

[illegible] நடந்தது என்று மற்றவருக்கு தெரியவில்லை. "[illegible] புத்தி வந்துடுத்து." நான் இன்னுமே ஒழுங்கா [illegible]." வந்து அழுதவன் நமஸ்கரித்துவிட்டு [illegible].

[illegible]பற்றி எந்த விவரமும் யாரிடமும் சொல்ல [illegible]. முரளியிடம் கூட பகிர்ந்துக் கொள்ள வில்லை. [illegible] முரளி மந்திரத்தால் கட்டுண்டதுபோல கோயில் [illegible] செய்தான். எப்பொழுது பத்மினி அழைத்தாளோ [illegible]போய் அவள் அருகே படுத்துக் கொண்டான். [illegible] நேரங்களில் பத்மினியின் முகம் மாறுவதில் யாராக [illegible] என்று கண்டுபிடிப்பதையும் லட்சியமாக [illegible] கொண்டான். அலுவலகத்தில் அவனை யாரும் [illegible] கேட்கவில்லை. அவன் வேலைகளை மற்றவர் [illegible] போட்டுக் கொண்டு செய்தார்கள். அவனை [illegible] வீட்டிற்குப் போக அனுமதித்தார்கள். [illegible] முரளி வந்தால், எழுந்து நின்றது. [illegible] கை கட்டிக் கொண்டது. முரளியின் [illegible] வந்தால், ஆவலுடன் இன்னிக்கு என்ன நடந்தது [illegible] விசாரித்தது. முரளி மூன்று வருடங்கள் கோயி[illegible] அலுவலகமும், வீடுமாய் வேறு எந்த சிந்தனையும் [illegible] பத்மினியின் கட்டளைக்கு காத்துக் கொண்[illegible] சேவகனாய் வாழ்க்கை நடத்தினான்.

[illegible]மணம் நடந்த மூணாவது வருடம் முடிந்த பிறகு பத்மினி ஒரு நாள் அவனை அருகே அழைத்தாள். ஆரத் [illegible] கொண்டாள்.

"[illegible] வேலை முடிந்து விட்டது. நான் எதற்காக [illegible] திருமணம் செய்து கொண்டேனோ அதுமுடிந்து [illegible] திருமங்கலக்குடி மங்களாம்பிகை ஜொலிக்க [illegible]. இனி அந்த நெருப்பு எளிதில் [illegible] விட்டாள்.

அணையாது. அணைகிற நேரம் பார்த்து மறுபடியும்தான் இங்கே வந்து பிறப்பேன் ஊறி ஊறி தணல் பரப்புவேன்.

இப்போது அந்தக் கனல் தழல் விட்டு வளர்கிறது நான் வயிற்றில் உன் கருவை சுமந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எப்போது கருவை சுமக்கிறேனோ அப்போது என் கதை முடியுமென எனக்கு சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. நான் இன்னும் மூன்று நாட்கள் தான் உயிரோடுயிருப்பேன். இந்த மூன்று நாட்களும் பத்மினியாகத்தான் இருப்பேன். என்னை விட்டு எங்கேயும் போக வேண்டாம். என்கூடவே இரு.'' என்று முரளிக்கு கட்டளையிட்டாள். முரளி அழுதான், அவள் மடியில் முகம் புதைத்துக் குலுங்கினான்.

பத்மினி அவன் முதுகு தடவி கொடுத்தாள். ''இது சிறிய கனவு. உனக்கு மறுபடியும் திருமணமாகும். யார் அந்த பொண்ணென்று நான் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருக்கிறேன். ஆண் ஒன்றும், பெண் ஒன்றுமாய் இரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கும், அந்தக் குழந்தைகளை நான் கவனித்துக் கொள்வேன். நீ இருக்கிற வீட்டில் நான்வந்து வருவேன். இந்தக் கோவிலில் நான் குடியிருப்பேன்.

இங்கே இந்த கோவிலைத் தூக்கி நிறுத்துவதற்காகவே நான் இங்கு பத்மினியாக பிறந்திருக்கிறேன். பத்மினி என்பது ஒரு உபாயம். பத்மினி என்பது பாதை. பத்மினி என்பது ஒரு கருவி. உன்னோ நான் எனக்குள்ளேயிருக்கிறேன். என் வேலைக்காக பத்மினி என்ற கருவியை பயன்படுத்தி கொண்டிருக்கிறேன். எனவே பத்மினிக்காக நீ அழ வேண்டாம்.

உன் வேலை செய்து கொண்டிரு.''

மறுநாள் காலையில் அவளுக்கு ஜுரம் வந்தது பத்மினி அவன் கையை எடுத்து தலையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

''எப்படி கொதிக்கிறது பார்த்தாயா.'' என்றாள். போய் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள்.

அப்பாவுக்கு அம்மாவுக்கும் விஷயம் சொன்னான்.

அம்மா பத்மினியின் தலைமாட்டில் போய் விசும்பத் துவங்கினாள்.

''இத்தனை சட்டுன்னு போகணுமா, இன்னும் இருந்து எங்களையெல்லாம் கடைத்தேத்தக் கூடாதா.''

''உன்னை எதுக்கு கடைத்தேத்தறது. நீ எப்பவோ கடைத்தேர்ந்தாச்சே. இனிமே, உனக்கும் இங்க பெரிய

வேலையில்லை. எல்லாத்தையும் வேடிக்கை பார்த்துட்டு முடிஞ்ச பிறகு, வந்து சேரு.'' என்று அம்மாவின் விரலைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அப்பாவை அருகே அழைத்து தலையைத் தடவிக் கொடுத்தாள். முரளியைப் பக்கத்தில் உட்காரச் சொல்லி அவன் மடியைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

மறுநாள் ஜுரம் அதிகரித்தது. முரளியின் அப்பா டாக்டருக்கு சொல்லியனுப்பினார். டாக்டர் வந்துபார்த்து விட்டு மருந்துகள் எழுதிக் கொடுத்தார். ஆடுதுறைக்கு போய் முரளி மருந்துகள் வாங்கி வந்தான். அந்த மருந்துகளை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு பத்மினி விசிறியெறிந்தாள்.

இந்த மருந்துகள் விஷம். இதனால் எந்தபுண்ணியமும் இல்லை. எனக்கு வந்திருப்பது வெறும் ஜுரமல்ல. அது வேறு விஷயம். இந்த உடலிலிருந்து நான் பிரிந்துக் கொள்ள போகிறேன் என்று உடம்புக்கு சொன்னதும் உடம்பு கூடாது என்று மறியல் செய்கிறது. போராடுகிறது அதனால், அதற்காகத்தான் ஜுரம் என்றெல்லாம்வேடிக்கை காட்டுகிறது. இந்த ஜுரம் மாத்திரைகளால், சரியாகாது. வார்த்தைகளால் தான் சரியாகும். இனி வேறு வார்த்தை சொல்வதற்கு இல்லை. நான் கிளம்பவேண்டும். அதற்கான நேரம் வந்து விட்டது. நாளை காலை ஐந்தேகால் மணிக்கு நான் கிளம்பிவிடுவேன். உன்னை எழுப்புகிறேன். வந்து என் பக்கத்தில் படுத்துக் கொள். என் தலையை தடவிக் கொடு. என் மூச்சு நிற்பது உனக்குத் தெரியும். நான் எழுந்து போவது உன்னால் உணர முடியும். நான் எங்கேயும் போகவில்லை. பத்மினி என்கிற உடம்புதான் அழிந்து போகும். மற்றபடி இந்த வீட்டில் தான் இருப்பேன்.

என்றபடி படுத்துக் கொண்டாள். உடம்பு அனலாய் கொதித்தது. தூக்கிப் போட்டது. மூன்று போர்வை போர்த்தியும் குளிரில் நடுங்கியது. அனர்த்த நாங்கி ...

மெல்ல அழத்துவங்கினான்.

''என்னை இப்படி இம்சை பண்றயேடி. என்னை விட்டுப் போறியே நீ'' என்று அழுதான்.

முரளி ஊரில் முக்கியமான நண்பர்களுக்குச் சொன்னான். எல்லோரும் வந்து பார்த்தார்கள். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தார்கள். பக்கத்தில் நின்று விளக்கேற்றி வைத்தார்கள். ஸ்வாமி படத்திற்கு மாலை போட்டார்கள். மெல்ல தாளம் எடுத்து இராம நாமத்தையும் கிருஷ்ண நாமத்தையும் சொல்லத் துவங்கினார்கள். விதவிதமான பஜனைப் பாடல்களை மெல்லிய குரலில் பாடத் துவங்கினார்கள். காலை ஐந்து மணிக்கு கண் திறந்தாள். "நல்லாயிருக்கே யார் பாடறது. இதெல்லாம் தானா. நீங்களா? ஓ...ஓ...நீங்களா எல்லோரையும் விசாரித்தாள். முரளியைப் பார்த்தாள். கன்னம் வழித்து நெட்டி முறித்தாள். அம்மாவின் காலைத்தொட்டுக் கும்பிட்டாள். அப்பாவின் காலை எடுத்து தலையில் வைத்துக் கொண்டாள். உடம்பு மறுபடியும் உதறிப்போட்டது. மல்லாக்க திரும்பினாள். கண் மூடினாள். முரளியின் கையை எடுத்து நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டாள்.

மெல்ல முரளி அழத் துவங்கினான். "அழக்கூடாது" என்று கட்டளையிட்டாள்.

அவர்கள் வேகமாகப் பாடத் துவங்கினார்கள்.

இன்னும் வேகமாகப் பாடச் சொன்னாள்.

அவர்கள் இன்னும் வேகமாகப் பாடினார்கள். ஜாலர்கள் முழங்கின. சிப்ளா கட்டைகள் அதிர்ந்தன.

பத்மினி கண்மூடிக் கொண்டாள்.

முரளியும் அவர்களோடு சேர்ந்து பாடத் துவங்கினான். மெல்ல நடுநடுவே பத்மினி பத்மினி எனக் கூப்பிட்டான்.

உடம்பு வேகமாய் உதறியது. ஒருமுறை விசிறியெறிந்தது போல எழும்பி தடேரென்று சரிந்தது. மெல்ல மூச்சு பெரிதாயிற்று.

சுவாசம் பெரிதாக பெரிதாக அவர்கள் பாட்டு அதிகமாயிற்று.

சுவாசம் சட்டென்று நின்றது. மெல்ல அடங்கிற்று. காற்று போன பலூன் போல நீண்ட மூச்சு பத்மினியிடமிருந்து வெளியே வந்தது. பத்மினி சிரித்தபடி உயிர் துறந்தாள்.

பத்மினியை அடுத்த நான்கு மணி நேரத்தில் ஊருக்கு வெளியே கொண்டு போய் திருமங்கலக்குடி ஜனங்கள் தகனம் செய்தார்கள். முரளியின் தலையில் தண்ணீர் ஊற்றினார்கள். குலுங்கி குலுங்கி அழுதான்.

அழக்கூடாது அழக்கூடாது. தெய்வம் மாதிரியத்தாள். தெய்வம் மாதிரி போய்விட்டாள். இது யாரான சொன்னா நம்பமாட்டா. ஆனால், நாங்க நம்பறோம்... திருமங்கலக்குடி முழுசும் நம்பும். இந்தத் திருமங்கலக்குடியைத் தூக்கி நிறுத்தறத்துக்காக வந்திருக்கா. இந்த திருமங்கலக்குடி இந்த தேசத்துக்கே வெளிச்சம் காட்டும். யாருக்கெல்லாம் கல்யாணம் ஆகலைன்னு நினைக்கிறானோ அவாளுக்கெல்லாம் இங்கே நல்லகதி கிடைக்கும். யாருக்கெல்லாம் எந்த குறை இருக்கிறதோ அவாளுக்கெல்லாம் மங்களாம்பிகை தீர்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

ஒரு விக்ரகத்தை உயிர்ப்பிக்க தெய்வம் நேரே வந்திருக்கிறது. அழவேண்டாம் முரளி. நமக்கு வேலை இருக்கிறது. சுவாமிநாதன் அவனை அணைத்துக்கொண்டு சொன்னார். முரளி எழுந்து நின்றான். அவன் அப்பாவை நோக்கி அந்த அக்ரஹாரத்தை சேர்ந்த ஒருவர் பேசினார்.

"துக்கம் நடந்த வீடா எனக்குத் தெரியல. ஒரு பெரிய கல்யாணம் நடந்து முடிஞ்சிருக்கு. அதனால சொல்றேன். எனக்கு ஒரு பொண்ணு இருக்கா. உங்க பிள்ளை முரளிக்கு பண்ணிக்கிறேளா."

முரளியின் அப்பாவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. பத்மினிகிட்ட கேட்போம். அவ சரின்னு சொன்னா செய்வோம் என்று சொன்னார்.

''பத்மினிதான் சொன்னா. ''நீ தாண்டி எங்க ஆத்துக்கு வரப்போறேன்னு சொன்னா.'' அந்த தைரியத்தில்தான் இங்கு வந்து கேட்கறேன். எம் பொண்ணுகிட்ட சொன்னதை உங்கக்கிட்ட சொல்றேன்'' என்று அந்த மனிதர் சொன்னார்.

முரளியின் அப்பா யோசித்தார். ''சரி எல்லாம் முடியட்டும். பெண் பார்க்க வரோம்.'' முரளி வீட்டுக்குக் கொல்லைப்புறம் உட்கார்ந்து பத்மினியின் புடவைகளை மார்பில் போட்டுக் கொண்டான். வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தான்.

— முற்றும் —